

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

Prvi znanilci pomladi

Razvoz kurilnega olja OMV ISTRABENZ

Bencinski servis Šentjur, Tel.: 03/574-38-01, 574-38-02

SUPERMARKET JAGER

Šentjur

RESEVNA
Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, Šentjur Tel.: 03 747 14 00

Marmelada UWE
*marelica
700g

298.90 SIT
kos

Serviete
enoplastne
bele
24x24/100

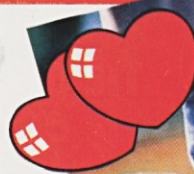
89.90 SIT

Moka
Farina
1 kg

149.90 SIT
kos

Mleti
sladkor
PRIM
500g

Moka Intes
namenska
za kvašeno
in vlečeno
testo
1 kg

149.90 SIT
kos

Pecilni
prašek
Podravka
5x13g

79.90 SIT
5 kos

Vanilin
sladkor
Podravka
5x13g

79.90 SIT
5 kos

2.183.90 SIT

Čajna klobasa
VAKUUM
PAKIRANO

1.790.90 SIT
1 kg

Grofovska salama
VAKUUM PAKIRANO

Delikatesna slanina

1.277.90 SIT
1 kg

Kmečka pašteta

775.90 SIT
1 kg

Jetrna pašteta

775.90 SIT
1 kg

Francoska klobasa
VAKUUM PAKIRANO

668.90 SIT
1 kg

966.90 SIT

Hrenovke 1kg

1.298.90 SIT
1 kg

Prekajena šunka v mreži
VAKUUM PAKIRANO

Svinjski kare

1.199.90 SIT
1 kg

Junčje pleče

1.199.90 SIT
1 kg

**Nakup možen na
6 čekov brez obresti.**

BLAGOVNICA
Ugodni nakupi tekstilnih
izdelkov **CENEJE DO 50%**

VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

Živeti z nami je ceneje

VSE CENE SO V SIT

VSEBINA

Afera glasbena šola 4

E-šport rešen
ali le pod preprogo? 4

Klavnica brez klavne linije 5

Tolo gre na Gorenjsko 9

Izgubljene živali:
Občina nas ne mara 10Prehlajeni dogodki: Župan
in podžupan mata vas rada 13Zapiranje informacij o
ekološki peči 28

Pepca, šport, križanka 27

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Jure Godler

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

naslednja številka:

[torek]

26. februar 2002

UVODNIK

Franc Kovač

Vprašajte gospoda Čokla

Januar je bil tudi letos brez odmevnejših javnih dogodkov: vse kar se je imelo odmevnejšega zgoditi, se je zgodilo tja do božiča, nato pa se je praznična praznina raztezala vse dalje proti koncu januarja. Kako nespodbudno za pisanje angažiranega uvodnika!

Pa vendar imam temo, ki se mi je dolgo zdela preveč moja osebna, da bi zanimala bralce, a me žuli že dalj časa in zdaj se mi je ponudila priložnost, da se je »iznebam«.

Zgodba, ki jo želim obnoviti, se je pričela zelo nedolžno. Ko so se pred nekaj meseci začeli zbirati nad pripravo občinskih prostorskih načrtov temni oblaki, češ da zamujajo in zavirajo naš gospodarski in družbeni razvoj, občinska uprava pa jim tako strokovno kot motivacijsko ni dorusla, je dogajanje okrog tega vročega kostanja postalo tudi vir mojega zanimanja. Toda kako priti do pravih informacij? Brez najosnovnejših znanj pač nisem mogel stopiti pred župana Malovrha ali podžupana Čokla, ker bi me odpravila po najkrajši poti z nekaj frazami o tem, da se vsi maksimalno trudijo in da bodo prostorski plani sprejeti že do konca leta, kot se je župan že doslej nekajkrat javno pohvalil.

Ker ima občinski svet svoj odbor za okolje in prostor, ki so mu prostorski načrti takorekoč po funkciji usojeni, sem začel pri njem. Roko na srce, od tega odbora, predseduje mu Branko Oset, res nisem pričakoval veliko, saj je ta odbor doslej še vedno zgolj striktno soglašal z vsemi predlogi občinske uprave. Kar je dovolj jasno znamenje, da tudi ta odbor ni prav nič več kot gola formalnost in le vir sejnin za njegove člane. Pa vendar, nekaj so gotovo morali reči o najpomembnejšem občinskem prostorskem projektu. In sem stopil do namestnice občinske tajnice ter prosil za zapisnike iz sej tega odbora. Poslala me je k pravnici, ta pa je šla vprašat podžupana Čokla, če mi jih lahko pokaže. Ne, ne more mi jih pokazati, dokler se osebno ne pogovorim s podžupanom, ta pa je trenutno zaseden. Hvala lepa, in sem odšel.

Seje občinskega sveta in njegovih odborov so javne, javni so tudi zapisniki iz teh sej, zato se podžupanovi samovolji pač nisem bil pripravljen podrediti. Na naslednji seji občinskega sveta sem kot svetnik SDS dal pisno pobudo, da naj občina skladno z zakonom uredi svoje komuniciranje z javnostjo. Odgovor je bil kratek: občina ima to zadevo urejeno v Odloku o organizaciji in delovnem področju občinske uprave in sicer tako, da informacije predstavnikom javnega obveščanja lahko dajejo župan, podžupan,

direktor občinske uprave, kdo drug pa samo po njihovem pooblastilu.

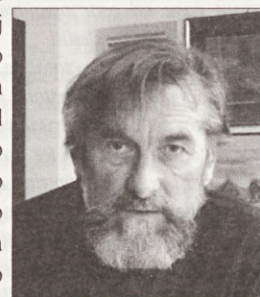
Zaman sem nato čakal tri naslednje seje na zakonito priložnost, da kot občinski svetnik občinskim veljakom povem, da si preveč po svoje, da ne rečem po šentjursko, razlagajo zakonsko zahtevo po zagotavljanju javnosti dela občine. Da trije funkcionarji na vrhu šentjurske občine enostavno lahko odločajo, kaj bodo ljudstvu povedali in komu bodo kaj povedali, pač še zdaleč ni niti podobno ustavno zagotovljeni pravici občanov do celovite obveščenosti. Prav v nobenem primeru pa nihče, tudi tako dober podžupan kot je Janez Čokl, nima pravice skrivati pred javnostjo občinskih dokumentov, ki niso uradno označeni kot zaupni. In noben zapisnik kakšnega odbora šentjurskega občinskega sveta ne nosi takšne oznake.

Zgodba pa je svoj poučni konec, ki me je tudi spodbudil k pisanju tega uvodnika, dobila tik pred zadnjo decembrsko sejo občinskega sveta.

Enega, po mojem občutku od bolj demokratično osveščenih občinskih svetnikov, sem prosil za podporo, če mi bo slučajno uspelo to zadevo pod zadnjo vrtniti v razpravo, pa me je dobesedno podrl z ugotovitvijo,

da pravzaprav ni nič narobe. Le zakaj naj bi mi občinska uprava dajala informacije, ko pa jo potem z njimi seciram in analiziram do onemoglosti.

Tako, pa sem na koncu. Demokracija je kot kultura, je pravzaprav kultura, ki se je ne da osvojiti čez noč, morda niti v veku ene generacije ne. Zato boste šentjurski občani, ko boste hoteli zvedeti, kaj se dogaja na vaši občini, morali še kar nekaj časa stopati ponižno do podžupana Čokla in verjetno tudi njegovih naslednikov. Če ste v pravi stranki ali dovolj pomembni, si bodo gospodje za vas vzeli trenutek ali dva svojega dragocenega časa - in vam povedali spodbudno zgodbo o demokraciji in šentjurskih uspehih.

Študent naj bo

Zelo nerodno je, da se za nekatere dobre ideje že ob rojstvu trdi, da bodo šle

v negativno smer, mimo občinske oblasti in ljudske volje. Prav temu smo bili priče, ko se je ekipa, tako rekoč četica, vladajoče Ljudske narodno-zabavne stranke v

šentjurskem občinskem svetu po dolgih letih molka oglasila v medijih in ocenila položaj, ki je nastal ob predlogu ustanovitve štipendijskega sklada. Njihovo pomembno sporočilo je, da bi ti štipendijski poskusi hudo škodovali finančni stabilnosti občinskega proračuna v naslednjem štiriletnem obdobju. Ogroženi naj bi bili naslednji projekti: pločnik Vrbo, Nova vas, Dole, nadvoz, železniški prehod in most na Ponikvi, izgradnja knjižnice, glasbene šole, prizidek k osnovni šoli Ponikva, čistilna naprava v Šentjurtju, modernizacija cest, izgradnja vodovodov itd... Skratka dopovedujejo nam, da bi se zagotovo znašli v kameni dobi, če bi razdelili par štipendij. Malo morgen. Vsem času od osamosvojitve ni bilo v Šentjurtju zaslediti nikakršne štipendijske politike, zato se vsako leto velika večina od sedemstotih šentjurskih študentov spopada z utrudljivo in zoprno rečjo - denarjem. Sem ter tja se kakšen nadarjeni odličnjak prerine do Zoisove štipendije, po pravilu pa so te bolj redke, skoraj za okras, bi rekel. Štipendiranje naj bi urejala naša čagava država preko socialnih štipendij, vendar Slovenija gre naprej mimo tega problema, ponavadi ima veliko dela z nakupi raznih havbic, minometov, policijskih čolnov in protokolarnih reaktivnih letal. Res utrudljivo in zoprno delo. Vse to vedo tudi številni v našem občinskem svetu, ki dvolično napadajo ta predlog. Gre za več kot očiten šentjurski sindrom sedenja na dveh stolih - taktika predsedanja pa je odvisna od priljubljenosti stranke ali predlagatelja pri občinskem vodstvu. Podobni zapleti so v našem okolju stalnica in vedno znova razkrivajo moralno držo občinskega sveta. Koliko štipendij je ta trenutek občina zmožna zagotoviti, je stvar treznega dialoga, ki se ga ne sme ustaviti ali pa skrivati za boja velikim problemom neizdelanih kriterijev za dodelitev štipendij. Ampak za začetek bi bila dovolj dva: vražje dober učenec v šoli in prazna kasa doma.

L. Žafran

Bo šla glasbena šola v Celje?

Spet občinska afera z imenovanjem ravnatelja?

Spodletela diverzija Ljudske stranke in njenih občinskih funkcionarjev ob imenovanju direktorja Zdravstvenega doma naših veljakov očitno ni spametovala; kot vse kaže, si kanijo nekaj podobnega zakuhati tudi pri imenovanju ravnatelja glasbene šole. Že na prejšnji seji občinskega sveta, ko so občinski svetniki izglasovali pozitivno mnenje za edino kandidatko Andrejo Galuf, župan in podžupan pa sta si močno prizadevala za drugačno odločitev, je bilo očitno, da je nekaj v ozadju.

Zgodba se je pričela leta 2000 z odhodom v pokoj prejšnjega ravnatelja Goršiča. Na prvi razpis sta se prijavila domačina Matej Romih in Simona Zdolšek, poleg njiju pa še dva kandidata iz Žalca in Konjic. Ker pa nihče ni ustrezal razpisnim pogojem, je bilo ravnateljevanje za pol leta podaljšano prof. Goršiču v svojstvu vršilca dolžnosti. Na drugi razpis meseca aprila se je poleg vseh prejšnjih kandidatov prijavila še Andreja Galuf. Ker nihče ni ustrezal razpisnim pogojem, je svet glasbene šole na pobudo učiteljev izbral za v.d. ravnateljico sodelavko prof. Andrejo Galuf, čeprav tudi ni imela dovolj let delovnih izkušenj. Izbrana je bila že poleti, dejansko pa je službo nastopila na začetku šolskega leta, to je septembra. Po splošnem prepričanju je Galufova odlično opravljala svojo vedejevsko funkcijo.

Meseca avgusta je stopilo v veljavo zakonsko določilo, ki je vršilec dolžnosti ravnatelja omogočalo pridobitev pogojev do leta 2005. Ker je svet šole menil, da sedaj prva zaprav ni več ovir za imenovanje Galufove za redno ravnateljico, je meseca novembra objavil še tretji razpis, na katerega se je prijavila samo Galufova. Dobila je vsa potrebna pozitivna mnenja k imenovanju (učiteljski zbor, občinski svet in svet glasbene šole), kljub temu pa je pristojna ministrica za kulturo Lucija Čok brez obrazložitve zavrnila njeno imenovanje. Svet šole je ministrici takoj poslal dolgo pismo, v katerem ji je podrobno obrazložil vsebinske in formalne osnove za svoje vztrajanje pri Galufovi. Odgovora doslej še ni bilo.

Tu pa se začne zakulisje. Po neuradnih informacijah iz Ljubljane naj bi naša vodilna občinska moža pridno telefonirala svetovalcu ministra za glasbeno šolstvo Okronu in ga vsaj med vrsticami prepričevala, da Galufova ni najbolj primerna za ravnateljico, zlasti še zato, ker je na porodniški, kar pomeni, da še leto dni ne bi mogla ravnateljicati kot se šika in še kaj.

Za to njuno skrbjo za usodo šentjurskega glasbenega pouka pa naj bi se menda skrivala le nekoliko bolj sebična skrb za ženo strankarskega kolega, ki bi jo raje videla na ravnateljskem fotelju. Zakaj se njuna kandidatka ni javila na razpis, ni znano. Kot vse kaže, sta župan in podžupan, brez dvoma osrednji osebi pri krmlilu občinskega kadrovskega vrtiljaka, razpis enostavno spregledala. Ali pa sta, tako kot v primeru Zdravstvenega doma, doživela svoj kadrovski preblisk prepozno.

V ponedeljek, 21. januarja, je bil na občini sestanek z nekaterimi člani sveta glasbene šole, na katerem sta bila tako Čok kot Malovrh sumljivo prijazna. Da bi se utegnili zgoditi, da bi šentjurska glasbena šola prišla pod celjsko komando, sta povedala tako mimogrede, vendar pa dovolj glasno, da je zvenelo kot grožnja neposlušnim šolnikom. Kaj se bo iz tega spora skuhalo, se bo pokazalo šele po naslednjem razpisu in imenovanju ravnatelja glasbene šole. Seveda, če si ministrica Lucija Čok ne bo premislila in le prikimala Andreji Galuf.

F.K.

Kolaps E-športa odpovedan?

Čeprav je bil obisk predstavnikov Bognerja na občini in v E-športu pravi medijski dogodek, je tamkajšnje dogajanje še vedno več ali manj zavito v tančice ugibanja, kar veliko pa je znamenj, da se zadeva ne bo dobro končala. Tisti, ki berete dnevnik o tej zadevi, morda menite tudi drugače, v neformalnih pogovorih z zaposlenimi delavkami in nekaterimi poznavalci pa sem dobil občutek, da je zadeva kritična. Morda manjka samo še tisti odločilni kamenček, ki bi sprožil plaz.

Župan Malovrh, zakoniti predstavnik lastnice E-športa občine Šentjur, vljuden in optimističen, je delavcem (in novinarjem) zagotavljal, da se nimajo česa bati itd. Toda takšen je župan Malovrh vedno. Če pa bi res tako tudi mislil, kot govori, bi že zdavnaj uresničil sklep občinskega sveta in kupil Elegantove stroje ter tako pokazal, da verjame v rešitev E-športa. Iz njegove neposredne okolice se širijo govorice, da je občina od E-športa več ali manj že dvignila roke. No, morda bi še kazalo počakati do volitev, potem naj ne bi bilo lažje s programiranim stečajem ali čim podobnim.

V petek, 18. januarja, so bile predstavnikom Bognerja in javnosti v čast postavljene rožnate kulise. Dobili so, kar so želeli: da občina in država E-športa ne bosta pustili na cedilu. Nobenega dvoma ni, da jim je Malovrh v vsem pritril. Tudi v imenu države Slovenije, ki naj bi za ohranitev E-športa prispevala nekaj deset

milijonov SIT. Ampak bo le treba še malo počakati, da bomo videli, koliko kruha bo iz te moke.

Zelo resno znamenje krize so odnosi v samem kolektivu. Direktorica Uljarjevičeva očito vse bolj izgublja podporo. Zaposleni že štiri mesece ne dobivajo za malice in potne stroške, ta mesec pa si je direktorica privoščila še eno finančno transakcijo, ki meji že na norost: pri zadnji plači so zaposlenim odtegnili zneske za odplačilo kreditov, ki pa jih niso nakazali bankam. Direktorica se je opravičevala, da se je tako z bankami dogovorila, zaposleni pa so menda kaj hitro ugotovili, da to sploh ni res. Poleg tega, da je takšna poteza v tem trenutku delikatna, nesporno kaže na resne tekoče likvidnostne težave E-športa. Zato mnogi zaposleni razmišljajo, da bi bilo najbolje zapreti za seboj vrata in ostati doma. Dejansko ta proces tudi že teče, sicer prikrito v

obliki bolniških izostankov in drugih možnih izgovorov.

Predsednica sindikata Vodiškova: "Vse tako kaže, da so se odgovorni vendarle nekaj dogovorili, tudi z Ahacom je menda dogovorjeno reprogramiranje dolgov. Ne kaže nam drugega, kot da počakamo na denar od Ministrstva za delo, potem bomo pa videli, kje smo. V sindikatu ne načrtujemo nobenih posebnih akcij."

Roman Moškotevc, lastnik proizvodnih hal: »Res sem bil ob obisku predstavnikov Bognerja in občine zelo vpluden in kooperativen, ker pač nisem hotel kvariti prijaznega vzdušja, toda povem vam, da imam počasi vsega vrh glave preveč. Zadeva se mora razplesti do konca meseca februarja. V resnici sem jim pripravljen odpisati vse dolgove, toda le

pod pogojem, da dokončno izpraznijo hale in da nimam več opravka z njimi. Res bo enkrat treba potegniti črto. Po mojem mnenju brez temeljitih pretresov, brez novih programov in novih ljudi, torej tudi stečaja, tu ne bo šlo. Vsi čakamo na Ministrstvo za delo, na tako imenovani denar za ohranjanje delovnih mest, toda brez udarnih programov tudi tega denarja ne bo.«

F.K.

Prisilna poravnava v Mesarstvu d.d.

Konec je s klavnico

Direktor delniške družbe Mesarstvo mag. Zlatko Zupanc (ZZ) sicer ni imel časa za pogovor, bil pa je pripravljen pisno odgovoriti na naša vprašanja. Kaj smo zvedeli, boste lahko razbrali iz naše korespondence, ki jo objavljamo.

ŠN: Je kaj novega glede prisilne poravnave, poleg dejstev iz decembrskega sklepa sodišča?

ZZ: 14.februar je prvi rok, ko moramo predložiti upnikom program finančne reorganizacije. V tem času se proizvodni proces odvija brez zastojev, vsi ljudje so zaposleni, obveznosti izpolnjujemo kar se da normalno.

ŠN: Kolikšne so trenutno prijavljene terjatve?

ZZ: Nekaj čez 1 milijardo SIT. Hiter pregled daje slutiti, da bo mnogo terjatev prerekanih.

ŠN: Kdo so največji upniki in za kolikšne zneske gre? Imate hipotekarne upnike, katere in za kakšne zneske?

ZZ: Največji upniki so Banka Celje, Farma Ihan, država Slovenija, Banla Vipa in Mesnine dežele Kranjske. Hipotekarna varovanja imata obe banki.

ŠN: Kateri upniki so že pristali, vsaj načeloma, če že ne tudi formalno, da svoje terjatve spremenijo v lastniške deleže?

ZZ: Nekaj več kot 50 upnikov je podalo izjave, da bodo svoje terjatve v višini 216 milijonov SIT spremenili v kapitalske deleže, z več kot polovico so že sklenjene pogodbe. O pogojni dokapitalizaciji bo odločala skupščina.

ŠN: Obstaja realna možnost, da prisilna poravnava uspe? Je že znano vsaj načelno stališče upniškega odbora?

ZZ: Upniški odbor podpira izvedbo prisilne poravnave, ker bodo upniki tako bolje poplačani kot v primeru stečaja.

ŠN: Kakšni so sanacijski načrti Klavnice v tem primeru?

ZZ: Ne razumem, o kakšnem primeru sprašujete. Kapitalska sanacija bo omogočila, da se družba programsko, tehnično-tehnološko

in kadrovsko sanira in opravlja dejavnost v večjem obsegu, a z manj programi.

ŠN: Ali načrtujete ukinitve klavne linije v Šentjurju samo v primeru stečaja, ali pa bo šlo samo za spremembo lastnika?

ZZ: Vprašanja ne razumem.

ŠN: Kaj bi pomenil stečaj za zaposlene in za Šentjur?

ZZ: Vsi zaposleni bi bili takoj odpuščeni, stečajni upravitelj pa začne izvajati svoje naloge v skladu z zakonom.

ŠN: Kateri so pglavitni vzroki težav Mesarstva? Od kod konkretno izvirajo največje izgube? Če je možno, tudi s številkami.

ZZ: Nizka akumulativnost v zadnjih osmih letih, predimenzioniranost slovenske klavne industrije, bolezen »norih krav«, segmentacija prodajnega tržišča, ekonomska politika države, zaostrovanje tehnične usposobljenosti, vse manjše razlike med vhodnimi cenami surovin in cen storitev ter doseženimi cenami. Večje izgube so se začele pojavljati v letu 1999.

ŠN: Obstaja objektivna odgovornost za slabe poslovne rezultate in kdo je odgovoren zanje?

ZZ: O tem ne morem govoriti objektivno.

ŠN: Kdo so lastniki d.d. Mesarstvo in v kolikšnih deležih?

ZZ: Gruda-Jurmes 19,6%, KZ Šentjur 11,2%, Borznik d.o.o. 11%, Johson controls - NTU 7,2%, KZ Jurček 6,1%.

ŠN: Kdo so člani nadzornega sveta družbe Mesarstvo?

ZZ: Drago Kračun, Dragica Smrečnik, Rado Tržan, Jože Štiglic, Jože Fidler in Zvonko Pušnik.

ŠN: Obstaja teoretična možnost, da je za slabe finančne rezultate Mesarstva kriva poslovna povezanost z Gruda-Jurmesom?

ZZ: Vedno obstaja neka verjetnost, vendar jaz o tem težko objektivno govorim.

ŠN: Kaj obsegajo dejanski poslovni odnosi z Gruda-Jurmesom?

ZZ: Večino blaga prodaja Mesarstvo Gruda-Jurmesu po dogovorjenih cenah, ki temeljijo na v začetku leta dogovorjenih izhodiščih in medletnim gibanjem cen vhodnih surovin in stroškov ter poračunom na koncu leta. Gruda-Jurmes nam opravlja tudi ekonomske storitve in vzdrževanje.

ŠN: Ali lahko morebitni stečaj Mesarstva ogrozi tudi obstoj Gruda-Jurmesa?

ZZ: Verjetno ne. Zaradi prenehanja dejavnosti Mesarstva pa bi bilo več težav.

ŠN: Kakšen bo po vašem mnenju nadaljnji potek sanacije Mesarstva?

ZZ: Prepričan sem, da bo predlagana prisilna poravnava izglasovana. Družba bo izvedla tehnično-tehnološko in kadrovske sanacije in bo poslovala kot obrat predelave mesa, ki se bo poslovno in kapitalsko povezovala horizontalno in vertikalno.

ŠN: Druga pomembna dejstva, ki so potrebna za razumevanje poslovnega fiaska Mesarstva?

ZZ: V pričakovanju, da sem z odgovori omogočil, da objektivno informirate vaše bralce, se vam zahvaljujem in vas lepo pozdravljam.

Rado Tržan, direktor Grude-Jurmesa, ki je vendarle našel čas za kratek pogovor, je povedal:

»Prav gotovo se psihološkim in ekonomskim posledicam težav v Mesarstvu tudi v Gruda-Jurmesu ne bomo mogli izogniti; stopnja zaupanja dobaviteljev nam pada, privoščljivost konkurence pa raste. Sicer pa težave Mesarstva v slovenskem prostoru niso nič posebnega, le da je naša klavnica prva na tapeti. Zahteve so takšne, da bomo v Slovenji kmalu imeli eno ali dve industrijski klavnici, ki bosta z delom na

klavni liniji v dveh izmenah lahko rentabilni, vsi drugi bodo morali iskati svoj prostor drugje. Prišlo bo do delitve dela, o čemer se prav sedaj tudi intenzivno pogajamo. Predvidoma v drugem četrtletju bo klavna linija demontirana, Mesarstvo pa bo razvijalo nove predelovalne kapacitete. Ta preusmeritev, ki je ekonomska nuja, je tudi glede čistilne naprave manj akutna.«

Neuradno sem slišal, da je vzrok vašim težavam tudi Mercatorjevo izsiljevanje z različnimi ekonomskimi ukrepi, pač zaradi težav, ki jih ima s šentjursko občino pri gradnji svoje poslovalnice. Je na tem kaj resnice?

»Ne, zaenkrat ne. Sicer pa se bomo z Mercatorjem pogovarjali šele v sredi februarja in takrat bomo videli, če je v teh govoricah kaj resnice. Ni pa nobena skrivnost, da smo se na

pobudo Mercatorja o tej zadevi pogovarjali z županom. Tu je moje stališče jasno: prav je, da Mercator prispeva za šentjursko komunalno infrastrukturo, toda pri tem mora imeti enake pogoje, kot so jih pred njim imeli drugi trgovci.«

F.K.

Tolo gre na Gorenjsko

Stečajni upravitelj Tola g. Hramec je zadovoljen s prispelimi ponudbami za prodajo tako Tolovih premičnin kot nepremičnin. Zlasti je vesel, da mu je

uspelo v paketu prodati proizvodno opremo v celoti, celo za višjo ceno od izklicne. Tolovi stroji se selijo na Gorenjsko, kjer se bodo vrteli naprej v halah ene od tamkajšnjih družinskih firm. Od premičnin je zdaj na voljo le še nekaj pisarniške in kuhinjske opreme.

Z nepremičninami je nekaj več težav. Trenutno imajo ponudnikov za nekaj več kot polovico Tolovih nepremičnin, radi pa bi jih prodali kot celoto, po možnosti tudi v dogovoru z denacionalizacijskim upravičencem družino Zdolšek. Kot vse kaže, s kupcem, ki bi morda lahko obnovil Tolovo proizvodnjo, ne bo nič, kdo bo prišel v Tolove hale in kaj bo tam počel, pa g. Hramec ni mogel povedati. Zniževanje cen nepremičninam zaenkrat ne pride v poštev, saj so le te z ozirom na odlično lokacijo povsem realne.

Po mnenju stečajnega upravitelja bo iz naslova premičnin prišlo v stečajno maso okrog 30 milijonov SIT, za nepremičnine pa naj bi iztržili okrog 120 milijonov SIT, kar pomeni skupaj le tretjino od 467 milijonov priznanih Tolovih dolgov. Kot vse kaže, bodo z izkupičkom lahko vrnil le s hipotekami zavarovane dolgove Banke Celje in četrtino prednostnih dolgov do zaposlenih.

Denacionalizacijski problem Tola se je končno razpletel, vrnitev v naravi Zdolškovim ni več vprašanje, odločbe o tem pa še menda nimajo v rokah. Glede njihovih načrtov ni bilo mogoče zvedeti nič določenega.

F.K.

Ali Upravna enota lahko grozi s prisilno privedbo?

Veronika Polšak: »Zgrožena sem«

Gospa Veronika Polšak iz Šentjurja je v začetku januarja dobila pošto z vročilnico iz šentjurske upravne enote, ki ima sicer naslov vabilo, vsebina pa je takšna, da jo je spravila v bes. Povabili so jo, da naj se 14. januarja zgleda na Oddelku za notranje zadeve, kjer naj bi pričala »zaradi ugotovitve dejanskega stanja prebivanja Saliji Bukurije na Ul. Dušana Kvedra 20«, hkrati pa so ji zagrozili, da jo bodo kaznovali z 20 000 SIT ter jo dali prisilno privedsti, če se ne bo odzvala ali opravičila.

»Ne vem, kaj naj rečem. Sem invalidka, takorekoč na berglah, ne bom naštevala, kaj vse sem prestala od otroštva (oče je padel v partizanih) do nekaj mesecev nazaj, sem najstarejša ženska v bloku in ravno mene najdejo za takšne svoje namene. In to z dopisom, kot da sem oropala banko. Nikoli nisem ničesar imela z občino, tudi tja ne grem brez velike sile, celo na volitve več ne hodim, zdaj me bodo pa gnjavili s prisilno privedbo, da bi pred uradniki pričala o nečem, kar so dolžni in imajo oni lepe možnosti sami ugotavljati. Cel kup sosedov je bliže Saliju Bukuriji, menda je to sosed Buco, sama sem se komaj spomnila, da gre za njega, njegove hiše iz mojega stanovanja še vidim ne, pa prav nič me ne briga, kaj tam počne, zdaj pa naj ga grem tožariti? Res me je dvignilo do plafona. Kaj takega še sodišče ne naredi. Je to možno, da si naša oblast lahko privoščiti takšne neslanosti?

Prosim zapišite to tako, kot sem povedala.«

Kot je Veronika povedala kasneje, se je vsa zadeva končala zelo vljudno in umirjeno. Pristojna uslužbenka se je ponudila, da pride k Veroniki Polšak kar na dom, to se je tudi zgodilo, pa sta se o zadevi brez problemov lepo pogovorili.

Pa kljub temu, ali so takšni adrenalinski šoki res potrebni?

F.K.

Ni prostora za lekarno?

Šentjursko lekarno obnavljajo in kot vse kaže, jo nameravajo obnavljati še kar ves mesec. Kljub vložku 23 milijonov SIT pa ugotavljajo, da bo lekarna za 7 farmacevtov, kolikor jih načrtujejo, še vedno premajhna. Začasno lekarnarji delajo v nekdanji Spikovi mehanični delavnici.

Na izjavo direktorice Celjskih lekarn Lilijane Grosek v NT, da ima šentjurska lekarna kljub prenovi in razširitvi nerešljive težave s prostorom, ker niso uspeli dobiti ustreznih prostorov v bližini zdravstvenega doma, so se odzvali Smoletovi, takorekoč prvi sosedje preko ceste: »Izjava direktorice ni objektivna. Že leta 2000 smo namreč Celjskim lekarnam ponudili ustrezne poslovne prostore, ki pa so jih Celjske lekarne zavrnille, ker bi nakup in preureditev pomenila preobsežen poseg in previsoke stroške.«

Bilo bi zanimivo vedeti, kam bi se farmacevti dejansko radi širili in na čigave stroške?

F.K.

Kdaj tudi koledar zelene bratovščine?

Rad imam divje živali, pa čeprav nam na delajo škodo na poljščinah. Takole ob novem letu, ko se nas spominjajo različne organizacije, od rdečega križa, gasilcev in drugih, pa bi si želel majhne pozornosti tudi od lovcev - da vsaj pokažejo, da imajo nekaj skupnega z nami kmeti. Pa ni treba, da bi na koledar dajali drage striptizete, lahko bi nas in sebe osrečili s krasnimi fotografijami živali, s katerimi se srečujejo po naših logih.

Vsem lovcem širšega šentjurskega območja želim dober pogled v letu 2002, občasno pa se le spomnite tudi nas kmetov!

N.N. s Ponikve

Novoletno srečanje ustvarjalcev Šentjurskih novic

Vse vemo, a le malo spremenimo

Tudi letošnje novoletno srečanje sodelavcev Šentjurskih novic - že tradicija je, da se zgodi prvo nedeljo po novem letu - je minilo v znamenju živahnega pogovora o nam vsem skupni temi: kaj smo ustvarili v preteklem letu in kaj še bomo ustvarili. In kaj je pogruntala osemnajsterica, ki je v nedeljo dopoldne v hotelu Žonta skoraj 4 ure, računajoč tudi čas za kosilo, vneto razčlenjevala, kritizirala, hvalila, ocenjevala?

Šentjurske novice v letu 2001

Uvod je bil urednikov. V letu 2001 so ŠN izšle na 456 straneh, kar je le 1,8% več od enega leta prej. Zapisanih in objavljenih je bilo tekstov za 2 116 000 računalniških znakov (+ 2,7%), 670 fotografij in 71 strani reklam. Naklada je ostala na lanskni ravni (številka je menda skrivnost), približni finančni izračun kaže stagnacijo na lanskni ravni, torej rahel premik v rdeče številke, kar je ob dejstvu, da so honorarji ostali na predlanski ravni, kar zaskrbljuje. Skupaj se je na straneh ŠN pojavilo 25 avtorjev. Po številu računalniških znakov (črk) je še vedno daleč na prvem mestu urednik Kovač, ki prispeva okrog 50% vseh člankov. Je pa opazno, da se njegov delež člankov manjša. Na drugem mestu je Luka Hvalc, sledijo pa mu Bogdan Rahten; Maša Kladnik, Matej Frece, Eva Kovač in drugi. Zasedba je takorekoč standardna, do določenih premikov pa je le prišlo. Dokončno so se v preteklem letu od ŠN poslovili Barbara in Samo Gazvoda ter Jože Artnak. Prva dva sta našla druge izzive, Artnak pa je vse pogostejši gost na straneh Šentjurčana. Dobili smo štiri nove dopisnike: Nino Marot, Tjašo Bosio, Markota Lesnika in Vanjo Bertossi.

V vsebinskem pogledu ni prišlo do bistvenih premikov: razmeroma previsoka doza kritičnosti in zajedljivosti, odlično oblikovane reklame, ki so časopisu že v okras, dva dobra posterja ter glasbena stran.

Kaj so povedali ustvarjalci ŠN:

Nina Gradič o jeziku in slovnici: Še vedno je veliko napak, vsekakor preveč že za povprečnega poznavalca slovenščine. Težave z ločili, pomišljajem oziroma vezajem, imena praznikov z veliko začetnico, nedosledna raba nedoločnika, problemi z vrjenimi stavki. Bom pripravila konkretne pripombe za posameznike.

Ljubotove rubrike so popestrile, hvalim »kratke in sladke izjave«.

Bogdan Rahten: Povožil nas je čas oziroma konkurenčni štirinajstdnevnik. Stagniramo. Še dobro, da Šentjurčan ni dovolj angažiran. Pri spremljanju dogodkov je potrebno bolj ločevati ocene in komentarje od obveščanja. ŠN so še vedno potrebne kot druga plat medalje. Pričakoval sem dve reformi: stimulativnejše nagrajevanje in odpravo improvizacij v uredništvu. Pa ni bilo nič od tega. Menda res ne gre drugače. Potrebujemo novo kri, ampak slabo kaže.

Cveta Hus: Imam težave s slovnico in bom hvaležna za popravke.

Draga Kovač: Preveč je napak, mečejo slabo luč

naj bo dosledneje končano pred postavitvijo. Hvalim Žafranovo Glasbeno štalo, njegovo oblikovanje športne strani, reklame, poster. Pogrešam rubriko »Lahko bi bilo res«.

Urša Rajgel: Kar face ste in imate veliko dobrih idej.

Lubo Žafran: Kvaliteta se dviguje, več pa se bi lahko naredilo na področju oblikovanja. Potrebujemo bolj pestre strani. Treba je pogledati pri drugih časopisih.

Luka Hvalc: Pravijo, da so ŠN brezkompromisne, druga Mladina. To je v redu, toda ni primerno za manj zahtevne bralce. So pa narejene preveč po meri urednika, preveč kritične do občine in do raznih prireditelj, premalo diplomatske.

Eva Kovač: Težave pri lektoriranju izvirajo iz časovne stiske, poznih in naknadnih člankov... Splošna podoba je boljša. Prav je, da imamo dugačne članke - npr. Bogdanove stilne inovacije. Nasploh si želim več izvirnih mnenj in ločevanje med podajanjem mnenja in dejstvi, torej objektivnost tam, kjer je potrebna.

Saša Teržan: Na Kalobju se tako veliko ne dogaja, pa še tisto, kar se, raje vidijo, če objavim v Šentjurčanu. Ampak na mene še lahko računate.

Nina Marot: Čutim posledice svoje kritičnosti, zato sem zdaj bolj previdna oziroma prestrašena. Imam namen pisati več.

G.K.

na ves časopis. Potrebno je pravilno dozirati kritičnost. Le-ta zlasti ni na mestu pri ljubiteljski kulturni dejavnosti.

Maša Ostruh: Kar veliko je stilskih napak. Kaže, da mnogi avtorji ne preberejo dovolj pazljivo svojega izdelka.

Grega Kovač: Smo pač drugačen časopis. Ki hodi po robu. Lahko bi bilo več iskric, pregovorov, šal. Potreben je resen timski pristop k oblikovanju časopisa.

Franč Pešec: Križanka se je popravila. Mislim na članke, ki dvigujejo naklado.

Silvester Lah: Prednost in hkrati slabost časopisa je kritičnost.

Jure Godler: Še vedno so težave s poznim oddajanjem člankov in lektoriranjem. Lektoriranje

Iščemo sodelavce

Vse, ki radi angažirano opazujete dogajanje okrog sebe in imate voljo svoja opažanja tudi deliti z javnostjo, vabimo k sodelovanju. Pridite na uredništvo ŠN, D.Kvedra 11 (ob ponedeljskih dopoldne), ali pokličite na telefon 574 15 00 ali 041 75 98 16!

Iz interne ankete ŠN

Nič več med oblaki

Tudi letos so sodelavci in gostje ponovoletne »čajanke« Šentjurskih novic vihteli pisala in z odgovori in interni anketi poskusili ustvariti eno od slik pričujočega mesečnika.

Petnajsterica tistih, ki so vrnili obrazce, meni, da relativno dobro pozna časopis, ki ga ustvarja (samoocena 8,0 od 10), letnik 2001 pa je bil za polovico vprašanih boljši kot »milenijski« dvanajst. Največja prednost ŠN naj bi bila poročanje iz prve roke in kritičnost, ki se najpogosteje pojavlja tudi med slabostmi, pospremljena pa je tudi s

pridevnikom osebno. Sodelavci so opazili tudi, da ŠN izpustijo preveč dogodkov.

Med segmenti, ki jih najbolj pogosto spremljajo so: uvodnik, zadnjega pol leta odsotna rubrika »Lahko bi bilo res«, intervjuji, karikatura,... Med ponujenimi rubrikami smo skrili tudi nekatere, ki jih ŠN sploh ne vsebujejo, po nekaterih odgovorih sodeč pa so kar popularne.

Letos je bilo mogoče ocenjevane faktorje ovrednotiti, kjer je mišljena predvsem kvaliteta in pomen za časopis. Na vrhu lestvice kraljujejo:

karikature, razmišljanja, Pepca in Lucija, naslovnic, uvodnik...

In kakšne so lastnosti ŠN? Med 12 ponujenimi pojmi so najvišje faktorje prejeli: intelektualnost (7,1), poglobljenost (7,0) in angažiranost (6,92).

Največji padec glede na lani je doživela objektivnost (s 6,4 na 4,83).

Po mnenju sodelujočih je v ŠN preveč političnih tem oz. je problematična njihova obdelava, med najpogostejšimi predlogi po izboljšanju pa je želja

po večji bazi piscev, več »ljudskega«, boljša stimulacija in pokrivanje celovitejšega spektra življenja.

br

Anketa

Najbolj prijazen uslužbenec

Predsednik vlade Drnovšek se je spomnil prijazne igrice, ki lahko spominja na loterijo. Vsak mesec bo izmed predlaganih izbral in obdaril s povprečno slovensko bruto plačo (okrog 200 tisočakov) tistega državnega uslužbenca, ki bo največ prispeval k pocenitvi in kulturi dela v državni upravi. Ampak to so državna posla, v katere se državljani nimamo kaj vtikati. Za drugo, sicer bistveno manj atraktivno lovoriko, za priznanje najprijaznejšega uslužbenca meseca (brez denarne nagrade), ki ga bomo z glasovanjem podeljevali občani, pa je za mesec januar žreb že izbral tri upravne enote, med njimi tudi šentjursko. Kdo izmed treh uslužbencev s treh upravnih enot z največjim številom občinskih glasov bo postal najprijaznejši uslužbenec meseca na državni ravni, bodo pa spet odločili v Drnovškovem kabinetu.

Kako so naši občani sprejeli to Drnovškovo zamisel in kako so glasovali, smo jih spraševali v avli občinske zgradbe.

Elizabeta Urbanček iz Dramelj:

Potrebovala sem potrdilo, da sem še živa, zaradi pokojnine, vprašala sem pri tistem okencu (promet, Angelca Cehner), pa mi uslužbenka ni le povedala, kje ga dobim, celo pospremila me je do pisarne tam zunaj. V anketo sem dala zapisati

kar njo. Pa tudi sicer ne morem reči nič slabega čez šentjurske občinske uslužbenke. Tudi ni nič slabega tale anketa, morda bodo pa le malo bolj pogledali na nas.

Mirko Špan iz Visoč:

Vrnil sem tablice od avtomobila, ki je šel na odpad. Usluženka je bila zelo v redu, pa tudi sicer tu na prometu nimam slabih izkušenj. Drugače je tam gori v srednjem štuoku (ha, ha). Od te akcije ne smemo pričakovati kaj posebnega, veliko se ne da spremeniti. No, malo bolj se bodo morda pa le potrudile. Je pa res, da bo za najprijaznejšo uslužbenko prav gotovo izbrana katera od uslužbenk na prometu, pač tista, ki ima največ strank.

Edi Grejan z Grobelnega:

Kar načakal sem se tu pred vrati pisarne za matične zadeve in osebne izkaznice, mislim da kar približno tričetrt ure, kar je kar malo preveč. Še dobro, da sem bil na vrsti pred deseto uro, ker bi potem zaradi malice lahko čakal še pol ure več. Gospa notri je bila kar prijazna in je povedala, da je njena sodelavka na bolniški, zato tudi takšna vrsta zunaj na hodniku.

Ne, ankete o najprijaznejšem uslužbencu nisem izpolnil, premalo poznam druge uslužbenke. Ne more pa biti nič slabega.

Jože Lorgor iz Šentjurja:

Ja, anketo sem izpolnil. Ni slabo, je znamenje, da se nekaj dela. Malo pa dvomim, če bodo rezultati realni. Ljudje pač najraje hvalijo in bo na prvem mestu prav gotovo uslužbenka, ki ima največ strank, to pa bo tu na prometu. Kar je seveda krivično do drugih

uslužbencev, ki jih večinoma sploh ne poznamo. Da ne rečem, da je najlažje biti prijazen in ustrežljiv ravno na prometu, kjer ne gre za preveč zahtevne postopke. Da, seveda, tudi te uslužbenke bi lahko bile neprijazne, toda so v resnici zelo vredne.

Nina Pišek, študentka z Rifornika,

ki je iskala anketirance in jim pomagala izpolnjevati anketne lističe:

Zdaj sem tu že drugi teden in sem zbrala okrog 200 anket. Ljudje se kar radi odzovejo, zlasti tu na prometu, kjer jih je največ.

Zanimivo, da pa nikogar ne morem dobiti tu iz te dolge vrste pred pisarno matičarke; izgovarjajo se, da so iz bolj oddaljenih krajev in ne poznajo uslužbencev. Gor na vrhu sem uspela dobiti vsega morda 5 - 10 anket, še največ pred pisarno tam zraven načelničine pisarne (kmetijstvo, borci).

Ljudje so kar zadovoljni in vsi po vrsti hvalijo prijaznost uslužbencev. Pa saj se tudi meni zdijo res zelo prijazni.

Andreja Stopar, načelnica UE:

Pomembno je, da se je začelo iskati spodbujajoče pozitivne stvari. Res je sicer, da bo nekaj težav, ker ni natančnejših kriterijev. Težko bo že zagotoviti enakopravnost vseh uslužbencev, kajti preko 80% vseh strank se ustavi spodaj

pri prometu, število glasovalnih lističev pa bo zelo odvisno tudi sicer od organizacije zbiranja mnenj. Že sedaj vidim kar nekaj napak, ki jih bo treba popraviti. Osebo se bom zelo zavzela, da se bomo čim bolj izognili vsem možnim manipulacijam, da bomo v resnici dobili realne rezultate. Ampak o tem bom povedala kaj več v začetku februarja po končani akciji. Prepričana sem tudi, da bodo v Ljubljani napake, ki jih opažam, s spremembo uredbe kmalu spremenili. Škoda je, da so nas s terena takorekoč izključili iz priprave tega projekta, saj bi jim lahko svetovali marsikaj uporabnega.

Angelca Cehner, Vera Blagotinšek in Hermina Zabukošek, uslužbenke na prometu,

niso hotele dati nobene izjave, češ, da so že tako bile na televiziji in so sploh na tapeti, zato bodo kar tiho. Komaj sem jim skoraj ukradel en kolektivni posnetek. Ki ga potrebujem tudi zato, ker bo po verjetnostnem računu prav ena izmed njih proglašena za najprijaznejšo šentjursko uslužbenko meseca. Ker je načelnica Stoparjeva organizirala dokaj aktivno anketiranje, Nina Pišek pa se tudi ni dala kar tako odpraviti brez izpolnjenega lističa, se

zna celo zgoditi, da bo šentjurska UE dobila najprijaznejšega uslužbenca meseca na državni ravni, ki ga bodo izbrali v Drnovškovem kabinetu.

In za zaključek še moja prerokba: za najprijaznejšo uslužbenko bo proglašena Angelca Cehner.

Sprašujete, zakaj? Odgovor temelji na hladni računici: njeno okence je prvo v najfrekventnejšem oddelku. Kar seveda ne pomeni, da tudi v resnici ni najprijaznejša.

F.K.

Naše kmetije

Čadejevi iz Završ

Z januarjem pričenjamo z novo serijo predstavitev: v vsaki številki vam bomo poskušali približati eno izmed bolj opaznih kmetij z območja šentjurske upravne enote. Pa nikakor ne samo tiste največje in najuspešnejše, morda nekatere bolj zaradi ljudi, ki jih držijo pokonci, druge zaradi poslovne iznajdljivosti, spet tretje morda zaradi njihove neobičajnosti. Dobrodošli nam bodo tudi predlogi bralcev. Kmetija, ki jo bo predlagalo več bralcev, bo tudi prej na vrsti.

Čadejeve, čeprav so iz sosednje dobjsanske občine, nisem izbral po naključju. Ne le, da so Čadejevi ena izmed največjih kmetij v Dobju, poleg Bevčevih iz Zamšlaka menda celo edina čista kmetija v vsej občini, na njih sem se najprej spomnil zaradi družbene angažiranosti gospodarja Draga Čadeja. Pred štirimi leti je celo kandidiral za dobjsanskega župana, dobil presenetljivih 38% glasov, kar ga nedvomno uvršča med tako

»Pravzaprav ne gre za prave najemne odnose, bolj za protiusluge, pri nekaterih celo samo za čiščenje in kultiviranje parcel. Ne, naprodaj ni pa praktično ničesar. Pa tudi denarja ni za kaj takega. So pa težave s takšnim neformalnim najemom zaradi uveljavljanja subvencij in pridobivanja kreditov. Ravno zaradi subvencij se je lani začelo nekaj spreminjati, pa ne ravno veliko. Žal dobjsanska občina nima subvencioniranja obrestne mere pri nakupih zemlje, tako kot šentjurska.«

Kmetovanje in sociala

Hitler račun, kar tako na pamet, ne kaže ravno na bogatijo, prej nasprotno. Kako se pravzaprav gospodarji in živi na vaši kmetiji?

»Nekako še kar gre, tako iz dneva v dan. Poleg kmetovanja še tu in tam kaj postorim za sosedo, v hosti, orjem sneg in podobno. Včasih smo res čisto brez denarja, luksusa pa si tako nikoli ne moremo privoščiti. Ne bi pa mogel reči, da so najini otroci v primerjavi z dobjsanskimi zato bolj prikrajšani. Imajo smuči, ukvarjajo se s športom, ravno v tem času si kupujejo računalnik, sicer s certifikatskim denarjem, a ga bodo le imeli. Lani sva z ženo bila celo en teden na morju, priznam, na račun tašče in po zaslugi najinih dveh najstarejših otrok, ki sta ves teden sama oskrbovala živino. Otroke imamo res sposobne in pridne, s tem se moram pohvaliti.«

To o otrocih je po svoje dokazoval tudi 16-mesečni Franci, ki je med najinim pogovorom - medtem ko je mama Silva šla v šolo na razgovor o nadaljnjem šolanju najstarejše hčere Lidije - pri stikanju za bananami presenetljivo spretno splezal na kuhinjski pult, ne da bi očeta kaj pretirano zaskrbljeval s svojim podvigom.

»Glede skrbi za otroke ima zasluge tudi država. Kmečke matere s svojimi 20 tisočaki porodniške sicer niso enakopravne z zaposlenimi, toda otroški dodatki nam navržejo okrog 100 tisočakov, kar je za našo družino pomemben denar.«

Raje služba kot kmetija

Oba z ženo sta imela službe, a sta se odločila za kmetovanje. Predstavlja življenje na kmetih določeno

kvaliteto? Če bi bili še enkrat na začetku, bi se spet odločili za kmetijo?

»Ne, ne bi ponovil te napake. Takrat pred leti je bil tu pospeševalec Zdravko Brglez in ta me je prepričal, da bo s kmetijstvom šlo samo navzgor, zdaj pa ugotavljam ravno nasprotno. In to že sedaj, kaj pa šele bo, ko pridemo skupaj z EU. Tu gor v hribih imamo bistveno težje pogoje kmetovanja kot po dolinah, državne subvencije pa so le neznatno ugodnejše. O neki posebni kvaliteti kmečkega življenja ne bi govoril. Tistih starih običajev in družjenja ni več, s sosedi se srečamo največkrat le še na njivah, čas nas preganja mnogokrat še veliko bolj kot meščane.«

Kaj boste svetovali svojemu nasledniku, verjetno 11-letnemu Blažu, ki ga že sedaj mamijo zemlja in živali?

»Težko bo. Upam, da me za nasvet ne bo prosil. Šel bo v šolo, potem bomo pa videli, kako bo.«

Gospodinja Silva, mladostna in urejena 36-letnica, ki sem jo prvi hip skoraj prišel med Čadejeve otroke, niti pod razno ni dajala vtisa zgarane kmečke matere s 5 otroci.

Kaj pa vi pravite, gospa Silva, o življenju v Završah?

»Nazaj v službo več ne bi šla, toda če bi še enkrat imela priložnost izbirati, bi tudi jaz krepko premislila.«

Raje recimo nekaj optimističnega, o prihodnosti, o načrtih!

»Prav nič določenega ne bom rekel. Žena bi rada dokončala hišo, jaz bi rad razširil in moderniziral hlev. Navdušujem se nad odprto rejo, toda načrta so povsem odvisni od okoliščin, še najbolj od denarja.

Tu pa so izgledi slabi. Krediti po programu SAPARD so nam skoraj nedosegljivi, HKS že dolgo ni tista, kot je bila, svojega denarja za investicije nimamo, nov hlev pa bi stal 20 milijonov. Tudi na sedaj modno bio kmetovanje je težko računati. Tehnologijo bi sicer hitro osvojili, saj že zdaj na primer zelo malo delamo z umetnimi gnojili, toda tu blizu ni tržišča, ni kupne moči. Kot berem, v Šentjurju ukinjajo celo klavnico, kar bo spet slabše za nas. Če bom moral poškodovano žival v zakol v sili voziti po vsej Sloveniji, od nje res ne bo ničesar ostalo. Še najboljše bo, da odkrito rečem, da bo, kakor bo. Če ne bo šlo s kmetovanjem, bom pa delal kaj drugega.«

Kmetstvo kot kultura, kmet kot župan

Kaj pa druge dejavnosti, družabnost, zabava?

»O, vsega imamo po malem. Ob sobotah igramo šah, sem celo predsednik šahovskega kluba, ob petkih imamo rekreacijo, žena je hodila na tai bo, tu spodaj ob cesti celo igramo nogomet. Tudi nobena kulturna prireditev ne mine brez nas...«

Cerkev, vera?

imenovane mnenjske voditelje. Podobno me je presenetil, ko se je pred kratkim v pismih bralcev spustil v dokaj polemični dialog z dobjsanskimi občinskimi možmi, kar je za šentjursko razumevanje vsaj nenavadno, če že ne presenetljivo. Dragu, ki kot vse kaže, demokracijo razumeva bolj ofenzivno, sem vse to štel odločno v dobro.

Kmetija brez »evropskih« kmetijskih površin

Po kmetijskih površinah, ki jih posedujejo, Čadejevi sploh niso tipična kmetija. Vsega imajo le okrog 12 hektarov, od tega 2 hektara hoste, nekaj malega njiv, vse drugo pa so slabi pašniki. Kljub temu pa redijo od 30 do 50 glav goveje živine; trenutno stoji v hlevu 19 krav in brejih telic ter 8 pitancev, na leto prodajo okrog 30 000 litrov mleka ter 5 ton mesa. »Skoraj vso vas imamo v najemu, skupaj preko 20 hektarov, od tega 5 hektarov njiv posejanih s koruzo,« pove Drago. Drago, čvrst štiridesetletnik, faliran študent prava, je kmetijo prevzel leta 1987, dve leti prej se je poročil s Silvo, srednješolsko družboslovko z Grobelnega, ki se je s kmetijstvom prvič srečala na Završah. Imajo 5 otrok v starosti od 1 do 14 let, s čimer se danes lahko pohvali le malokatera slovenska družina.

Da pri Čadejevih življenje ni ravno lahkotno, se vidi že od zunaj. Neometana in še ne povsem dokončana stanovanjska hiša ima svoje začetke v znamenitem kozjanskem potresu, v podobnem stanju je tudi veliko gospodarsko poslopje s hlevom. Le težak traktor Renault, s pogonom na vsa štiri kolesa in obut v verige, pod šupo starega hleva vzbuja ustrezno mero spoštovanja.

Kako je z najemom zemlje, ali gre račun skozi? Je zemlja tudi naprodaj?

»Hm, kaj bi rekel. V cerkev hodimo tako bolj poredko, otroci imajo sicer vse zakramente, ne bi pa zato mogel reči, da smo kaj več kot tako imenovani folklorni verniki. Smo tako bolj levičarji.«

Bili ste tudi dobjsanski županski kandidat, sicer neodvisni, vendar to le pomeni, da vas politika zanima. Kakšen je dobjsanski politični utrip? Se pripravljate na ponovno kandidaturo?

»Nobenega utripa ni čutiti, prav nič boljše ni, kot je bilo včasih v partiji, ko smo le tu in tam lahko kaj prebrali in nič več. Mislim, da je vse več ali manj zamrlo takoj po volitvah. Župan Salobir je res tudi predsednik LDS, toda ne verjamem, če še ima kaj članov in če so se po volitvah še sploh kdaj dobili.

Da, malo razmišljam tudi o volitvah. Toda ne več kot neodvisni kandidat. Na županski funkciji potrebujete strankarsko povezavo tja do Ljubljane. Ne vem še, kako se bom zadeve lotil.«

Kaj pa lahko očitete sedanjí občinski oblasti in kaj bi Vi delali drugače?

»Nimam jim kaj očitati, saj so v redu. Trdim le, da v resnici niso toliko naredili, kot se hvalijo. Vse velike stvari, šola, kulturni dom, cesta... so nastale prej. Sedanja občina še vrtca ne more narediti. Ja, edino za šolo pa res dajo veliko, kar je tudi prav. Ni pa mi všeč, da celo tisto malo proračunskega kmetijskega denarja niso porabili. Tudi občinske finance bi le morali voditi doma.

Kaj bi delal drugače? Več denarja bi namenil malemu gospodarstvu in kmetijstvu. Saj so društvene dejavnosti pomembne, osnova pa je vendarle gospodarstvo.

Tudi kultura in z njo kulturni dom bi počasi morala preiti v roke mladih. Zdaj sta skoraj lastniška, kar ni dobro. Povzroča stagnacijo. Tam okrog noneta Grič je dovolj sposobnih ljudi, ki bi dobjsanski kulturi lahko dali nov zagon.«

Kar debeli dve uri smo klepetali in še bi se dalo kaj povedati. Toda zunaj je vztrajno naletaval sneg, telefon pa se je kar naprej oglašal. Dragota in njegovega overiženega Renaulta so klicale nespluzene dobjsanske ceste.

F.K.

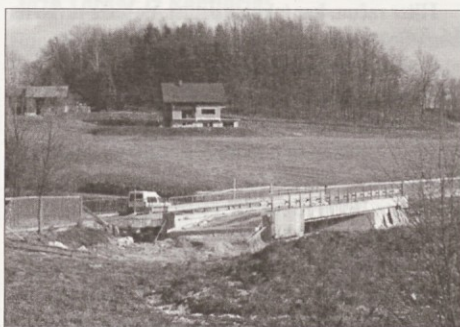
Ponikva dokončno brez nadvoza preko železnice

Laična presoja prostorske rešitve je lahko tudi napačna, javno razmišljati pa ni greh, niti kaznivo dejanje v sedanjí demokraciji.

Prebivalci Ponikve se zavedamo svojih kulturnih vrednot in pomena osrednje slovenske osebnosti v krogu rimskokatoliške verske skupnosti blaženega A.M.Slomška. Toda ne razlikujemo dovolj med turističnimi in romarskimi obiskovalci. Oboje zahteva smisel in sodelovanje širšega kroga strokovnih in teritorialno pristojnih organov.

Krog slednjih bi se pred začetkom gradnje dokaj solidnega in ne cenenega mostu preko Slomščice gotovo drugače opredelil glede celovite prostorske rešitve. Če je naravno pogojena trasa izgradnje viadukta preko železnice od Hotunja proti Unišam (Cokla) še vedno prezahtevna, potem ne bi smeli zanemariti vsaj ureditve vodotoka Slomščice mimo železniške postaje do trase novega prehoda potoka. S tem bi nedvomno dosegli naravnejšo gravitacijo ceste na hrib »Cokla« in naprej do Slomškove rojstne hiše, Zg.Selc in proti Šentvidu. Žal takšnega pristopa ni opaziti, ali pa ga vsaj javnost ne pozna. In kdo naj bi kaj rekel? Nesporno službe občine Šentjur pri Celju, upravne enote Šentjur pri Celju, krajevna skupnost Ponikva, vodno gospodarska služba, podjetja Meja in hladilnica SLOM, prizadeti zasebni kmetje, slovenske železnice i še kdo.

In kakšne so sedaj razmere na cestnem odseku železniška postaja do rojstne hiše A.M.Slomška?

Romar ali turist zagleda na koncu železniške postaje pano z grafiko Slomška, ki je portretiran v stilu začudenja, v kako neurejenem in zaraščenem okolju je postavljen. Podnapis seznanja, da je to smer k njegovi rojstni hiši. V nadaljevanju je železniško gospodarstvo pričelo z rušitvijo in odstranjevanjem razpadajočih stavb iz časov avstroogrske železnice, nekdanj nadzorništva proge, s čimer bo nekaj prispevalo k urejenosti okolja.

Ob neurejenih meandrih Slomščice sledi oster ovinek preko starega mostu. Če bo še denarja, naj bi se v enako ostrem ovinku speljala cesta preko modernega novega mosta in v podobnem zavoju nova cestna trasa proti »Cokli«. Človek se nehoti vpraša, ali ne bi že porabljeni in še potrebni denar

pomenil znaten del financiranja morebitnega viadukta. Ta bi ob nekoliko prilagojeni obvozni cesti rešil prometne težave na železniškem prehodu pri gostišču Vovk. S tem bi marsikdo ne izgubljal živcev in s preklinjanjem železnice po nekrščansko grešil.

Romarje ali turiste sprejme dvorišče pred vhodom v rojstno hišo Slomška. Razočaranje nad neurejenostjo okolja pred novo hladilnico Slom, bivšo remizo in deli podjetja Meja je upravičeno. Tam visi neokusni transparent, na katerem bi kvečjemu lahko bil napis »Pozdravljeni v Slomškovih Unišah«. Proti markiranemu parkirišču se ob cesti bohoti skladovnica razpadajočih zabojev in kontajnerjev, temeljito zaraščena s koprivami.

Po obvozni cesti proti Ponikvi, nasproti Šucovih, si lahko ogledate odlagališče propadajočega sadja iz hladilnice Slom. Verjetno je sklenjen sporazum med hladilnico Slom in podjetjem Meja, da hladilnica odlaga vse količine odpadnih jabolk, kot naravno gnojilo. Ki je izredno solidno krmišče za množico insektov. Podjetje Meja jih nato največ dvakrat na leto podoorje.

Vse kaže, da lahko Ponikva računa le na obiske romarjev in na vse manj drugih turistov.

V.Jagodič.

Zakon tako, šentjurska občina drugače

Mene pa ne mara nihče...

Pes in mačka sta človeku najbližji, najbolj prilagojeni in tudi najbolj podobni živali. Zato z njim v popolnosti delita njegovo usodo; nekomu sta vse na svetu, spet drugemu le koristen ali nekoristen predmet. Blagor prvim in težko drugim. Ljudem in živalim.

Zakon o zaščiti živali pravi, da je zaščita življenja, zdravja in dobrega počutja živali dolžnost vseh pravnih in fizičnih oseb, zlasti še lokalnih skupnosti in države. Za hišne živali brez lastnika je dolžno poskrbeti zavetišče za živali oziroma posredno občina, kajti zavetišče je lokalna zadeva javnega pomena, ki se izvršuje kot javna služba. Živalim mora biti zagotovljeno 30-dnevno bivanje v zavetišču, zavetišče pa jim mora v tem času poskušati najti starega ali novega lastnika.. Če poskus ne uspe, čaka nesrečno žival »lahka smrt«,

kakor lahko prevedemo tujko evtanazija. Na stroške zatočišča.

Ta zakonska določila pa po izjavi Franca Lenkota, lastnika zavetišča Zonzani v Jarmovcu, ne veljajo za šentjursko občino, kjer se odgovorni vztrajno branijo te svoje zakonske obveze.

Tri pasje zgodbe, ena s srečnim koncem ter dve verjetno bolj žalostni, bodo najlepše prikazale tegobe zapuščenih in izgubljenih psov in muc na Šentjurskem.

Brut je našel svojo družino

Bil je lep in prijazen nemški ovčar, ki se je izgubil eno klatil po Resevni. Kar Brut ga bom imenoval. Nihče ni vedel, ali ga je zapeljal nagon in se je izgubil, ali ga je morda gospodar namerno »izgubil«. Po najkrajši formalno korektni poti se je znašel v zavetišču Zonzani, ki pa nima statusa zavetišča za območje občine Šentjur, ker šentjurski občinski možje z Zonzanijem nočejo skleniti ustrezne pogodbe glede financiranja delovanja zavetišča. Šentjurska občina je tako brez zavetišča. Zato se je Franc Lenko, lastnik pasjega hotela

Brut rešen

Zonzani, odločil za javni izziv šentjurskih občinskih mož Bruta je privezal za svetilko pred občino in ga prepustil na milost in nemilost občinarjem.

Po dveh urah drgetanja, ponižnega cviljenja in prilizovanja mimoidočim ter njihovega zgražanja nad neznanim brutalnim Brutovim gospodarjem, še preden je kdorkoli od občinskih uradnikov, ki so o izzivanju bili obveščeni, karkoli storil za nič krivega Bruta, si je le ta sam izprosil novega gospodarja in radosten odšel z njim na Ponikvo. Drug drugega sta bila vesela in ko se je čez teden dni našel pravi gospodar, je bilo snidenje ganljivo, slovo pa težko.

Čipa čaka smrt

Belega dolgodlakega mešančka, neugledno skuštrane in umaznega, sem poimenoval z

Čip odhaja

imenom Čip.

Čip je svoj pasji vek preživel v razdrapani hiški v Pletovarju, v družbi številnih pasjih kolegov. Sosedje so povedali, da jih je bilo vsaj deset. Če vemo, da gre za domačijo, kjer so pred leti imeli duševno prizadetega družinskega člana kar privezanega za jasli, potem lahko sklepamo, da verjetno tudi Čipu ni bilo tam z rožicami postlano. Pa vendar so se njegove prave težave začele šele, ko je umrl gospodar, ki je živel v do skrajnosti zanemarjeni hiši skupaj z vso pasjo družino. Nekaj mesecev se je klatil po hosti, lovil, zanj so tu in tam poskrbeli tudi sosedji, končno pa je veterinarski inšpektor na intervencijo sosedov izdal odločbo, da mora Čip skupaj s svojimi klateškimi kolegi v izolatorij zavetišča Zonzani, kjer ga bodo živinozdravniki 10 dni opazovali, če slučajno ni stekel. Lenko ga je

spretno zazankal, na smrt prestrašenega zvelkel izpod gore ropotije v domači hiški in vsega nesrečnega nastanil v enega od svojih pasjih hotelskih boksov. Lovljenje, prevoze in desetdnevno bivanje in hrano bo za Čipa, kot za steklo in človeku ter živalim nevarno zverino, plačala država. Zonzani bo dobil za en dan njegove oskrbe 1140 SIT. Tudi veterinarje, ki ga bodo gledali, bo plačala država. Toda po desetih dneh, ko naj bi skrb za Čipa tja do obveznega 30. dneva prevzelo zavetišče oziroma občina Šentjur, bo Čip morda spet na cesti, ker župan Malovrh in podžupan Čokl vztrajno zavračata Lenkotove pobude, da v skladu z zakonom poskrbita za Čipa in njemu podobne brezdomce. Ker je Čip neugleden mešanec in nima nobene možnosti, da se bo zanj ogrelo kakšno usmiljeno srce, še posebej ne, ker bi novi gospodar moral zanj poravnati tudi njegove hotelske stroške, vprašanje pa je tudi, če bi napol podivjani Čip bil pripravljen kogarkoli sprejeti za gospodarja, bo Čip ostal v breme Zonzaniju. Seveda, če ga Lenko, ki bo Čipa moral 20 dni brezplačno hotelsko servisirati in na koncu poskrbeti tudi za njegovo »dobro smrt« (ki pa spet stane okrog 5 tisočakov), ne bo prej demonstrativno privezal pred občino, ali pa kar enostavno izpustil na svobodo. V tem slednjem primeru bi se verjetno po nekaj dneh Čipove svobode ponovila zgodba o prijavi klateškega psa, odločbi veterinarskega inšpektorja in desetdnevnega bivanja na državne stroške pri Zonzaniju. Če ga prej ne bi dohitela smrt smrt na asfaltu ali zaradi udarca jeznega občana.

Capi bo morda preživel,

ker je lep rjav kokeršpanijel, ki zna biti neznansko priliznjen

Sredi peklensko mrzlega januarja se je nekaj dni klatil po Trnovcu in Primožu in iskal nov dom. Začasno je osvojil srce Matjaža Goleža iz trgovine v Dolah, nato pa nadaljeval pot na steklino sumljivega psa v zavetišču Zonzani. »Pred nekaj dnevi ga je hotel pustiti tu v zavetišču neki gospod iz Velenja, ker pa ni bil pripravljen prispevati stroškov niti za njegovo bivanje za čas iskanja novega gospodarja niti za stroške evtanazije, ga nisem mogel sprejeti. Očitno ga je za prvim ovinkom vrzel iz avta in se odpeljal«, je povedal Lenko. »Šele zdaj, ko je prijavljen kot klateški pes, mu bom po odločbi inšpektorja lahko ponudil 10 dni državnega bivanja pri Zonzaniju. V tem času mu bomo poskusili najti novega gospodarja tudi preko radijskih oglasov.« Upam, da se je za Capija vse končalo srečno.

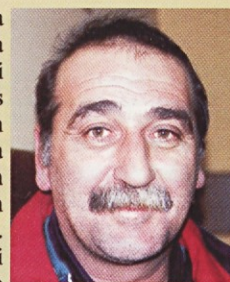
G. Lenko, v čem je bistvo težav s šentjursko občino in ravnanjem z izgubljenimi živalmi pri nas?

»Težava je ena sama: občina je po zakonu dolžna zagotoviti delovanje zavetišča, torej tudi za začasno oskrbo izgubljenih in zavrženih psov. Druge občine v soseski so zadevo uredile tako, da so z Zonzanijem kot s pooblaščenim zavetiščem sklenile pogodbe za

najem določenega števila boksov in za nego privedenih živali (predpisan je 1 boks na 800 registriranih psov), le šentjurska občina o svojih tovrstnih obveznostih noče ničesar slišati. Pravijo, da naj tisti, ki takšno zakonodajo sprejemajo, zagotovijo tudi potrebni denar.

Z drugimi občinami zadeve tečejo tako, da na poziv pogodbene občine grem kamorkoli, polovim klateške živali, jih imam v zavetišču, psa 30 dni, mačke 15 dni, ter jim v tem času poskušam najti starega ali novega lastnika, občine pa pokrijejo vse stroške (prevozi, hrana, nega, veterinarski stroški...). Oskrbi dan v zavetišču pride za psa okrog 1000 tolarjev na dan, v ceni oskrbnega dne so všteti tudi stroški morebitne sterilizacije ali kastracije ter evtanazije. Za vse tako privedene pse velja, da so sumljivi za steklino, zato država plača veterinarsko opazovanje psa v izolatoriju, to je 10-dnevno oskrbo živali, po desetih dneh preide skrb za žival v breme zavetišča oziroma občine.

V primeru, da je pes iz šentjurske občine, po desetih dneh ni več nikogar, ki bi za žival plačal oskrbo oziroma gredo vsi nadaljnji postopki na moj račun, česar pa finančno ni mogoče vzdržati. Bil sem že večkrat na občini,

Franc Lenko

Capi osvaja

pri županu Malovrhu, podžupanu Čoklu, Peperkotu, pa nisem nič uspel. Zato mi res ne kaže drugega, kot da jim po desetih dneh pripeljem psa pred občino, kot sem enkrat že storil. Da, vem, to ni rešitev, je pa način, da opozorim na ta problem in na nerazumevanje s strani šentjurske občine.«

Zakaj tako mačehovski odnos do izgubljenih živali, sem pisno povprašal tudi na uradu župana. Odgovor je bil običajen: ni ga bilo!

F.K.

PREVOZI - TRGOVINA

Peter Jeršič s.p., Ul. Leona Dobrotniška, 3230 Šentjur (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

foto: Langus

NUDIMO VAM

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schiedel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor,
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

DELOVNI ČAS od ponedeljka do petka 7.00 - 18.00, ob sobotah 7.00 - 13.00
TELEFON 03/749-18-77 **FAKS** 03/749-18-78 **MOBITEL** 0609/624-091

OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščič
 tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
 z eno do deset letno GARANCIJO**

GUCCI
 ANNE KLEIN
 VERSACE

VUILLET VEGA

VALENTINO
 GIANFRANCO
 FERRE
 LUNETTES

Christian Dior
 VVOGUE

Ray-Ban

RENAULT

Kredit,
 Kredit na položnice,
 Leasing,
 Staro za novo,
 Staro za staro.

VELIKI POPUSTI ZA LETNIK 2001

CLIO

MEGANE
 coupe

ŽGAJNER

ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici
 tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

radio

ŠMARJE PRI JELŠAH

internet: <http://www.radio-stajerski-val.si>
 e-mail: desk@radio-stajerski-val.si

Podsreda
 87,6 MHz

Studio
 Tel.: 03 817 10 30
 03 817 10 40

Boč
 93,7 MHz

Centrala
 Tel.: 03 817 10 11
 03 817 10 37

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

Prehlajeni dogodki

Župan in podžupan mata vas rada

Ni dvoma, božično - novoletna čestitka je vedno dobrodošlo znamenje pozornosti, tudi takrat, ko se pošiljatelj ne more spomniti nič drugega kot že zdavnaj izrabljene fraze »pa zdravega in srečnega«, ali kaj podobno neobveznega. Že to, da se nas je nekdo spomnil, nekaj pomeni, če pa sta ta nekdo župan in podžupan občine, kot se je to letos zgodilo menda kar vsem občanom oziroma vsem družinam občine Šentjur, je to seveda skoraj že praznik. Vsaj naj bi bil.

No, morda je tudi bil, kajti tistih nekaj negativnih komentarjev, ki so mi prišli na ušesa, predstavlja komaj nekaj promil in so statistično zanemarljivi. Ker pa nasproti tem promilam ne stoji niti en registriran vzdih oh in ah odobravanja, lahko statistiko tudi zlorabim za trditev, da sta Malovrh in Čokl tokrat vsekala mimo.

Takole sem razmišljal:

Prvič: Pomislek, da teh sto ali dvesto tisočakov sta »pljunila« iz občinske blagajne. Čeprav si kaj takega gotovo nista privoščila, vsaj neposredno ne, dvomljivcev nikoli ne bosta prepričala o nasprotnem.

Drugič: Gasparijeva reprodukcija je kar spodobna podružbljena kulturna dediščina, toda prej znamenje duhovne lenobe pošiljateljev kot njune inovativnosti, ali bolj konkretno rečeno, njune intelektualne prodornosti.

Tretjič: kartico, ki je prav gotovo delo enega od občinskih tiskarjev, sta naša občinska moža zelo verjetno dobila več ali manj podarjeno, oziroma sta jo že, ali jo še bosta poplačala z drugimi občinskimi naročili. Bistveno prepričljivejša bi bila, če bi na primer kupila Unicefove voščilnice.

Četrtyč: Voščilo je napisano lepo z roko, toda le redki so tisti, ki ne vedo, da ga lastnoročno nista niti podpisala, kaj šele napisala. Torej sta nas poskušala prevarati.

In še petič: Pred nami je volilno leto in mnogi smo takoj, ko smo dobili kartico, pomislili na začetek njune predvolilne kampanje. Mešanje pragmatične politike z božično idiliko pa je za povprečnega občana in volivca abotno.

Ne vem, kako ste se vi razveselili njune pozornosti, meni je bilo nelagodno. Kar štiri so mi prišle v roke, pa že ena bi bila rahlo preveč.

F.K.

Božični koncert pihalne godbe

Povprečna predstava šentjurskih godbenikov

Tik pred božičem se je tudi letos zgodil koncert »globokih« prazničnih misli, brez tistega pravega šentjurske pihalne godbe, ki naj bi tudi bil osrednja iskričeva stika z občinstvom. Da, verjamem, da to ni božično - novoletna občinska prireditve. Navzven je bilo vse, kot je treba: okraski, polna dvorana, slavnostni županov nagovor, kot pevski gostje prvi zbor občine »Ipavci«, kot povezovalca profesionalna dvojica Marjana Novak in Tone Vrabl. Le nečesa ni bilo: tistega pravega božično - novoletnega vzdušja. Občinstvo je vljudno spremljalo dogodke na odru in nič več. Pozorno sem spremljal obraze na sosednjih sedežih in prisežem, da je bilo kar preveč tistih, ki so se vsaj rahlo dolgočasili.

Tako za pihalno godbo kot za gostujoče pevce MPZ Skladatelj Ipvcev velja, da so programsko zatajili. Niti eni niti drugi v nastop niso uspeli vnesti tistega pravega prazničnega vzdušja. Pri godbenikih je z izjemo pri dveh skladbah tudi kar precej škripalo, kar jim na splošno nihče ne zameri, toda nekateri navzoči so prisegali, da le bolj kot lansko leto, kar pa že ni več hec. Elitni »Ipavci« se očitno tudi niso posebej pripravljali za ta nastop. Ponudili so nam nekaj svojih znanih pesmi, ki z božično - novoletnim časom niso imele ničesar skupnega, pa še to v povsem povprečni izvedbi. Celo hit večera, skupno zapeta in zaigrana Sveta noč (ki je pri občinstvu sicer še vedno najbolj vžgala), nam je dala komaj nekaj več kot ljudsko prepevanje v katerikoli naši vsaj malo bolj pevsko kultivirani cerkvi.

Pred dvanajstimi leti bi takšna Sveta noč v kulturni dvorani še nekaj pomenila, v splošni poplavi te lepe božične pesmi pa sem od našega elitnega moškega zbora in godbenikov s tradicijo pričakoval veliko več.

Nekaj krivde za skromno vzdušje nosi tudi povezovalni par Novakova - Vrabl. Oba sta bila sicer vzorno slovesno poštirkana, optimistično naravnana, tudi igralsko in retorično na ravni, vsebinsko pa sta nasledla na čeri »prodajanja« več ali manj oguljenih

običajnim uglajenim čestitkam dodal tudi ščepec predvolilne propagande. Privoščil si je do sedaj edinega znanega županskega protikandidata Diacija, ki da bi rad razmetaval občinski denar za mladinski kulturni center in podobno, namesto, da bi tako kot on sam, pridno gradil vodovode in ceste. Ampak župan upa, da bo z našo pomočjo Diacijo te poniglavo izbil iz glave.

Tako je bila špica prazničnega programa pravzaprav Anita Koleča, ki je ob podelitvi Gallusovih značk zaslužnim godbenikom mimogrede »iznašla« kontrapunktno povezavo z letom 2002 kot letom boga vojne Marsa in so ji to domislico potem vsi po vrsti »kradli« in po svoje vpletali v svoje besedičenje.

Ni mi znano, kdo je bil režiser osrednje šentjurske božično - novoletne prireditve, upal pa bi si previdno izraziti svoje menenje, da se mu ni najbolj posrečila.

F.K.

Božič pri Svetem Oštu

Ker so polnočnice zaradi vsesplošne gneče tudi v bolj odročnih cerkvah izgubile svoj pravi draž, vsako leto pa poskušam občutiti božični utrip vsaj ene izmed župnij, mi je letošnja božičnica, ki je bila napovedana na sam božični dan pri Svetem Oštu na Ponikvi, to je pravzaprav en dan potem, prišla zelo prav.

V res pravi zimski idili so se po zasneženih cestah vile proti romantični cerkvi na hribčku kolone ljudi z baklami in lučkami. Lepo urejena in obnovljena, toda nič kaj preveč božično okrašena cerkev, je bila napolnjena do zadnjega kotička, spredaj pravi verniki, zadaj pod klorom tisti bolj »folklorni«. Med navzočimi sem našel celo tri občinske svetnike: Zdolšek je blestel v prvih vrstah, s Koržetom pa sva bila v rahli ilegali pod korom. Začelo se je s prvimi kiticami Svete noči, pela je vsa cerkev in to presenetljivo zelo dobro, nadaljevalo pa z bogoslužjem z vmesnimi govornimi vložki župnika Hermana, čitanjem evangelijev in spet množičnim petjem.

Namesto pridige je Herman prebral papežovo tenkočutno božično poslanico (Kristus je naš mir, je Izraelec in Palestinec ter Američan in Afganistanec v eni osebi...), nato je skozi ves obred učinkovito improviziral,

nagovarjal vernike, pravi čas intoniral nove pesmi, skratka vzdignil je vso cerkev in jo v radostnem vzdušju vodil do zadnjega blagoslova. Pa tudi potem zunaj pred cerkvijo, kjer sta nas čakala Povhov borovničev in kuhano vino, je suvereno odigral svojo vlogo voditelja skupnosti. Bil je prav takšen božični večer, kot ga poznamo iz filmov ali zgodbic.

Ni dvoma, takšen obred, ki po svoje že lahko spominja na pestro živahnost pravoslavnih

obredov, je tisto pravo, kar lahko da tudi »folklornikom« ustrezen čustveni zagon. Škoda je le, da je cerkveno ljudsko petje še vedno ujet v svojo zastarelo melodiko, kajti sicer bi župnik Herman prav zlahka naredil pravi božični »happening«. Da bo naslednje leto pri Oštu že enkrat večja gneča, pa sploh ne dvomim.

F.K.

Na Prevorju Domima pripravila pravi praznik

Prednovoletni koncert božičnih pesmi pod naslovom »Prišla je lepa sveta noč« se je zgodil v petek 28. decembra v dvorani OŠ Prevorje. Tokrat že tudi na novem odru in novih stolih. Nabito polna dvorana, vsaj 200 poslušalcev iz daljnih in bližnjih krajev (tudi s Planine, iz Šentjurja, Kozjega...), prikupen program in odlični izvajalci - to so osnovne karakteristike tega uspešnega koncerta. Pa ne le s koncertnim programom, Domima se je izkazala tudi kot razkošna gostiteljica: množica daril za otroke in za zaslužne odrasle ter zavirljiva pogostitev, ki se je končala s pravo zabavo.

Preden podam svojo oceno (pričakovano uničujočo!) naj povedo domačini, kako jim je bil koncert všeč, katera pesem jih je najbolj ogrela, katera skupina je bila najboljša in podobno?

Peter Arzenšek iz Krivice:

Zelo lepo je bilo poslušati stare božične pesmi, zelo všeč mi je bilo, da je ves koncert bil izrazito božično obarvan. Domima je bila najboljša. Dve božični pesmi, žal jim ne vem naslova, sta bili najboljši, no pa vsekakor tudi skupaj zapeta Sveta

noč. Res zelo lepo je bilo in bil je to sploh eden najboljših koncertov na Prevorju.

Marina Jevšnik iz Lopace:

Zelo v redu je bilo, vse je bilo super. Najboljša je bila Domima, pa domačinki Mimica in Dorica v njej, čez pesem Mili moj kozjanski kraj je pa tako ni. Všeč mi je bila scena, ustrezno religiozna, jaslice...

Alojz Oprešnik iz Žegra:

Gledam tako z več strani in sem zelo zadovoljen. To je bila predstava naše kozjanske u s t v a r j a l n o s t i, preizkušanja samega sebe in svojih sposobnosti. Vse je bilo tu, od umetniškega nastopa Noneta Grič, sodobnejše mladostne

pevske kulturne skupine Margarita iz Braslovč

do odličnega nastopa božička. Mili moj kozjanski kraj je pač naš hit in ga dajem na prvo mesto, tako kot tudi Domimo. Škoda je le, da na koncertu ni nastopila tudi Majdina pevska skupina, saj bi nam takšna »sprava« vsem veliko pomenila.

Zdaj pa še jaz. Najprej črne pike. Scena z nabožnimi slikami, veliko nastopov z gorečimi svečami, Domima na kolenih v nemi molitvi pred jasicami - to so preveč izrazito religiozni elementi, ki na koncertni oder v pretirani koncentraciji ravno ne sodijo. Skoraj dve uri dolg program ni le izjemno naporen za izvajalce temveč tudi za poslušalce. Zlasti še, če je gneča, stoli pa trdi in majhni.

Pohvale: S pestrim in prazničnim repertoarjem ter odlično izvedbo je predstavljal prevorski koncert špico letošnje šentjurske božično - novoletne glasbene scene. Umetniški vodja Domime Marjan Marinšek, ki se očitno zaveda, česa Domima nima, je domačim pevkam ob bok postavil v marsičem podobne, toda vendarle drugačne sestave, mlado instrumentalno vokalno skupino Margarita, reñomiran nonet Grič iz Dobja ter svoj trio »Moj dom«, s katerimi je odlično dopolnil Domimin repertoar. Vse pa je ostalo na še vedno sprejemljivi ljudski ravni, vendar z nekaterimi neizglednimi odlikami. Odlični soprani so tako na primer tudi iz »ljudske« Svete noči naredili dobro koncertno točko.

In še naprej hvalim: božičkova improvizacija ter povezovalna vloga Anite Koleša. Božiček je bil menda »uvožen«, zato bom hvalil samo Koleševo: odločno je potrdila svoj sloves najboljšje šentjurske povezovalke programa.

F.K.

Prehlajeni dogodki

Še ena resnica o prevorski kulturi

Kot je verjetno že marsikdo na lastni koži občutil in tudi skozi medijske vsebine videl, ne živimo v idealnem svetu. Ravno nasprotno. Ideale so razblinila kruta dejstva realnega sveta, kot so laži, razne prevare in goljufije, manipulacije in zavajanja, korupcije in vojne. Potemtakem bi bilo iluzorno pričakovati idealno skupnost, državo, občino, krajevno skupnost in nenazadnje tudi društvo.

Še posebej pri prostovoljnih društvih se rado kaj zaplete, kajti celotna dejavnost temelji na prostovoljnem sodelovanju in nehonoriranem delu. Slednje pa postaja v kapitalistični družbi problem. Dandanes vsakdo pričakuje za najmanjše opravljeno delo ali uslugo plačilo. Navadno denarno. Starejši ljudje radi pogodrnjajo, da je »bokloni crknu«. In res je tako.

Enako kot večina društev v šentjurski občini deluje tudi Kulturno društvo Prevorje na prostovoljni bazi in celo presenetljivo uspešno. Na tem mestu bi se iskreno zahvalila vsem, ki čutijo, da skozi kulturno dejavnost naredijo veliko za svojo dušo in hkrati osrečujejo druge. In tudi občinstvu, ki zna ceniti trud kulturnikov in nastopajočih, in zato si pride ogledat predstave. In tudi plača neko simbolično vstopnino, s katero želi nagraditi trud in delo nastopajočih. Vendar se zbrane množice ne bi smelo zavajati in izkoriščati. Še najmanj na račun otrok, kot se je zgodilo na decembrski prireditvi na Prevorju. Na božičnem koncertu, ki ga je priredil tercet Domima na prevorski šoli, so namreč pobirali polno vstopnino v višini 700 SIT tudi za otroke, celo dvoletne malčke. Otroke so starši pripeljali s sabo zgolj zaradi reklame o Božičku, ki bo oz. je obdaroval otroke. A ne zastoni! To pišem predvsem zato, ker je bil marsikateri otrok (posledično tudi starš) potem razočaran nad darilom (ali višino vstopnine za otroka) in so kritike letele na kulturno društvo. Zato moram javnosti jasno povedati, da je bil koncert v celoti organiziran in izpeljan od terceta Domima, ki je tudi določal in konzumiral vstopnino. Še jaz kot predsednica kulturnega društva sem zanj izvedela iz sredstev javnega obveščanja. Mogoče si je s pobrano vstopnino na novo ustanovljajoče Kulturno društvo Domima (za kar sem izvedela iz prejšnje številke ŠN) pokrilo štartne stroške ustanovitve. Za odcepitev od KD Prevorje so se tudi menda odločile zgolj iz finančnih razlogov, kajti poslovanje preko našega društva ni bilo dobičkonosno. Potem pa naj še kdo reče, da ni denar sveta vladar. Ampak Domima poje »brez plačila«, nekdo pa to vseeno plača.

In na koncu še moram zavrniti izjavo gospe Mimice Rezac v prejšnji (12.) številki ŠN, da »tercet Domima ni bil povabljen na martinovanje k Bohorču.« Da je to velika laž, lahko potrdi tudi predsednik KS Prevorje Mirko Pajk in še marsikdo. KD Prevorje še nikoli ni selekcioniralo ljudi! In tudi nikogar izključilo; niti pri pripravah projektov niti na zabavah. Ljudje se izključijo sami, iz različnih razlogov. Lepo bi bilo, da bi profesionalnost enkrat zmogala nad osebnimi interesi in zamerami.

Vsem v vednost: Vsakega sodelovanja s tercetom Domima smo bili do sedaj veseli in ga bomo tudi v prihodnje.

Stopimo z roko v roki v svetlo prihodnost. V leto 2002.

Aleksandra Maček

Tudi v slivniški cerkvi predbožični koncert

Normalno, da tudi v Slivnici ne morejo zaostajati za modnimi trendi, še zlasti ne, če gre za tako mlad pevski kolektiv, kot je slivniški ženski pevski zbor. Tako so si letos pred božičem privoščili nastop v farni cerkvi sv. Magdalene na Slivnici.

Slivniška farna cerkev ima sicer zelo atraktivno lego, zlasti v temi je skoraj nenadkriljivo romantična, ima pa to slabo lastnost, da je oddaljena od ljudi, kar je težava zlasti v zimskih razmerah. Morda tudi zaradi tega na letošnjem predbožičnem koncertu v cerkvi ni bilo prave gneče. Kot bolj redek obiskovalec slivniškega božjega hrama kajpada

nisem mogel prezeti razmeroma skromno božično okrasno sceno, pa tudi sicer se mi je zdelo, da je bilo vzdušje v preveč hladni cerkvi preveč zapeto. Ni bilo tistega pravega prazničnega »filinga«.

O samem koncertu le nekaj previdnih stavkov, kajti slivniške pevke si prav gotovo podobno kot vsi šentjurski pevci ne pustijo soliti pameti od nekega pevsko zakrnelega pisuna iz ŠN. Zato ne ocenjujem, temveč samo podajam svoje vtise.

Kot gosta, ki naj bi menda vlekli, so si pevke omislile Simona Jagra in njegov orgelski nastop. Mene Simon ni prevzel in bi prej rekel, da se je s svojim izvajanjem bolj »šlepal« s slivniškimi pevkami. So krive orgle, modra repertoar, Simon, ali pa kar moja naglušnost? Naj poskuša odgovoriti kdo drug!

Pevski nastop je bil soliden. Pevke so bile uspešnejše pri izvajanju nekaterih manj običajnih božičnih pesmi, med tem ko so klasično Sveto noč zapele preveč rutinsko. No, morda pa so se namerno hotele približati ljudskemu petju. Moram še priznati, da sem se jim nepovabljen pridružil na koro, pa čeprav sem bil tiho kot miš, sem imel občutek, da tamkaj nisem bil najbolj dobrodošel.

Menda je bilo čisto drugače takoj po koncertu, po nagovoru župnika Šramla, ob bogati ponudbi peciva slivniških žensk in kuhanega vina, ampak ta del sem prešprical in ga zato ne morem avtentično hvaliti ali grajati.

F.K.

Z novoletnega srečanja celjskega vozliščnega železničarskega sindikata

Teško je biti sindikalist

Toda tudi lepo. V petek, 18. januarja, sta v hotelu Žonta imela svoje novoletne fešte kar dva regijska sindikata, ki sta ravno ta čas takorekoč v stavkovni fazi. K železničarjem sem bil povabljen, SKEI-ovce, ki so gostili tudi Dušana Semoliča, pa sem le opazoval od daleč. Slednji so kaj hitro začeli plesati, zato me niso kaj veliko zanimali, železničarji pa so si pred večerjo privoščili dvournno ostro debato.

Prvo presenečenje: navzoči železničarji, ki spadajo pod sindikalno sekcijo strojevodij, so bile v veliki večini le dame. In drugo: železničarska tematika je tako komplicirana, da nazadnje nisem ničesar več vedel. Slavko Kmetič, delavski direktor Slovenskih železnic, in Drago Torej, predsednik strojevodske sekcije, sta sicer veliko govorila, tudi gospe se na koncu niso pustile odpraviti brez kopice vprašanj in odgovorov, pa vendar je bil moj vsebinski izkupiček bolj boren. Dobil sem vtis, da so Slovenske železnice en velik cirkus v nesposobnim vodstvu, ki kar naprej nekaj reorganizira (»v

spiralo smrti«), predvsem zato, da opravičuje svojo nedotakljivost, da je predlagana nova sistemizacija, ki so jo na pravkar končani stavki sesuli, spet ena od nesprejemljivih reorganizacijskih fint, da se nova zakonodaja (ki je bila tudi vzrok stavke, ker menda pripravlja teren za sumljive privatizacijske posle) pripravlja takorekoč v tajnosti, da država dodatno pokojninsko zavaruje električarje, železničarjev pa ne... Vse skupaj seveda sistemsko ogroža socialno varnost zaposlenih in nezadovoljstvo je tu. Osnovne plače naj bi bile bedne in le razni dodatki jih držijo nad vodo. Gospa Štorova s Ponikve, referentka (nevemčesa), s srednješolsko izobrazbo in precej let službe, mi je zaupala, da dobi »nekaj malega čez 100 tisočakov«. Saj res ni ravno preveč.

Potem je zazvonil telefon in mojega železničarskega sindikalizma je bilo konec.

F.K.

Blub, blub med ribami...

Sredi Štajerske potapljaški klub, čudno? Niti ne, glede na velik odziv pri ustanovitvi društva.

Potapljaško društvo OCTOPUS je bilo ustanovljeno 19.11.2001. Ime OCTOPUS je dobilo po hobotnici, ki ima osem lovk, ki so razvejene kot naše društvo.

Prijatelji, ki smo vsi nekako »norci« na morje in podvodni svet, smo razmišljali, da bi se nekako morali povezati med seboj, ne samo kot morski navdušenci, ampak tudi v širšem smislu. Zato smo prišli na idejo o ustanovitvi društva.

Namen društva je organizirati in vzpodbujati podvodne aktivnosti kot športne aktivnosti in v smislu zaščite in reševanja ljudi in premoženja na našem področju. Društvo je tudi član Slovenske potapljaške zveze SPZ in preko nje tudi član svetovne potapljaške federacije C.M.A.S.

Potapljaško društvo

Octopus

Železarska c. 3
3220 Štore
tel: 03/780-59-53

Član društva lahko postane vsakdo, ki se ukvarja s podvodnimi in nadvodnimi dejavnostmi, ali je kako

drugače povezan z dejavnostjo društva.

V našem društvu lahko opravite potapljaški tečaj, tečaj potapljanja na dah, se kako drugače izobražujete, se nam pridružite pri potapljanju, hodite z nami na izlete, ekskurzije, pozimi vzdržujete kondicijo z rekreacijo ...

Da bo društvo resnično zaživelo, bomo sodelovali na raznih predstavah in se udeleževali različnih akcij, za kar bomo potrebovali dovolj finančnih sredstev, ki jih bomo pridobivali tudi preko sponzorjev.

Če se nam želite pridružiti, vas bomo na našem sedežu društva prijazno sprejeli in vam skušali pomagati pri uresničitvi vaših nadvodnih ali podvodnih želja.

Kaj več o nas boste izvedeli spomladi, ko vas bomo razveselili s fotografijami, ribami in izpovedmi naših novih potapljačev iz prvih skupnih potopov.

Robert Jurovič

Prehlajeni dogodki

Praznične marginalije

Da, hvala bogu, slepcev in brezduhnih beračev na naših ulicah skorajda ni več. Ne znam si razložiti zakaj, toda vsako srečanje z njimi mi je mučno, ne glede na to, ali so deležni mojega obulusa miloščine.

V podobno stisko me že nekaj let v prebožičnem času spravljajo skavti, katoliški in oni drugi »Janijevi«.

Mimo simpatičnih fantov in punc, okrašenih z znamenji svoje skavtske pripadnosti, ki bodisi pred Resevno, v Akvoniju in še kje drugje požrtvovalno ponujajo betlehemsko luč, kajpada nihče ne more iti povsem neprizadeto. Toda kar koli naredim, ni prav. Ni prav, da ignoriram njihovo prizadevnost in ni prav, da sodelujem pri njihovem početju. Serijska plastična svečka s plamenčkom, ki naj bi nosil globoko božično poslanstvo, ki ti jo mladci seveda dobronamerno tudi podarjajo, je kljub vsemu še vedno tudi prevejena oblika beračenja.

Za krepko stopnjo višje, toda še vedno podobno, je početje Varstveno delovnega centra. Oni ponujajo svoje lastne izdelke manj populistično, manj obvezujoče, toda ker pri tem »uporabljajo« tudi svoje prizadete varovance, rekel bi, da jih razkazujejo, pač ni mogoče spregledati te njihove »komercialne« poteze.

Potem pa so tu še gasilci in blagoslovlanje hiš, če omenim samo najtrdovratnejše tovrstne navade.

Pa res ni nič hudega. Le opazam in se sprašujem, če je tudi vam tako prav.

F.K.

Prehlajeni dogodki

Nič več podatkov iz »krematorija«

Na članek v decembrski številki ŠN »Od kod vonj po kloru« se je z dolgim »esejem« v Šentjurčanu odzvala direktorica »Alpos - ekološka peč d.o.o.« dr. Marinka Vovk. Šentjurska javnost je vsekakor prikrajšana, ker se z Marinko Vovk, iz Konjic uvoženo direktorico alpoške ekološke peči (po domače »krematorija«), ne da pogovarjati na isti valovni dolžini in o stvari, na katero se spozna, ali bi se vsaj morala spoznati. To je o alpoški peči za ožiganje obešal (očitno tudi praškastih barv in barvnih muljev) in morebitnih posledicah te dejavnosti za šentjursko okolje. Sicer simpatična gospa je tudi tokrat skočila najprej do stropa, me nato v Šentjurčanu v maniri vaše klepetulje obilno popljuvala, radodarno razčlenila moj psihopatološki profil, povedala, da sem totalni brezveznik in tako naprej, na koncu pa »pozabila« odgovoriti na tisto bistveno, kar jo je vrglo iz tira. Vsekakor ni zanikala, da ima v skladišču okrog 30 ton raznih odpadnih barvnih praškov in muljev, torej potencialno ekološko bombo, še manj je povedala, od kod jih je pripeljala in kaj bo z njimi počela. Prav tako je kot miška tiho glede povečane koncentracije klora v izpušnih plinih ekološke peči. Ker jih po njenem tam pač ne bi smelo biti.

Nič ne ugovarjam, da sem do nekaterih podatkov, ki so razburili Marinko Vovk, prišel mimo bontona. Ker drugače do njih sploh ne bi prišel. In kot vse kaže, bo v prihodnje tudi ta možnost izključena. Gospa Marinka Vovk si je namreč vzela čas in mi na štiri oči temeljito

govoricah, da načrtujejo poleg reciklažnega obrata še čistilno napravo za galvanske mulje in še kaj?

Alpos je dolga leta »neškodljivo« sežigal obešala na tovarniškem dvorišču in je s postavitvijo Dymacec peči naredil velikansko uslugo zdravju

šentjurskega zraka (še prej pa verjetno nič manjšo škodo). Toda Marinka Vovk za to nima prav gotovo nobenih zaslug. Lahko sicer pohvalim njen računalniški sistem nadzora vsebnosti izpušnih plinov, ker pa so dobljeni podatki interni, navzen pa frizirani (avtorizirani), šentjurski javnosti pač ne pomenijo veliko.

Kaj me vznemirja? Nič drugega kot to, da dr. Marinka Vovk vozi obešala in barvne ostanke praktično iz vse Slovenije in jih mirno sežiga sredi Šentjurja. In to ne za denar, ampak iz ljubezni do čistega okolja?!

Tako nekako piše v Šentjurčanu. Človek res ne ve, kaj naj bi si mislil.

Nikoli nisem trdil, da ožigalnica obešal onesnažuje okolje, ker o tem nisem imel objektivnih podatkov, ves čas pa sem prepričan, da četudi nam obsežnejše sežiganje barv ne škodi, nam koristi prav gotovo ne. Duh po kloru, zaradi katerega so kmetje v Novi vasi še lansko pomlad trdili, da v krematoriju sežigajo bolnišnične odpadke, kar verjamem, ni bilo res, je le znamenje, da zadeva vendarle ni povsem nedolžna, kot nas bi rada prepričala Marinka Vovk. Najprej naj se gospa nauči spodobnega odnosa do javnosti, pokaže vse rezultate meritev, opozori na možne škodljive dejavnike (četudi so v mejah še dovoljenih norm) in razloži svoje poslovne motive, potem pa se bomo pogovarjali. Po bontonu.

Prav dobro se zavedam, da sodobni način življenja ni mogoč brez posledic na okolje, in to tveganje razumsko tudi sprejemam, ne sprejemam pa napihnjenega leporečja, ki praviloma več skriva kot odkriva.

F.K.

Kaj pa rojstna hiša Josipa Ipavca?

Hiša stoji v Zgornjem trgu, (nasproti rojstne hiše Benjamina in Gustava Ipavca, ki je v lasti Občine), zgradil pa jo je okoli leta 1863 tedanji šentjurski župan, zdravnik, slovenski skladatelj in narodnjak Gustav Ipavec (1831 - 1908), moj praded. V njej se je rodil tudi moj ded, zdravnik in sloviti slovenski operni skladatelj Josip Ipavec (1873 - 1921), na kar opozarja tudi spominska plošča na pročelju. Potem, ko je umrl moj stric Joži Ipavec (1910 - 1998), je hiša prešla v last dveh solastnikov, njegovega sina Jožeta Medveda in mene, Božidarja Ipavca. Moj oče Teodor (Tedi), drugi Josipov sin (rojen 1912), ki živi v ZDA, je namreč svoj lastninski delež v hiši kmalu po smrti svojega brata podaril meni. Že pred in kmalu po prevzemu solastništva nad hišo sem ugotovil, da je hiša potrebna temeljite obnove, še posebej streha, kajti njeno slabo stanje je že resno ogrožalo zdravje celotne stavbe. Ker ni bilo druge možnosti, sem se odločil, da streho obnovim z lastnimi močmi. Pri tem sem izčrpal vse svoje skromne finančne vire, vendar sem z rezultatom zadovoljen, saj obstoj hiše sedaj ni več ogrožen. Obnova hiše pa s tem še zdaleč ni končana. Še posebej bi bil pripravljen na dogovore z raznimi ustanovami, tudi z Občino, z namenom, da bi hiša dobila namembnost, ki bi ustrezala kulturnemu pomenu hiše. Zaenkrat takšni moji predlogi na Občini niso našli odziva, saj prevladuje mnenje, da Šentjur takih potreb nima. Moj predlog, da bi objekt uporabili za muzej, je bil zavrnjen z utemeljitvijo, da že obstoječi muzej težko pritegne dovolj pozornosti. Kljub temu pa ugotavljam, da Občina širi svoj obstoječi muzej v sosednjo stavbo, ki jo je odkupila od fizične osebe, kar je na nek način v nasprotju s prej omenjenim občinskim stališčem.

Moj trden namen je, da ohranim dediščino prednikov, tudi s spomeniško-varstvenega vidika, in to ne samo zase (sam namreč ne živim v Šentjurju), ampak predvsem za Šentjur in širše okolje, zato sem vse posege doslej izvajal v skladu s spomeniško-varstvenimi smernicami in tako nameravam ravnati tudi v prihodnje. Sicer ne moremo govoriti o tem, da rojstna hiša Josipa Ipavca propada, kot je dejal predsednik sveta KS Šentjur mesto, lahko pa bi rekli, da njena obnova teče prepočasi, da bi lahko bili zadovoljni.

Božidar Ipavec, vnuk Josipa Ipavca

izprašila hlače, kot se v prisposobi tudi reče, če te nekdo brutalno besedno obdela. Odslej bo namreč ona »vlekla črto« med ŠN in »krematorijem«. Pisali bomo lahko le tisto, kar bo odločila ona osebno, članek pa bo naknadno še avtorizirala. Torej naj bi tudi ŠN bile le še ekološki EPP Marinke Vovk po vzoru ekološkega koticarja v Šentjurčanu?

Niti pod razno ne! Zdravo okolje je pravica nas Šentjurčanov in nikakor ne stvar dobre volje »uvožene« eko podjetnice, ki svoj dan varno preživi tam daleč pod zelenim Pohorjem. Njen nestrpen in ultimativen nastop, da bo šentjurski javnosti pač povedala, kar bo hotela, nam je le še dodaten izziv, da ne rečem tudi očitno znamenje, da se okrog alpoške ekološke peči dogaja marsikaj, kar šentjurski javnosti morda ne bi bilo všeč. Ni vrag, da se v pravni državi da nekaj potrebnih podatkov dobiti tudi mimo tistega, ki jih hoče skrivati. Končno, če ne bo šlo drugače, bo vsaj generalni direktor Alposa, kot Šentjurčan (čeprav podobno kot Marinka Vovk diha povsem drugačen zrak) moral o tej zadevi nekaj reči. Vsaj to, kaj se počne v »krematoriju«, kakšne načrte imajo z njim konjiški eko podjetniki, koliko je resnice v

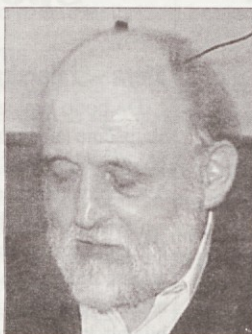
Prijetno, veselo in provokativno

Šentjurski literati so ponovno udarili, bi lahko rekli. In to minuli četrtek v knjižnici. Na prijeten in zabaven način so interpretirali svoje stvaritve in v dvournem programu navdušili. Napovedali so tudi že četrto izvedbo njihovega zbornika *Z besedami*, ki ga bo najverjetneje urejala Alenka Jovanovski.

V nabito polni knjižnici je nastopilo več kot 20 članov. Program, ki ga je odlično in spontano povezovala **Anita Koleča**, je začel in končal **Danijel Bedrač**, nekdanji vodja znane celjske rock skupine *Kladivo konj in voda*, ki je na svojstven način uglasbil in predvsem interpretiral svojo poezijo.

Vmes se je zvrstilo za več kot dve uri pesmi, kratke proze in aforizmom. Pesnice in pesniki so se predstavili po večini sami in na svoj edinstveni način. Omeniti kaže še posebej inovativne izvedbe **Majde Rezec**, ki so ji pomagali ljudski pevci s Prevorja, **Eve Camloh**, katere pesem je zapel **Jani Kukovič** in **Anico Lipovšek**, ki je kar sama zapela odo šentjurskemu zvonu in našemu patronu Juriju.

Tudi vsebinsko so si bile pesmi različne. Slišali smo ljudske in domoljubne motive (**Majda Rezec**, **Anica Lipovšek**...), pa ljubezenske (**Tanja Planko**, **Saška Tržan**, **Lučka Palir**, **Veronika Guček-Gradišek**...), refleksivne (**Marija Hrovat**, **Eva Kovač**...), visoko razmišljujočo in filozofsko misel (**Alenka Jovanovski** v pesmi *Ljubljana-Šentjur-Ljubljana*) in pa nekoliko »zaježantske« in ironične prispevke **Tomaža Mahkovića** in **Matije Mastnaka**. Slednji je s svojim primesmi erotike in skorajda porno momentov takorekoč presunil nekatere navzroče (*Pijan sem, ampak pičko pa še vedno znam dobro polizati...*), toda s svojo sproščenostjo in

Rado Palir je razburkal

mislimi popopravi **Jernej Borovnik**, **Jože Mastnak**, **Marjan** in **Rado Palir**. Borovnik je kot vedno navdušil s svojo iskristovitjo, Mastnak pa je predstavil nekaj svojih novih družbeno kritičnih misli (*Prej so kradli vsi, zdaj pa kradejo samo izvoljeni. Več kot imamo novic, manj vemo. Ko ne bo več izbire, bo mogoče izbrati. Na oblasti so vedno prvi, ne dobri...*).

Poglavje zase pa je bil zagotovo **Rado Palir**, ki naj bi v kratkem izdal svojo prvo knjigo, ki bo sodeč po slišnem v knjižnici prava poslastica in bi znala razburkati šentjursko sceno. Palir je prebral

poezijo brez tabujev zabava mnoge. Kot vedno je s svojimi prispevki v srbohrvaščini briljiral **Rade Vučkovic**, zelo zanimive pa so bili tudi kratke zgodbe **Milojke Komprej**.

Smetano na torti pa smo, kot se spodobi, dočakali na koncu, ko so že sicer izjemen večer s svojimi aforizmi in

nekaj aforizmov namenjenih nekaterim znanim šentjurčanom, ki jih ni direktno poimenoval, temveč jih je skril pod inicialke. Ampak seveda so vsi prisotni pod njimi takoj spoznali **Jurija Malovrha** (...časti šentjursko ga krščantsvo...molče poseda po parlamentu), **Franca Kovača** (vsaka vrata odpira in kontrira...), **Igorja Grdino** (za ženske nič, njegove ljubice so učene knjige...), **Gregorja Bezenška** (prelep je, da bi bil še moder...), **Jožeta Mastnaka** (velike kure so fundament šentjurske kulture...), **Iva Moserja** (kot upokojenec se gre nadure...) **Mirka Zemljčiča**, **Franca Zabukoška**, **Ota Pungartnika**, **Rafka Vodeba** in še nekatere druge. Seveda ni pozabil niti na svojo malenkost, »ki filozofira in šahir«, vendar »nikoli ne bo bogat, dovolj je, da je ljudem zabaven«.

Za konec smo slišali še literarno omeno profesorice **Andreje Lavrič**, predsednik društva Mastnak je zaslužnim organizatorkam podelil cvet, nato pa je prišlo do selitve na hodnik knjižnice, kjer sta čakala in dočakala konec beli in rdeči vinček. Po okrepčilu sta **Dani Bedrač** in **Jani Kukovič** vzela v roke kitari, literati so zapeli in dokazali, da se še kako znajo zabavati. Tako so ovrgli pregovorno teorijo o pesniški zamorjenosti, ki v šentjurju očitno nikakor ne velja.

L. H.

Kotički za prijaznejšo šolo

V OŠ Hruševce smo v lanskem šol. letu pričeli z uvajanjem devetletke v dveh prvih razredih. Tudi letos imamo dva oddelka 1. razreda devetletke.

Učni proces poteka drugače kot v prvem razredu osemletke – učencem veliko prijazneje. Da je res tako, vam bom prikazala v kratki predstavitvi enega šolskega dne. Po jutranjem varstvu se učenci, vzgojiteljica in učiteljica zberemo na prostoru, primernem za pogovor. Pozdravimo se in se pogovorimo o delu v današnjem dnevu.

Posvetimo se socialni ali kakšni drugi igri. Sledi malica. In po malici? **DELO PO KOTIČKIH**. Učence s pomočjo izštevancev razdeliva na tri ali več skupin. Vsaka skupina dobi navodila za delo v svojem kotičku, katere različno poimenujemo. Ena skupina spozna število pet in zapis števe, druga rešuje grafomotorične vaje in tretja izdeluje voščilnico za novo leto. Ko učenci končajo delo v enem kotičku, se prestavijo v drugega in nato še v tretjega. Ko učenec opravi naloge v dveh kotičkih ali če ni prostora v naslednjem, počaka v kotičku za sprostitev in se poigra. Preden gremo na kosilo ali h krožku, se ponovno zberemo ob glasbi na prostoru za pogovor. Učenci pripovedujejo, kako uspešno smo opravili načrtovano delo. Občasno se dogovorimo še za domačo nalogo. Na začetku so se v kotičkih pojavljale težave. Učenci so pozabljali navodila za delo. Sedaj pa pomagajo učenci, ki navodila dobro razumejo in priskočijo na pomoč ostalim. Pri nas je lepo in smo radi v 1.razredu. Učiteljice smo imele kljub številnim modulom-seminarjem občutek, da se bo težko

vklučiti v to starostno skupino in uspešno sodelovati z vzgojiteljicama. Strahovi so bili

preveliki. Vsak dan znova doživljam, kako vzgojiteljice dobro poznajo te otroke in nam pri tem zelo pomagajo. Delo v timu z vzgojiteljico je oplemeniten in v korist otrokom. Zato: le pogumno devetletki naproti.

Učiteljica: **Lidija Gajšek**

Mali oglasi

Dvosobno stanovanje z vso opremo, v 1. nadstropju, velikosti 50,70 m², Gorica pri Slivnici. Cena 9.200.000 SIT.

Trisobno stanovanje v šentjurju, C. Miloša Zidanška, 70,67 m², 3. nadstropje. Cena 125.000 SIT/m².

Trisobno stanovanje (duplex) v šentjurju, Ul. V. Orožna, 4. nadstropje, velikosti 104,31m². Cena je 12.650.000 SIT.

Starejšo hišo v Slivnici, 92 m², brez CK, voda na parceli, cena 3.000.000 SIT.

Enodružinsko hišo na Ponikvi, staro 22 let, s CK, SATV in telefonom. Velikost parcele 452 m², stanovanjska površina 245 m², cena 22.660.000 SIT. Informacije na telefonu 42 63 120 ali 031 211 074

Reševna d.d., Mestni trg 3, šentjur, odda v **najem Pivnico** (176 m²) in štiri pisarne v upravi

podjetja (do sedaj odvetnik Pungartnik). Telefon: 747 14 14 ali 747 14 10

Honorarno **zaposlimo raznašalca časopisov** v jutranjih urah na območju šentjur - Nova vas - Hruševce. Plakoles Slemenšek, Na Lipico 5c. Telefon: 574 09 74 in 041 708 960.

Prodajam **osebni avto Rover 216**, letnik 1997, litoželezna platišča, široke gume. cena 1,4 milijona SIT. 041 79 56 18.

Da ne pozabimo

Kmetijsko gospodarstvo Slom
1945-2000

(9. nadaljevanje)

Z različnimi pristopi se je pričelo širjenje obdelovalnih površin. Na podlagi arondacije je bilo odvzeto posestvo kmetu Novak Antonu v Unišah, sicer zaposlenemu kmetniku na železniški postaji Ponikva. Trdovratno se je upiral in še nekaj let po prisilni razlastitvi nakazoval davek po lastni odločitvi. Enako je občina deponirala sodno odmerjena sredstva, kot plačilo. Ponudbo, da naj si sam najde drugo domačijo, je vztrajno zavračal. Premamila ga je novica, da je na prodaj primerno posestvo v Dolah, vendar je v času pripravljenosti občine, da ga odkupi v njegovo korist, bilo že prodano. Občina je motivirala svojo odločitev razlastitve z dejstvom, da sta brez naraščaja. Z ženo sta kmalu umrla in danes si za dediščino prizadevajo daljni sorodniki.

Propadla je družina večjega posestva Mrzidovšek Pavla/p.d. Zagajskih/, ki ga je potem povsem regularno odkupil kmetijski kombinat, razen stanovanjske hiše. Odkupljeno je bilo tudi nekaj primernih površin v okolici cerkve sv. Ožbalda. Poskus, da se pridobi večino površin ponkovskega polja, ni uspel. Na območju vasi Hotunje so bile napravljene razne zamenjave zemljišč z zasebnimi kmeti in tako arondirane obdelovalne površine. Z željo, da si obrat obrat čimbolj uredi povezanost zemljišč in sadjarskih kompleksov, so v posameznih primerih menjavali celo v lastno škodo. V zamenjavi so ponudili tudi 2 m² za 1 m². Nacionalizirano njivo kmeta Senica iz Ponkvice je lastnik Senica Alojz odkupil. Danes je predmet denacionalizacije.

Prizadevanje za večanje kmetijskih površin je povzročilo, da se odpravi nogometno igrišče ob potoku Slomščica pred novo živinorejsko farmo. Nekaj časa se je društvo ob intervenciji občine dogovarjalo z vodstvom Kombinata za rešitev. Še posebej potencirano je zahteval rešitev takratni trener g. Čobec Mihael. Končno je nogometni ekipi bila dodeljena senčna parcela v Čretah. Kmalu se je nogometna ekipa za precej časa razšla.

Vse zamočvirjene in nižinske parcele so postopoma drenažirane. Največ obdelovalne zemlje so pridobili prav na prostoru bivšega nogometnega igrišča pred živinorejsko farmo. Manj uspešna je bila drenaža bivših Gajšekovih površin v predelu proti Zagaju.

Upravniku v pomoč so bili strokovni delavci: za živinorejo kmetijski tehnik Božič Anton /1952 - 1991/, za sadjarstvo kmet.ing. Lesnika Stanko iz Šentjurja /1964-1968/ in diplomirani kmetijski ing. Žaberl Tatjana iz Šentjurja, 1984 do 1995/

V sadjarstvu se je profesionalno in ljubiteljsko precej angažiral tudi sam upravnik Mastnak.

Z hmeljarstvom se je ukvarjal do končne odprave koncem leta 1970 Sitar Franc iz Podgaja.

ŽIVINOREJA

Pitanje telet »baby beef« izključno za italijanskega kupca je bilo kmalu odpravljeno.

Pričeli so s pitanjem mlade govedi, pretežno za inozemsko tržišče. V ta namen pristopijo k izgradnji novih hlevov. Najprej sta bila zgrajena dva hleva s po 300 stojišči. Gradnjo so nadaljevali vse do leta 1980. Skupaj so bili zgrajeni štirje hlevi z zmogljivostjo od 1200-1300 glav.

(se nadaljuje)

Vincenc Jagodič

Sneg v februarju 1952

Letošnja nekoliko hladnejša decembrska zima z snegom nas opozori, da nas ne bodo spremljale v bodoče samo blage zime. Pred 50 leti so se okrog 15. februarja pojavile daljše in zajetne snežne padavine. Zapadlo je čez 1 meter snega, ki je v celoti paraliziral prometne tokove. Železniški in cestni promet je bil onemogočen za nekaj dni. Ljudje so se prebijali v najnujnejših primerih do sosedov. Preskrba je bila popolnoma onemogočena. Šole so bile zaprte. Javno življenje je povsem zamrlo. Kraji v dotedanjih občinah so bili ob minimalnih telefonskih povezavah povsem prekinjeni. Nastalo kaotično stanje je razrešila kmalu nastala močna odjuga. Ostaja kot izreden dogodek za takratno in sedanje zimsko življenje.

V. Jagodič

Spomini na DEMOS

19. nadaljevanje

Afera »Štajerska banka«

Da bodo bralcem moje težave predsednika Demosove občinske skupščine lažje razumljive, moram vsekakor najprej opisati pripetitje ob ustanavljanju Štajerske banke, kajti prav ta zgodba je bila kapljica čez rob, v kateri sem se dokončno utopil.

Skupina znanih celjskih podjetnikov (Nace Krumpak, Mirko Kranjc, Karner, Jereb, Zimšek...), ki se jim je pridružil predsednik IS občine Šentjur Ladislav Grdina, je v decembru leta 1990 forsirano ustanavljala Štajersko banko obrti in podjetništva (ŠOB). Zamisel je bila hit, kajti visoke obresti in skokovita inflacija so nakazovali dobre posle, začelo pa se je pri pokojnem Nacetu Krumpaku in njegovem Yu - stip inženiring d.o.o. Vse se je dogajalo v časovni stiski, kajti na eni strani je bila v zadnjih zdihljajih jugoslovanska bančna zakonodaja, ki je omogočala ustanovitev banke s sorazmerno skromnim začetnim kapitalom, po drugi strani pa se je iztekalo občinsko proračunsko leto, kar je bilo pomembno, ker so pobudniki resno računali na občinske ustanovne deleže večih občin celjskega območja. Proračunske viške je bilo treba nekako pravočasno plasirati, da jih država ne bi enostavno potegnila v naslednje proračunsko leto. Ampak to je seveda prišlo na dan šele mnogo kasneje. Samo ustanavljanje domače banke je bilo medijsko odlično sprejeto in tudi mnogi šentjurski obrtniki so bili prepričani, da gre za odlično zamisel.

V šentjursko občinsko skupščino je prve vesti o sodelovanju občine pri ustanavljanju ŠOB prinesel odbornik LDS Ivan Jager. Že na septembrski seji leta 1990 je javno vprašal, ali je res, da je šentjurska občina vložila večjo vsoto denarja, šlo naj bi za 200 000 DEM, v ustanavljanje ŠOB. Predsednik IS Grdina je to decidirano zanimal. Februarja 1991 je Jager svoje vprašanje še bolj preciziral in zaostril, predsednik IS Grdina pa mu je na skupščini 27. marca odgovoril, citiram: »...da je Izvršni svet 14. decembra 1990 kupil za vsoto, ki jo omenjate delnice ŠOB, da je ta denar izjemno dobro naložen, zavarovan z devizno klavzulo in 10 odstotnimi obrestmi...«. Ta odgovor Ivanu Jagru je bila do tistega trenutka edina uradna infirmacija o vlaganju proračunskega denarja v ŠOB. O tej finančni transakciji ni bilo ničesar zapisanega niti v zapisnikih s sej IS, prav tako v ključnem računu občine za leto 1990 ni o tem znesku nobenega podatka. Skupščina o tem plasmaju ni nikoli razpravljala in ga zagotovo tudi ni odobrila z rebalansom proračuna. Da o dejstvu, da kot predsednik skupščine in hkrati predsednik zmagovite Demosove koalicije o zadevi nisem imel pojma, sploh ne govorim.

V tem času se je ŠOB že začela pojavljati v medijih in iz časopisov smo počasi razbrali, da je občina v ŠOB vložila pravzaprav 400 000 DEM. 15. aprila 1991 sem od IS pisno zahteval, da me celovito seznani s finančnimi posli v povezavi s ŠOB. Čez dober teden mi je sekretar za finance Simon Zdolšek porinil na mizo šop lahkotnega reklamnega materiala za ŠOB, med katerim sta bila samo dva zanimiva dokumenta: zapisnik ustanovnega zbora ŠOB, ki ga je podpisal predsednik IS Ladislav Grdina, in pa na roko napisano potrdilo, brez slehernega pečata in z nečitljivim podpisom, da je (neobstoječi) šentjurski Zavod za urejanje naselij 14. decembra vplačal 200 000 DEM v dinarski protivrednosti. Zadeva je bila bolj podobna posmeh funkciji predsednika SO Šentjur, kot pravi informaciji.

Na skupščini dne 15. maja je Ivan Jager v imenu LDS zahteval, da zaradi dvomov v korektnost dela Izvršnega sveta v povezavi s ŠOB Služba družbenega knjigovodstva opravi kontrolni pregled.

(se nadaljuje)

F.K.

150 let jeklarstva v Štorah

(1. nadaljevanje)

V času obratovanja je bilo v Štorah proizvedenih 35.938 traktorjev, od tega je bilo na domačem trgu prodanih 22.126, v zahodno Evropo pa izvoženih 13.812 traktorjev.

Železarna Štore - največja šentjurska tovarna

V Štorah beležimo največjo proizvodnjo v vseh panogah leta 1984. Posledično je bila v tem letu tudi največja zaposlenost, saj je bilo po vseh obratih in službah skupaj zaposleno 3.675 delavcev.

V tem času je bilo samo iz Šentjurske občine zaposlenih v Štorah preko 1.100 delavcev, kar lahko pomeni, da je bila v Šentjurski občini takrat največja delovna organizacija Železarna Štore. Po številu zaposlenih je bil Šentjur za občino Celje na drugem mestu.

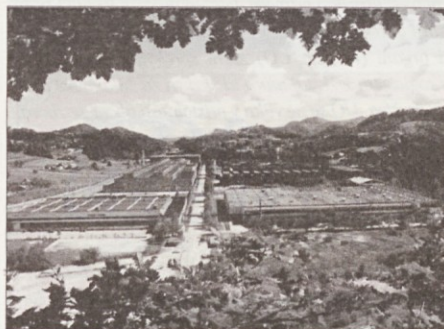
Za prevoz na delo v Štore je bilo v tem času organiziranih 11 pogodbenih delavskih avtobusnih linij. Za Šentjurčane so bile pomembne: Osredek, Stope (pri Slivnici), Loka, Planina in Dramlje. Ostale linije so vozile na Šmarsko-Kozjansko in v Kumrovec ter Krapino na Hrvaško.

Po letu 1984 je začelo število zaposlenih postopoma upadati. Vzrok za to je bil v zapiranju Tovarne traktorjev, zaprtje elektroplavža in stečaj livarne. Po drugi strani pa se je v tem času vršila modernizacija jeklarne in valjarne. V modernizacijo jeklarne je bilo investirano 29 milijonov DEM. Ta je pričela obratovati novembra 1986. Modernizacija valjarne je zahtevala višja investicijska vlaganja in to kar 53 milijonov DEM, obratovati pa je pričela oktobra 1989.

Reorganizacije na tekočem traku

Med leti 1990 in 2000 se je v Slovenskih železarnah opravilo ogromno organizacijsko-statusnih sprememb.

S poddržavljanjem železarn se je v letu 1991 v Železarni Štore oblikoval holding s 5 hčerinskimi podjetji: Jeklo, Livarna, Valji, ITRO in Vzdrževanje. Ta podjetja opravljajo zase vse poslovne storitve (komercialna, finance, računovodstvo, kadrovska služba), v samem holdingu pa ostanejo: informatika, energetika, investicije, laboratoriji, cestni promet, družbena prehrana, pravna služba, družbeni standard in zaščita.

V letu 1992 so se storitve izločile v zasebna podjetja. Z zasebnimi podjetniki so se sklenile pogodbe o opravljanju storitev, najemu osnovnih sredstev in prostorov ter zaposlitvi delavcev. Tako se je iz holdinga izločil cestni transport, prehrana ter zaščita.

Februarja 1993 se je z reorganizacijo Slovenskih železarn v koncern uknil holding v Štorah.

V drugem polletju 1995 so izvedle Slovenske železarne priponitev firme Jeklo v Štorah k Metalu Ravne. Prej samostojna

firma Jeklo postane sedaj poslovna enota v sestavi Metala. S tem se zmanjša število zaposlenih v Jeklu za 130, predvsem iz strokovnih služb, s področij financ, računovodstva in delno komercialne.

Število zaposlenih se je leta 1995 v Štorah zmanjšalo na 1244. V letu 1996 so se iz Jekla kot PE Metala izločile še zadnje storitve.

V Slovenskih železarnah v Ljubljani so pripravljali v letu 1996 koncept privatizacije posameznih firm. V Štorah so pripravili program združitve strojegradnje tj. dela ITRA, po katerem obdelovalnico prevzame firma Valji.

Leta 1996 se je v Štorah število zaposlenih zmanjšalo na 1075 delavcev.

Poslovanje PE Jekla v sklopu Metala se je stalno slabšalo, saj v Ravnah niso imeli interesa, da bi v Štorah bilo poslovanje dobro. Obstojal je celo scenarij likvidacije PE Štore.

V začetku leta 1997 so bile razmere katastrofalne, saj je bila proizvodnja v Štorah neprestano motena in prekinjana zaradi banalnih vzrokov, ki so imeli za cilj prekinitev dela v Štorah in izpeljavo zamišljenega scenarija.

Metall Ravne je v juniju 1997 pripravil predlog rebalansa plana za 1997, v katerem predlaga ukinitve PE Štore.

Slavko Plevnik, univ.dipl.ing.

**Šentjurske novice
za vsakega šentjurčana**

Policijske cvetke

Boj za parkirišče

Da, v Šentjurju je res težko dobro parkirati. Tik pred novim letom sta pred picerijo Kamra 22-letni T.Ž. z Grobelnega in dve leti mlajši A.J. iz Šentjurja zaparkirala S.R. iz Šentjurja. Da bi se pustila motiti pri mizi, ni bilo šans. Ko je njun odklenjen avto hotel prestaviti sam, so se za S.R. začele težave. Po nekaj bukah in enem krogu okrog hotela Žonte se je spet zatekel v Kamro, kjer so mu na pomoč priskočili policisti. Le ti so krepko okajenega A.J. opremili zličnimi zapestnicami in ga »parkirali« v celjske hladilniške prostore.

J.Z. s Podgrada spet v akciji

Ta 23-letni znanec šentjurskih policistov je ob asistenci podobno renomiranega J.F. ordiniral 17. januarja v lokalu Maco pri Kmetijski šoli. Natararica mu je pridno nalivala, zato se je po prvem policijskem opozorilu premislil in se takoj, ko so policisti odšli, vrnil na prizorišče. Njegova vztrajnost je policiste tako navdušila, da so tudi njemu začasno posodili dve speti zapestnici ter ga odpeljali pokazat k znancem v Celje.

Obisk na Lovski koči

Lokal na Lovski koči v Šentjurju ima zanimiv sloves, zato so ga sklenili obiskati tudi šentjurski policisti. Dne 15. januarja ob 1. uri zjutraj so legitimirali tamkajšnji gostinski delavci - artistki, Bolgarko in Slovakinjo, ter ugotovili, da puncini nimata prijavljenega bivališča in da v resnici nista nič posebnega. Ali bo njuno dejavnost konkretnje preveril komandir Petrič sam ali kdo od njegovih podrejenih z delovnim nalogom, še ni znano.

Zakonski obračun v Lutruju

Dva dni po novem letu, potem, ko je prišla iz bolnice, kjer je pokazala posledice silvestrskega pogovora na roke z možem S.M., je 45-letna N.M. svojega ne pretirano nežnega sogovorca sklenila disciplinirati tudi s pomočjo policistov. Ti so ji pomagali s kazensko ovadbo.

Po zastoj pijačo v Keo

Toda bolj previdno kot sta to storila 21. januarja G.G. (19), J.T. (19) iz Celja. Kmalu po obisku v Kei sta skupaj s pajdašem 24-letnem G.L., ki je v žepu imel tudi zvitek marihuane, na križišču v Dolah padla v roke šentjurskim policistom.

Po denar pa v Modeo

Vendar samo, če že niste stari znanec policistov, kot je to D.G. iz Celja. Ta je 10. januarja lepo smuknil v garderobo prodajalne Modea v Šentjurju, zlahka našel torbice prodajalk in njihove denarnice ter odšel. Ker ga je ob odhodu ena od prodajalk pri pozdravu tudi iskreno pogledala v oči, ga je zlahka opisala in kriminalka se je začela odvijati v smeri srečnega konca.

Po aluminij na avtocesto

Toda bodite vsaj tako obzirni, kot so neznani storilci, ki se skoraj redno oskrbujejo s to surovino na našem odseku. Tudi v začetku januarja so nas obiskali, previdno odmontirali vsak drugi steber, tako da ograja še vedno lepo stoji, pa vendar zaslužili okrog 150 tisočakov.

Delovna nezgoda v Bohorju

Dne 23. januarja zjutraj se je strgala jeklena vrv, na kateri je visel težak škripec. Padel je na 35-letnega I.Š. in mu prizadejal težke telesne poškodbe. Vzroke in odgovornost za nesrečo preizkujajo kriminalisti.

F.K.

Časovni stroj

Steklina na pohodu

Stekle lisice so se po nekaterih delih šentjurske občine razpasle po 20. januarju in sicer v Hruševcu, Krajnci in Vrbnem, kjer so napadle pse. Konec prejšnjega tedna pa so eno steklo lisico opazili celo na športnem igrišču ob šoli, ko je bežala proti naselju Kamen. // 31.1.1992, *Novi tednik*

»Šentjur na starih razglednicah,« tako so poimenovali v šentjurski knjižnici zanimivo razstavo. Ideja je stara že nekaj let, porodila pa se je vodji knjižnice Tatjani Cmok, ko je v Kopru videla razstavo starih fotografij in med njimi odkrila tudi Šentjur. // 29.1.1987, *Novi tednik*

Manjka le še sneg

Otroci iz šentjurske občine držijo pesti, da bi do zimskih počitnic zapadel sneg. Vsaka šola ima svojo prenosno vlečnico, ob kateri bo po programu živahno v drugem delu počitnic. // 21.1.1982, *Novi tednik*

Načrti za leto 1977 v šentjurski občini

Delegati šentjurske občinske skupščine bodo na področju gostinstva in turizma v tem letu opravili celovito analizo stanja. Poudarek želijo dati predvsem kmečkemu turizmu. V soseski »center« načrtujejo izgradnjo restavracije, ki je

za turistični razvoj tega kraja več kot upravičena. // 6.1.1977, *Novi tednik*

Včerajšnji dan je bil za Planino in njene prebivalce izredno pomemben, saj so odprli obrat TOLO. V njem bo zaposlenih v dveh izmenah 30 žensk, kasneje pa še več. // 27.1.1972, *Novi tednik*

Ali za Šentjur ne velja posipanje cest?

Šentjurju gornji trg zelo kvari cesta, ki pelje skozi glavni del trga in je zelo prometna. Ta cesta je zadnja leta v zelo slabem stanju, zlasti je slabo urejena kanalizacija. To povzroča, da jo voda vedno bolj razjeda. Domačini kar ne morejo razumeti, zakaj v Šentjurju pozimi ne posipavajo ceste. Če bi jim cestna uprava pripravila gramoz, bi ga ljudje rade volje sami raztrosili po cesti, da bi se tako izognili mnogim nesrečam. // 25.1.1957, *Celjski tednik*

Brdzaj svoj jezik

33-letni v Št. Juriju pri Celju rojeni Jože S., zaposlen kot tovarniški kurjač v Tkalcnici hlačevine v Celju je v gostilni Meštrov žaljivo govoril o družbeni in gospodarski ureditvi naše države. Okrajno sodišče v Celju ga je zaradi tega obsodilo na eno leto zapor. // 31.1.1952, *Savinjski vestnik*

Študentska kronika

Topel fen je na ena dva-tri polizal snežno odejo in prve krtine že naznanjajo, da bo treba leto 02 tudi uradno začeti. V noriji prvih kolokviev in izpitov nastaja tudi prva zadevke.

Klubska soba v Prostoru je dobila novega stanovanca. To je čisto pravi pravcati radiator oz. grelna telo, ki s svojimi dimenzijami zagotavlja, da se teta Mrzla in stric Hlad za nedoločen čas poslavljata. Čestitke in hvala materi Občini.

Ker so se dekleta v lastnem terminu rekreacije nekoliko dolgočasila, sporočamo, da sedaj poteka ŠKMS-rekreacija v enotnem terminu, v soboto ob pol treh (v malgajevki.).

Končana sta oba kroga zbiranja potrdil o šolanju. Hvala sodelujočim. Izžrebanci so že obveščeni oz. se najdejo na našem spletnem domu.

Boljše čase doživlja tudi naša domača stran www.skms.net, ki ji je nova kri osvežila najosnovnejše informacije, kmalu pa bodo dosegljivi zapisi in slike iz preteklih dogodkov.

Med novostmi se je poskusno že decembra začelo sodelovanje v mladinski oddaji na šmarskem radiu. Predviden termin zanjo je zadnji petek v mesecu ob 18. uri.

V Prostoru so januarski led prebili preboldski Nomi, ki sploh niso imeli toliko kovinarskih korenin kot smo najavili. Drugi gost Prostora je bil potopisec-potapljač Marko Velečki, s katerim smo se naslajali nad podvodnimi fotkami.

FEBRUARJA napovedujemo

2.2. /sobota/ Prevalje: ŠKIS turnir v malem nogometu: 1530 vs. KŠCR (Celje), 1745 vs. KŠŠO (Šmarje - Rogaska)

15.2. /petek/ 19:30, Hotel Žonta: DRAMSKI VEČER z upokojenim igralcem Branetom Miklavcem. Ena legend slovenskih odrskih desk bo pokazala, zakaj sodi v to skupino. Vstopamo prosto!

16.2. /sobota/ 18h, Prostor: LJ in MB iz 1. roke - info dan za srednješolce, ki bodo deležni najuporabnejših informacij o študiju in vsem, kar ga spremlja.

16.2. /petek/ 21h, Klump, Planina: VEČER GLEDALIŠKIH IMPROVIZACIJ z Improplegiki, ki se bodo pod Bohor tako odpravili na prvo gostovanje.

23.2. /sobota/ ob 21h, Prostor: LITERARNI VEČER. V še enem v vrsti odklopljenih dogodkov bo svoj svet rim predstavila Slatinčanka Simona Kopinšek.

23.2. /sobota/ Mozirje: ŠKIS turnir v malem nogometu: 1530 vs. KKŠ (Korošci), 1745 vs. KZŠ (Zgornjesavinjčani).

Konec meseca izide Moč inteligence #11 z novo obliko in tonami prispevkov.

MARCA vas čaka

BRUCOVANJE!!! Na dan žena bodo šentjurske brucke postale študentke, podobno pa se ima zgoditi tudi z moškimi sotrpini. Vrhovni tribunal že vohlja za vami.

Poleg tega pa še: škis turnir v Šentjurju, okrogla miza, jazzy večer, ...

REDNO

Uradne ure: petek 15 - 17h v MS servisu.

Rekreacija: sobota, 14:30, OŠ F. Malgaja.

E-lista ŠKMS: na info@skms.net nam sporoči tvoj e-naslov.

Odmevi

Pod kožo smo vsi rdeči

Zaradi pojasnitve nekaterih netočnih izjav glede občnega zbora Študentskega kluba mladih Šentjur, navedenih v decembrski izdaji Šentjurskih novic, podajamo naslednje popravke in pojasnitve.

Trditve, da na zboru ni bilo gostov, ne drži, saj jo skozi članek tudi avtor F.K. sam demantira. Vodja delovnega predsedstva Jure Godler je našel samo tiste, ki so odsotnost pojasnili, ostalim nismo delali brezplačne promocije.

Povezovanje z načinom dela, ki naj bi ga izvajala mariborska univerzitetna študentska organizacija, nam je nejasno. V zvezi z zapisom o »sumljivih« določbah, je avtor članka na kraju samem tudi sam povprašal, vendar naših pojasnil ni navedel. Omenjene določbe smo črpali iz statuten sorodnih organizacij (nemariborskih). Kot klub raste in se razvija, potrebuje zato tudi ustrezne in življenjske akte, kar je v skladu z vedno večjim obsegom dela in obstoječimi kadrovskimi potenciali. Novi statut je pripravljala širša ekipa, Sandi Potočnik pa nam je kot strokovno ustrezno podkovan kader pomagal v fazi njegovega »piljenja« in javne interpretacije.

Da so člani upravnega odbora (UO) lahko le študentje s statusom, izhaja iz Študentske ustave, ki ji mora klub z izpolnjevanjem statusa študentske organizacije lokalne skupnosti (ŠOLS) s svojimi akti tudi podleči. Če tega ne bi storili, bi se lahko hipotetično zgodilo, da bi naš klub vodila ekipa, ki se npr. že davno ne šola več, svoje prebivališče pa bi imeli lahko izven Uprave enote Šentjur pri Celju. Prepričani smo, da bi bil klub v tem primeru deležen mnogih jedkih kritik, tudi s strani te revije.

Drugi organi (ki niso UO) sami sprejemajo svoje akte, vendar s soglasjem UO, saj mora ta skrbeti za zakonitost dela celotnega društva. UO se ne vtika v pristojnosti občnega zbora, ki mu je v celoti nadrejen. Častni zbor je namenjen predvsem temu, da častni člani in predvsem bivši predsedniki po koncu mandata ostanejo še nekako povezani s klubom in mu s svojimi izkušnjami pomagajo. Na delo organov nimajo formalnega vpliva.

Volilni postopek je bil odprt v skladu s splošno društveno zakonodajo, zato očitka o zaprtosti ne sprejemamo. Vsak član je nekaj tednov pred volitvami prejel razpis za volitve v organe društva. Zakaj je dejstvo, da se število kandidatov prekriva z razpisanimi mesti samo po sebi sporno? Tudi mi si želimo večje angažiranosti drugih mladih tako v klubu kot v skupnosti in jih tudi ob vsaki priložnosti pozivamo.

Urejanje zadev, ki se tiče tako šentjurske mladine kot študentov, nas zanima in to smo tudi, resda s premalo poudarka, omenili. O naših nadaljnjih dejavnostih bodo bralke in bralci Šentjurskih novic, kot doslej, seveda obveščeni.

S spoštovanjem!

Študentski klub mladih Šentjur
Upravni odbor
Bogdan Rahten, predsednik

Spoštovani ŠKMS-jevci!

Pa saj nisem opazil in zapisal v bistvu nič drugega kot to, čemur vi zdaj še enkrat pritrjujete, ko brez potrebe obširneje opravičujete svoja ravnanja. Ali morda zato, ker sem marsikje le zadel žebljiko na glavico, pa tega ne morete sprejeti? Če je tako, boste pač drugič delali drugače, moj namen, nekaj prispevati k vaši organiziranosti, pa bo dosežen. Ampak, to je povsem vaša stvar. Upam le, da me naslednjič ne boste pozabili povabiti na vaše zborovanje, pač v stilu »užaljenih kmečkih nevest«, kot to počnejo vaši starejši vrstniki bodisi v strankarskih, gasilskih in drugih vrstah.

F.K.

KEA

LOKARJE

TEL.: 749 00 90

HRUŠEVEC

TEL.: 749 16 60

DARKO KUKOVIČIČ, S.P., LOKARJE 1A, 3230 ŠENTJUR

**Naša
ponudba,
vaš
prihranek!**

**V novi, veliki, zelo pregledni stenski
vitriini smo za vas pripravili**

BOGATO IZBIRO GLOBOKO ZAMRZNJENIH GOTOVIH JEDI:

- veliko vrst sadja in zelenjave
- gotove mesne jedi
- ribe in morske sadeže
- pripravljene sladice, pizze, torte, sladolede in še in še!

**Prepričajte se in naši boste nove
ideje za kosila, večerje in zajtrk.**

**ELBA TRGOVINA
STORITVE** d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

**UGODNE CENE
INSTALACIJSKEGA,
ELEKTRO, VODOVODNEGA
in MATERIALA
ZA OGREVANJE**

**Zakaj bi
energijo
in denar
spuščali
skozi
dimnik?**

**Privoščite si MERITVE IN
NASTAVITVE OLJNIH PEČI,
kajti zima bo še dolga.**

Za dodatne informacije smo Vam na voljo
na tel.: 03 / 57 41 151 ali 031 / 33 64 59

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

**ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.**

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

Blagoslov konj tudi na Ponikvi

Na Ponikvi je v sedlu zimski Štefan

Ponkavlani so se očitno izneverili šentjurskemu konjerejskemu društvu in njegovemu poletnemu zavetniku konj ter se odločili za pobožičnega Štefana. 15 ponkovskih ljubiteljev konj (dva sta bila pravzaprav iz drameljske fare) je na Štefanovo pripeljalo svoje varovance k blagoslovu pred farno cerkvijo.

Zgodilo se ni nič spektakularnega, bil pa je lep dogodek, ki ga je z zanimanjem spremljalo preko 100

radovednežev. Župnik Herman je tudi tokrat pokazal, da se znajde v vsaki priliki in je iz tega razmeroma rutinskega srečanja konjenikov ustvaril besedno bogat in prijazen obred. Pravi užitek je opazovati njegov izpolnjen profesionalni nastop, pa naj si gre za ravnanje z ljudmi ali živalmi. Tudi posoljen kruh je znal konjem ponuditi prijazno, obredno z obema rokama, tako kot se šika. Žegnanje se je zaključilo s skupno Slomškovo pesmijo, ki se je začela kar pri kitici Konjički škrebajo. In pa s kuhanim vinom za vse.

Organizator žegnanja Klemen Zdolšek iz Slatine:

»Lepo je, lani nas je bilo trinajst, letos nas je že več. Gre za lep običaj, tudi za srečanje konjerejcev. No, morda konjem tudi kaj koristi, škodi jim gotovo ne. Zlasti ne, če je vreme pravo. Konj mi pomeni veliko, sprostitve in veselje.«

Janko Podkrajšek iz Podgaja:

»Ne, sploh jih ne uporabljamo za delo. Jahajo jih predvsem otroci in tudi turisti. Ja, lahko bi rekel, konji so naša ljubezen in edini luksuz. Če žegnanje koristi? Ha, ha, tako vsaj pravijo.«

Feliks Ferlež iz Lutnja:

»Konj je bila moja želja iz otroštva,

zdaj mi je v veselje. Gre samo za hobi. Žegnanje mi pomeni družabni dogodek, srečanje s kolegi, morda pa konjem tudi koristi. Vsaj razmigajo se in pokažejo soncu.«

Stanka Šelekar iz Hotunja:

»Ne, nimamo kmetije, le nekaj malega trave okrog hiše. Dolga leta sem jahala pri celjskem klubu, tudi tekmovala, zdaj pa imamo doma dve slovenski toplokrvni kobili, zgolj ljubiteljsko, za jahanje. Konj je pač najboljši možni hobi. Vzame sicer veliko dela, zjutraj pred službo jih nahranim, popoldne jim posvetim vsaj dve uri. Ampak se splača. Žegnanje? To je tudi kultura, odraz upanja in optimizma. To potrebujemo, če ne bomo obupali.«

F.K.

Šentjurske
NOVICE
za vsakega
Šentjurtčana

Modni kotiček Vanje Bertossi

Gremo na maturantski ples

Enačenje mature in zrelosti morda res nima več nekdanje teže, res pa je, da je maturantski ples enkratna priložnost, da pokažete svoj odnos do sveta odraslih, v katerega vstopate. To je priložnost, da ste najbolj očarljive in mladostne hkrati. Mladosti ob bok gre seveda ustrezna obleka. Lahko je kratka, celo drzno kratka, lahko pa je tudi dolga, do tal segajoča. Le ta govori o začetku naslednjega življenjskega obdobja. Lahko je brez rokavov, z globokim dekoltejem spredaj in zadaj. Barve naj bodo sveže, pastelne, bleščeče. Poskusite se izogniti črni, saj bo za njo še dovolj priložnosti. Če pa le ne morete brez nje, jo vsaj obilno osvežite z belino ali bleščicami. Tiste, ki prisegate na hlače, se odločite za dolge do tal, ravne in zelo široke. Lahko jih okrasite z bleščicami. Naj se blešči, naj vas opazijo. Ni nujno, da so materiali pretirano razkošni in dragi, pa čeprav je maturantski ples le enkrat v življenju. V vsakem primeru morate biti v salonarjih z visoko ali tudi nekoliko nižjo peto, pozabite pa na debele podplate. Tudi fantje se spoprijemajo s problemi maturantske plesne obleke, imajo pa veliko manj možnosti. Obleka - suknjič, hlače - je skoraj pravilo. Lahko se poigrate le z barvnimi kombinacijami svetlejših in temnejših tonov. Obvezno je treba uskladiti barve s srajco, kravato, metuljčkom ali z zadnje čase vse bolj priljubljeno svilen ročico. Tudi nogavice, čeprav skoraj neopazne, pridajo svojo piko na i..

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinika 5

Kotiček za zdravje

Kako zamenjati osebnega zdravnika?

(Povzeto po uradnem pojasnilu Sergeje Rajh Trauner, univ.dipl. prav., ZZS)

Svojega izbranega osebnega zdravnika lahko zamenjate kadar koli. Če to storite po enem letu, ni potrebno navesti razlogov za preklic. Enostavno izpolnite listino o izbiri pri novem zdravniku, vse drugo postorita novi zdravnik in ZZS. Stari zdravnik je dolžan vašo zdravstveno kartoteko posredovati novemu zdravniku.

Če ste se za zamenjavo zdravnika odločili pred potekom enega leta, je postopek enak, le da je potrebno navesti tudi razloge za ta korak. Takšni razlogi so: sprememba stalnega bivališča, vaše nezaupanje, predlog zdravnika zaradi vašega neprimernega odnosa ali neupoštevanja navodil zdravljenja, odločitev zdravniške zbornice ali Ministrstva za zdravstvo na zahtevo zavarovanca, svojcev ali delodajalcev.

Če zamenjavo predlaga zdravnik, mora o tem pisno ali ustno obvestiti zavarovanca.

Ob zamenjavi se zdravstvena dokumentacija ne izroča zavarovani osebi.

Obvestilo

Samoplačniške laboratorijske preiskave

V ZD Šentjur lahko vsak dan med 7. in 13. uro ter vsako prvo soboto med 7. in 12. uro opravite po svoji želji različne laboratorijske preiskave: krvni sladkor, holesterol, trigliceride, kalij, kompletno krvno sliko, ledvične in jetrne teste, preglede urina in blata, gravindex. Prav tako vam bodo izmerili vsebnost kisika v krvi, naredili EKG in iz pregleda krvi ugotovili navzočnost bakterije *H. pylori*, ki povzroča razjede želodca in dvanajstnika.

Cene posamezne storitve so na oglasni deski v avli ZD in v čakalnici laboratorija.

ZD Šentjur

Razmišljanja

Čakajoč odrešenika

Zmeraj bolj se mi dozdeva, dragi moji, da svet le še čaka. Da trepeta in drgeta od pričakovanja nečesa prelomnega. No, seveda nekateri manični deloholiki in verniki skrajnega kapitalizma tiščijo glavo v pesek in naprej spremljajo borzne premike in tarnajo o divji recesiji, ampak to so zgolj izgubljene duše. Vsi mi drugi, povprečni brezbrizni izkoriščevalci soljudi, zmerni mazohisti, čustveni manipulatorji in potrošniki cenenih dobrin, pa čutimo nenavadne vibracije. Jaz jih občutim kot nekakšne nežne elektrošoke, ki mi posledično povzročijo občutke nenavnadnega »razsvetljenja«, to je spoznanja o bistvu vsega.

Če dobro pomislite, povprečni uporabniki osrednjega živčevja, ali se ne zazdi tudi vam ob kakšnih redkih trenutkih, da vam je vse popolnoma jasno? Tukaj ne gre za vsakdanja stanja, ampak za tiste skrajne življenjske situacije, ko sem vam od vsega hudega že megli pred očmi, ko več ne vidite rešitve, ko vas morijo prizori lačnih otrok z napihnjenimi trebuščki iz Afrike, mučene živali, ki ždijo v zavetiščih, učinki tople grede, medtem ko ste že do grla prenažrti pristne človeške zlobe, nezvestih partnerjev, nemogočih otrok, nadležnih šefov in svoje lastne želodčne kisline (da o holesterolu ne govorimo)... Skratka, ti vaši »prijetni« trenutki, ko ste lahko končno sami seboj, ko odgovarjate na bistvena življenjska vprašanja in se hkrati zadržujete, da ne bi nadležni sosed »pomotoma« vrgli na glavo kakšne lončnice, znajo biti nekako očiščujoči in osvežujoči. Takrat namreč (gre za zelo zapletene kemične reakcije) vaši cenjeni možgani odklopijo tisto vsakdanjo racionalno funkcijo in začno ustvarjati nove povezave med vašimi živčnimi centri. To v praksi lahko pomeni, da se vam začne na vsake pol ure prikazovati Devica Marija, da pograbite kakšno hladno orožje in ga tudi v praksi uporabite, lahko pa preprosto začnete razmišljati o temeljnih vprašanjih lastne eksistence in svetovnega položaja.

Če ste nagnjeni k zadnjim reakcijam, potem zadeva postane precej preprosta. V kakšnem stanju je naš življenjski prostor, nam je jasno po petih minutah običajnih dnevnih poročil. In takšen svet lahko proizvajale le še potencialne tempirane bombe, ki jih predstavljajo izmučena, uniformirana človeška bitja, naveličana večnega tekmovanja za nekaj šelestečih bankovcev in (ha, ha, ha) krsto iz malce boljšega lesa. Dan za dnevom se rojevajo mali oportunisti, ki že od prvih let svojega kratkega bivanja grabijo, teptajo, rušijo, odžirajo.... Tistim, ki ostajajo na drugem bregu, počasi prekipi. Pa imamo nove vojne, novo orožje, nove zmage, novo oblast, novo nasilje, novo superiorno raso, nove bogataše,... dokler se vloge zopet ne obrnejo in se nato vrtijo v neskončnost. Nihče ne zna več pogledati v zvezde in obogateti zgolj od tega čudovitega pogleda. Nihče ne zna več razmišljati izven okvira svojega bednega tuzemnega obstoja in dopustiti domišljiji, da ga ponese v svet izven tega, ki ga pač lahko primemo in »uporabimo«. Kdo ve, koliko je svetov, kakšni so in ali jih lahko sploh mislimo? Ja, ljubčki, ste mislili, da veste vse? Ker so fiziki razčlenili in kemiki preizkusili, torej to zares obstaja? In zagotovo je namenjeno samo temu, da mi preizkusimo, predelamo, uporabimo in odvržemo? Center veselja, ha?

Ampak mi slutimo, da se v tem skriva še marsikaj drugega, nekaj, kar še morda ni dostopno našemu mišljenju. Ogromno živčih verstev čaka na novega odrešenika, preroka... Morda se vrne Kristus (naj bi se), lahko bo prišel Kalki, novi mesija,... Dejstvo je, da ga krvavo potrebujemo. Moral bo biti univerzalni človek, neskončno karizmatično bitje - to bitje bo globalno. Vsi ga bomo morali razumeti; vsi narodi, verstva in vsak posameznik posebej. Nekdo nas bo odrešil počasnega samomora in naklepnege umora našega sveta. Ne bomo mu gradili templjev, se bičali od kesanja, mu umivali nog s solzami in ga na koncu križali. Nas morda takrat več ne bo, ko bo vstala ta nova srečna vrsta? Ni nujno. Če ne sedaj, kdaj bo prišla odrešitev? Je še sploh lahko huje...? Zato pa čutimo drget, pričakovanje in imamo nenavadne slutnje. Odločilni trenutek očitno ni več tako zelo daleč.

Polonca Mastnak

Kuharski kotiček

Nekaj za vegetarijance

Dobila sem namig, da bi pripravila nekaj za vegetarijance. Zakaj pa ne, saj jih je med nami veliko. Včasih so se za to navduševala predvsem mlada dekleta, zdaj pa so vegetarijanci tudi resni možje. Vsi pa ob takšni hrani prisegajo na boljše počutje.

Krompirjev narastek s špinačo

Pol kg krompirja olupimo in narežemo na tanke rezine. Zavremo 2 dcl mleka. Vanj stresemo krompir in ga pokritega kuhamo 10 minut. Kuhan krompir posolimo, malo popopravimo in dodamo 10 dag naribanega sira. Ognjevarni pekač namažemo z maslom ali margarino. V sredino pekača damo krompir.

Pol kg očiščene in oprane špinače pokrito dušimo na malo maščobe, da se zmehča. Manjšo čebulo in strok česna drobno seseklamo in skupaj prepražimo na 1 žlici masla. Ko zarumeni, dodamo špinačo. Vse skupaj še malo prepražimo, nakar špinačo naložimo v pekač okrog krompirja. Špinačo in krompir potrosimo z naribanim sirom. V dobro ogreti pečici pečemo še 5 - 10 minut pri 250 ° C.

Zapečena cvetača

Približno 1 kg težko cvetačo razdelimo na posamezne cvetove in jo v slanem kropu kuhamo 12 minut, nakar jo odcedimo.

Pripravimo bešamel: na žlici masla svetlo prepražimo žlico moke in zalijemo s 3 dcl mleka. Dobro premešamo, da dobimo gladko maso. Bešamel malo posolimo in kuhamo še 5 minut. Ves čas mešamo, da ne nastanejo grudice. Ko se bešamel ohladi, dodamo 2-3 jajci, malo naribanega sira in nekaj žlic smetane. Premešamo. Pekač namažemo z maslom. Na dno pekača položimo kuhano cvetačo in jo prelujemo z bešamelom. Pečemo v pečici pri 200°C, da narastek zarumeni.

Zapečen krompir

75 dag krompirja kuhamo v slanem kropu približno 20 minut. Še vroč krompir olupimo in hladnega narežemo na rezine. Ognjevarni pekač dobro namastimo. Krompir nalagamo v pekač v plasteh. Vsako plast potrosimo z naribanim

parmezanom. Vse prelujemo z omako: 2 dcl kisle smetane in 2 jajci dobro razžvrkljamo. Dodamo četrt litra goveje juhe (lahko uporabimo tudi jušno kocko) in žlico moke. Krompir potrosimo z žlico drobtin in 10 dag naribanega sira. Vse skupaj prelujemo z omako. Na vrh dodamo nekaj koščkov masla. Krompir pečemo v ogreti pečici na 200 - 250 ° C približno pol ure.

Kuharski prispevek sem tokrat res namenila vegetarijancem. Upam pa, da mi ne bodo zamerili, če dodam, da lahko z majhno spremembo spremenimo obroke in tako zadovoljimo tudi tiste, ki se neradi odpovedo mesu. Tako lahko pri zapečenem krompirju kot pri cvetači dodamo na manjše koščke narezano šunko ali mesnato slanino.

Te narastke lahko uporabimo kot prilogo k raznim mesnim jedem.

Na koncu še nekaj za osvežitev - mislim, da bo prijalo vsem.

Skuta s sezonskim sadjem

Vzamemo sadje, ki nam je na voljo. Narežemo ga na primerne kose. Da nam ne porjavi (predvsem jabolka in hruške), ga pokapljamo z limoninim sokom. Po želji ga posladkamo. Tako pripravljeno sadje naložimo v manjše skodelice in ga ponudimo s skuto, ki smo jo pripravili takole: v četrt kg skute dodamo nekaj žlic pomarančnega soka, žlico sladkorja v prahu in polovico vanilijevega sladkorja. Dobro premešamo in damo do uporabe v hladilnik.

C.H.

Novorojenki

*V mrzli decembrski noči
kot drobna zvezdica sreče
si nenadno potrkala v svet
in napolnila mamice prazno
naročje.*

*Naj te toplota ljubezni greje,
naj se ti duša vsak dan
nasmeje
naj ljubi Bog ti da
vso polnost tega sveta!*

I.U.

Literarni kotiček

Artur je bral, ko bi moral živeti

Iz predala svoje nočne omarice je Artur spet vzel pismo, ga podržal nekaj dolgih sekund, počasi izvlekel dva gosto popisana lista in ju takoj pospravil nazaj v kuverto. Prebral ga je že stokrat, ob vsakem stavku je videl v mislih stavek, ki mu je sledil, vedel je, kdaj bo ob koncu vprašaj, kdaj klicaj, kdaj tri pike... Že mehanično je pričakoval miselne preskoke, poznal je sosledja tišine, odstavke z belo nepopisano kačo brez črk. Postal mu je tuje. Ko je izvlekel lista, se tisti občutek, ki ga je ob tem ponavadi prevzel, ni zdel več resničen. Zdel se je neponovljiv. Nič več ni živel v njegovi konstituciji; še zadnje drobtine srebrne duše so zbujele občutek sitosti. Sit je bil nabiranja prahu po njegovi preteklosti, po njegovem življenju, kot bi se lahko obrnilo, pa se ni. Sit praznega prepričanja, kako se bodo stvari šele zgodile. Ker je tako usojeno. Niso se zgodile in se ne bodo nikoli... Ker pustil jih je spolzeti stran, da bi se okopal v lastnem siju mističnega brezbesedja.

Kolikokrat je jokaj? Kolikokrat se je smejal? To je bilo pismo, ob katerem se je v joku tudi smejal, in ob nekem smešnem stavku ga je nenadoma prevzela huda žalost. Prijateljem je zagotavljal, da tako ne more živeti. Da se nikoli v življenju več ne bo zaljubil, nikoli! Meseci so se razpotegnili v leta, on pa je še vedno le razpredal, ne da bi pomignil s prstom. Ker slutnja je bila prešibka in ponos kot boleči vozli v hrbtenici. Da mu je nasploh za vse vseeno. Vseeno za Tino, vseeno za Nino, Mojco, Zojo in Tanjo. Da mu je vseeno za njihove službe, otroke, ljubimce, može. Da mu je vseeno, pa če nikoli več v življenju ne sreča nobene ženske, ki ga je zasledoval zadnja dva meseca in se mu prepusti. Se sleče do kolen in reče: »Na, počni z njim, kar se ti zahoče!« No, to zadnje je iz filma. Dan pred tem se je odpeljal v Maribor, poklical Andreja in si z njim ogledal nekakšen art film o hipijski skupnosti. Majhni in raznoliki družini iz več družinic. Ni pomembno. Pravzaprav je pomembno! Z Andrejem sta se zakadila, kot v starih časih v Ljubljani, in podoživel je nek odlomek iz preteklosti. Doumel je, da bi stvari lahko potekale drugače. Da je nekoč imel moč, ki je več nima. Zato je izginil ves ta občutek ob branju pisma, ki je toliko let vztrajal v nezalepljeni kuverti, se množil, delil, napihoval in oplajal; nikoli ga ni zmanjkalo, nikoli ni izgubil čudežnega napoja. Do zdaj. Ob groznem spoznanju. Za mnogo mnogo let prepozno. Takrat le, ko sta se z Zojo zadnjič držala za roke, in ne danes. Takrat je imel svojo ljubezen in zgolj mladostniške brezbržne in prevzetne- majcene dvome o tem, ali je srečen. Danes ima vednost, da srečen ni. Danes ima družino in otroka in prijatelje iz časa starih pisem in zgolj spomin na svoje življenje s svojo ljubeznijo, s svojimi sanjami. Danes ve, da bi lahko bilo vse drugače. Če bi Zojo še malo podržal za roko, par sekund, kot je tolikokrat podržal njeno pismo, najlepše pismo na svetu, ki je kot knjiga njenega življenja, jokavega nasmeha, nasmejanih solz. Vse, kar je počel ob večletnem branju tega pisma, je bilo iskanje tistih trenutkov v nekih drugih trenutkih z nekimi drugimi ljudmi. Večkrat sta se srečala in ta srečanja so ga vedno prevzela, vsega opajčolinila v čudne mreže medprostorja- od koder je ena pot pozabljenje, in druga tista, ki si jo je obetal vse do zdaj- z roko v roki med jesensko listje, ob reki, pod jasnino sončnega popoldneva. Nikoli ni izbral nobene. Česar si ne more odpustiti.

Medtem, ko je v mislih ležal z njo in jo objemal, je njegovo telo skomigalo z rameni. Njegova usta so ostajala priprta. Ni zanimal, da ga onesrečuje. Ni se branil, ko so besede sestavljale skupaj neko čudno shemo o njenem življenju brez njega. Bile so čudne besede, zmedene in razmetane. Dvomile so same vase, stavki so se končevali z vprašaji, na katere ni odgovoril. Solze so tekle, zdaj njej, potem njemu. Poljubljala sta se, da so se mešale, krčila je telo, ko se je on raztegoval, da bi premagal najsilovitejši krč svojega premladega telesa, krč, ki ga ne bi mogel več nikoli razkleniti. Obnemel je čakal, da ta epizoda mine. Od takrat naprej je čakal. In še vedno je nem. Življenje, ki naj bi po njegovem sledilo, ni nikoli prišlo.

e.k.

Pepca pereča

Dragi moji Planinčani!

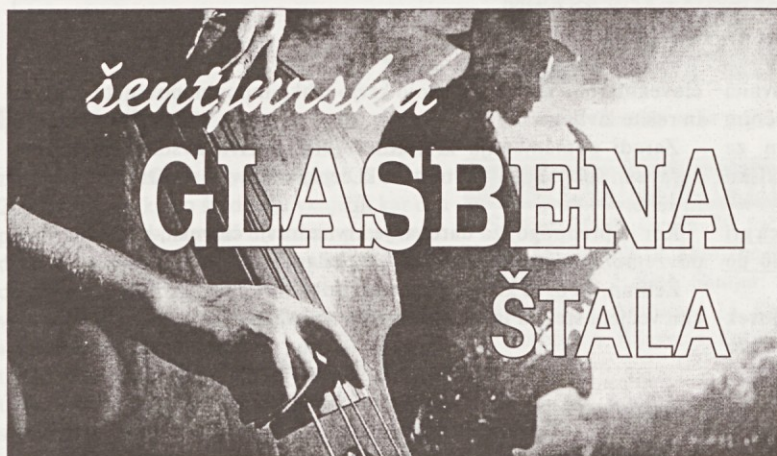
Prosim, sprejmite z razumevanjem moje opravičilo; tista šentjurska Lucija je namreč ena sama zguba. Ko sem ji obljubila, da jo bom v sili nadomeščala, seveda trdno prepričana, da je punca resna - torej da je že prerasla občasne hormonske poplave, in bo svojo poročevalsko funkcijo sicer vestno opravljala - sem se kruto zmotila. Žensko še vedno meče, mene pa urednik drži za vrat zaradi najinega dogovora. Ampak verjemite mi, rada imam Planino in resnično mrzim to postopanje in vohlanje po Šentjurju. Zato bom Lucijo v kratkem najresneje vzela v roke.

Najprej o domači silvestrski javni sceni. Ni je bilo. Vabilo na polnočni čaj, ki so ga menda zagrešili klumpovci, je bilo kar brez podpisa organizatorja, pa smo vsi mislili, da nas vabi KS, za katero vsi vemo, da je tako spufana, da še za čaj nima, in smo raje ostali kar doma. Tako kot sta ostala doma dva stara Kovačeva arbajtskolega, ki zaradi strahu pred burjo nista hotela s šefom na otok Pag, kjer si nesojeni asfaltarji služijo denarce s hrvaškim turizmom, a jo nista tako poceni odnesla kot mi abstinenti silvestrovalci. Kovač ju je vzel ostro v roke in zdaj sta se še za borzino podporo obrisala pod nosom. Tako kot se je moja Liska obrisala pod nosom, pravzaprav pod vimenom, za živinozdravniško pomoč, ko jo je nekaj v vime pičilo, toda je moj prvi sosod planinski tirarc Sandi rekel, da ne bo odrešil, ker zna zdraviti samo sevniske krave, kar mu pa jaz osebno sploh ne verjamem. Tako kot tudi ne verjamem Dobjanom, ki so se zelo čudili, ko so v prejšnji številki Novic zagledali svojega župana čisto nagega. Zastopim, če se je čudil moški svet, za ženske pa le naj ne bi bil njegov nastop nekaj hudo presenetljivega. Če sem odkrita, moram priznati, da tudi zame ne, niti toliko kot na primer grozne težave dobjanskih gasilcev, ki jim je najprej zamrznila sirena, potem pa jim je še njihov krasni avto obtičal na zasneženi cesti proti Handilu, kjer so Tonči, Vilči in Rudi kurili svoj avtomobil, tako da so ob splošnem razumevanju morali na kraj požara kar peš, da so lahko evidentirali akcijo. Kar je seveda blamaža za župana, ki ne zna čistiti cest.

Na Prevorju ni bilo nič novega. Domima in oni drugi ljudski pevci se po malem še žrejo, odvoz odpadkov napreduje in sedaj ima kanto za odpadke že 50% od dveh tamkajšnji gostiln, Pajek pa je kljub temu vsak dan bolj žalosten. Bolj veseli so v Slivnici, ker so njihovi košarkarji v dveh letih zabeležili že drugo zmago, njim v čast pa menda njihov ex župan Zoran organizira pravcati rock koncert, Mira pa je zaradi množičnega obiska športnikov razširila vhod v svoj hram.

V Šentjurju sem se oglasila na občini, da bi se županu Juriju in podžupanu Janezu lastnoročno zahvalila za njuno prijazno novoletno čestitko. Sem bila res vesela, da čitata moje zapiske in sta mi hvaležna, ker se ju vedno rada spomnim. Računala sem, da bomo trčili ter katero rekli, pa ni bilo kruha s te moke. Delo, delo... sta zavzdihnili njuni lepo okrogli tajnici, pa sem šla naprej. Zavila sem k škmsjavecem, kjer smo skupaj rekli nekaj krepkih na račun mojega urednika. Upravičeno se jezijo, ker jih obravnava enako kot drugo šentjursko rajo, kar je seveda velika krivica. Za elito pač veljajo drugi zakoni. Ampak ga bodo že naučili kozjih molitvic, so rekli. Kar naj ga, morda bo tudi z menoj potem bolj človeški.

Vaša Pepca

PROSTOR- tam nekje vzadi

tekst+foto ludwig

NON-
MOM

Letošnje klubsko tezgarije začnemo v backstage šentjurskega kulturnega doma, v Prostoru, hramu domače alter-scene, kjer si lačni začetniški zanos nasitijo mnoge mlade zasedbe. Beseda ljubko ni vedno prva beseda, ki ti pade iz ust ob poslušanju te muzike, je drugačna, trda, bruha joča kitarska godba, ki se spogleduje z vami brez šminke. Toliko za uvod v pomladne čase.

Z živim inštrumentiranjem nas je prejšni petek poskušala razveseliti metalska zasedba Nomi iz Prebolda. Sodeč po uvodnih komadih se nam je obetalo nemilostno mletje strun in osterenje topih ušes, začinjeno z vokalom blond savinjskega »puozreta«, kateri se vidi, da ne prepeva popevk, seveda dednih povezav z starim očetom, cerkvenim organistom ni bilo mogoče skriti. Zadovoljiti se je treba z ugotovitvijo, da so izzveneli, pa tudi izgledali zelo udomačeno in da jim pedigree Death metal muzikantov predstavlja hudo trdi zalogaj.

Brucovanje
MAREC **LET 3**

Kaj najraje posluša
IGOR PUČKO
trener ALPOS-KEMOPLAST
1. Giboni
2. Phil Collins
3. Sting-Police

Kaj najraje posluša
ALENKA POTOČNIK
košarkašica Merkurja
1. U2
2. Jinx
3. Hiša

Kaj najraje posluša
ACO PEPEVNIK
alpinist
1. U-2
2. PINK FLOYD
3. ADI SMOLAR

LOJTRA

1 (0)	SOMETHIN' STUPIDO	Robbie Willians & Nicole K.
2 (4)	POREDNI GOSTI	Zmelkoow
3 (1)	TATOO	Big Foot Mama
4 (0)	SIJAJ	Dreamwalk
5 (0)	RAZLOG	Nude
6 (8)	NOREC	Lara Baruca
7 (10)	LETO 1600	Klemen Klemen
8 (0)	OGNJENI OBROČ	Andraž Hribar
9 (0)	LE TEBE	Hausball
10 (2)	HASAN IZ AZILA	Zaklonišče Prepeva

POREDNI GOSTI - ZMELKOOW

Ščipamo kelnerce razbijamo kozarce ko je treba plačat se vedno skregamo polivamo po tleh in žalimo osebe izivamo goste ki v miru pijejo mečemo petarde v wc in čike frcamo po zraku v gostilno vedno nosimo pijačo iz trgovine in preden vstopimo še gazimo po blato. Ko zapirajo lokal mi nočemo domov in ko odhajamo še kaj razbijemo v slovo Tudi ko smo pri denarju pijemo na puf ko gnjavimo kelnerce res nismo od muh Zadnjič smo kelnerco slekli in sezuli polili s slatkim rumom in s pepelom jo posuli kot palačinko smo zavili jo v zaveso še po enem tednu od besa vsa se trese in ko vstopimo je vsem jasno
Mi smo poredni gosti (neznosni gosti grozni gosti)
Nezaželeni gosti (pregogosti gosti vas imamo zadosti)
Ni nas dosti ampak tam kjer se pojavimo je vedno kažin

RIMOKLEPARSTVO

Obisk gledališke predstave v Mariboru

V začetku decembra smo se učenci razredne stopnje odpeljali z avtobusom proti Mariboru. Namenjeni smo bili na ogled gledališke predstave: Čarovnik iz Oza. Na avtobusih je bilo vzdušje dokaj mirno, ker smo bili šolarji še zaspani.

Ko smo prispeli v Maribor, sem opazila, da je mesto že praznično okrašeno. Kmalu po tem, ko smo prečkali reko Dravo, smo izstopili in se po nam neznanih ulicah napotili do gledališča. Polni pričakovanj smo oblačila pustili v garderobi in zasedli svoje sedeže v dvorani. Ugasnile so luči, mi pa smo se preselili v svet pravljičarje. Čarovniku iz Oza, ki ga marsikdo pozna že iz knjige. Med predstavo smo spoznali še druge zanimive osebe: Dorothy, strašilo, ki ni imelo možganov, Pločevinastega moža brez srca ter strahopetnega leva. Vsi štirje junaki so se podali na pot do Smaragdne mesta, kjer je živel čarovnik, ki naj bi jim pomagal. Njihova pot je bila polna pasti in preizkušenj. S skupnimi močmi so vendarle dosegli svoj cilj in prišli do Oza. Vsi štirje junaki so dobili, kar so želeli.

Po predstavi nas je zunaj pričakalo zasneženo mesto. Navdušeni nad prvim zimskim snegom in polni lepih vtisov smo se vrnili domov.

Kristina Božič, 3. a, OŠ Franja Malgaja

Nočni pohod

V petek, 21. 12. 2001, ob 17.00 uri smo se planinci zbrali pred šolo. Ni nas bilo veliko. Noč je bila jasna. Od šole nas je pot vodila skozi Ulico na Razgled. Kljub ulični razsvetljavi smo že prižgali bakle in petrolejke. Za rezervo sem imel zraven še baterijo, če bi mi bakla ugasnila.

Prej, preden bi mi prišli na cilj. Prišli smo v gozd. Naenkrat smo zaslišali sovini glas, vsaj tako smo mislili. Izza grma je stekel mali možiček. Predvidevali smo, da je Božiček. Klicali smo ga, a on je zbežal. Na poti smo izsledili tudi bitje, ki je bilo podobno duhu, ko smo se mu približali, se je tudi duh umaknil. Pot smo nadaljevali po Božičkovih stopinjah. Naenkrat smo pred seboj zagledali košarico z lizikami in mandarinami. Verjetno nam jo je nastavil Božiček, saj tako je rekla gospa učiteljica Vera Perc. Njegove stopinje pa so vodile med drevje. Mi smo odšli naprej po poti in prišli iz gozda. Zagledali smo lepo razsvetljen Šentjur. Na nebu smo opazovali zvezde in iskali mali in veliki voz. Šli smo mimo Žličarjevih in si pri njih ogledali še jaslice. Le-te so bile razstavljene v več prostorih. Prepoznali smo Šentjur in Betlehem. Po ogledu smo se napotili proti šoli. Tam smo pojedli lizike in mandarine.

Vse, kar sem napisal, ni pravljičar, to smo resnično tudi doživeli.

Aljaž Javornik, 3. a, OŠ Franja Malgaja

Obvestilo

Krajevna organizacija RK Gorica pri Slivnici organizira v sodelovanju z Območnim združenjem RK Šentjur ter z oddelkom za transfuzijo krvi Bolnišnice Celje krvodajalsko akcijo v Gorici pri Slivnici.

Akcija bo potekala v Kulturnem domu Gorica pri Slivnici v torek, 5. februarja 2002, od 7:00 do 12:00 ure

Med vsemi humanitarnimi in solidarnostnimi dejanji, ki jih človek lahko stori, je darovanje krvi prav gotovo najbolj neposredno

človekoljubno dejanje. S svojo krvjo lahko mnogim povrnete zdravje in rešite življenje.

Zaradi pomanjkanja krvi Rdeči križ poziva k sodelovanju vse zdrave in sposobne ljudi ter vse, ki cenijo zdravje, spoštujejo človeka in sebe.

Ker je predpogoj za darovanje krvi zdravje človeka, bodo vsi pred odvzemom najprej zdravniško pregledani.

Želimo, da bi se krvodajalske akcije v Gorici pri Slivnici udeležili v čim večjem številu in vam zato iskrena hvala!

Sekretar RK SLEJKO Slavko

Sejanja Športne zveze Šentjur so (ob)rodila...

Športniki leta in izredna skupščina

O šentjurski SZ nekaj časa ni bilo kaj dosti slišati. Od poletja so vlekli usklajevanje urnika v Športnem parku in razpravo o (pol)profesionalnem delavcu na področju športa, šele na zadnjih sejah pa so nekoliko pognali konje. Prvega marca imajo v načrtu razglasitev najboljših športnikov za leto 2001, v istem mesecu naj bi na izredni skupščini tudi izpopolnili razredčeno članstvo v upravnem odboru.

S strani občine so v razpravo dobili predlog o zaposlitvi polprofesionalca na področju športa, ki naj bi bil, vsaj na začetku, zaposlen štiri ure. Podali so svoje sklepe, Občina pa naj bi v doglednem času končno le izvedla razpis. Zaradi pomanjkanja sredstev žal letos ne bodo izvedena nekatera šolska prvenstva, bo pa SZ financirala športni akciji Krpan in Zlati sonček. Dokončno pa so uskladili in potrdili urnik

statutu lahko popolni le na skupščini. Ker je do rednih volitev še več kot leto dni, so se zaradi lažjega dela odločili za izreden sklic.

Glede na pripravljanje občinskega proračuna 2002 je seveda vse bolj aktualna tudi delitev športnega kolača, ki je približno enako »slasten« kot lanski. »Vsa športna društva vabimo, da nam kar se da hitro posredujejo programe dela in oceno potrebnih sredstev za letošnje leto. Rad bi jih opozoril, da nam morajo obvezno priložiti tudi poročila o lanskem delu, sicer letos ne morejo računati na finančno podporo,« je povedal predsednik SZ Zvone Leskovšek.

Tudi letos pa bo na sporedu prireditve Športnik leta in sicer v petek, 1. marca, v Hotelu Žonta. SZ bo po strokovnih merilih, ki so jih določili lani, izbrala najboljšo športnico in športnika, ekipo, invalidskega športnika, trenerja in športnega delavca Šentjurja za leto 2001.

L. H.

Občina Šentjur se je pred kratkim prijavila na državni razpis za investicije v športu. In sicer s projekti posodobitve atletske steze, obnovitve igrišč v Vrbnem in Dolgi gori, telovadnice v Loki in izgradnje balinišča v Športnem parku.

uporabnikov v Športnem parku.

Spomladi bo zveza izvedla izredno skupščino. Že pred časom je namreč iz upravnega odbora pisno odstopila predstavnika šolskega športnega aktiva Nada Adžič, prazno mesto pa se po

Šahisti tudi v Dobju

12. januarja so se najprej udarili na hitropotezno turnirju. Med 10 šahisti je bil najboljši Stanko Kozinc, drugi je bil Peter Škoberne, tretji pa Jože Vrečko. Predsednik kluba Drago Čadej se je moral sprijazniti z mestom proti repu lestvice.

Po turnirju so imeli še občni zbor, ki sta se ga udeležila tudi župan Salobir in občinski tajnik Leskovšek.

V letni plan dela so poleg rednih tedenskih igralnih dni v dvorani KD uvrstili še tekmovanje v 3. slovenski ligi - vzhod.

Šah

S polno paro naproti 50-letnici

Šentjurski šahisti so neumorni. Lansko leto so zaključili s številnimi turnirji, letos pa bodo skušali svoje aktivnosti vsaj ponoviti. Pričakujejo, da bodo končno pridobili nove prostore in sicer v zgradbi v Športnem parku.

Šahovski rezultati:

Odprto prvenstvo na Prevorju: 1. Stane Zupanc, 2. Željko Vrankič, 3. Franc Gajšek;

Končne uvrstitve za Pokal Šentjurja 2001: 1. Vladimir Ivačić, 2. Dušan Zorko, 3. Marjan Drobne, 4. Milan Motoh, 5. Darko Plahuta;

Končne uvrstitve rednih hitropoteznih turnirjev 2001: 1. Franc Gazvoda, 2. Zvone Streicher, 3. Ivo Kolman, 4. Darko Plahuta, 5. Ciril Diaci;

»Gotovo nas najbolj tare prostorska problematika. Turnirje sicer brez težav igramo pri Kajzlerju, ne moremo pa imeti šahovske šole v Šentjurju, ki jo imamo tako v Celju«, je pogovor pričel Marjan Drobne, tajnik ŠD Šentjur, sicer pa vodja šahovske šole, sodnik, odličen igralec in še kaj.

Njegovi varovanci so se konec decembra odlično odrezali na regijskem osnovnošolskem prvenstvu. Aljaž Bertonec iz Vrbnega je zmagal v kategoriji do 11 let,

Željko Malič pa do 15 let. Tina Banko je bila v isti konkurenci tretja, njen brat Silvo pa v starostni kategoriji do 13 let drugi.

V letošnjem letu čaka mlajše kategorije kar nekaj odmevnih tekmovanj: Udeležili se bodo mladinskega DP v pospešenem šahu, kadetsko DP na Arehu (Klemen Četina na tem tekmovanju računa na uvrstitev v reprezentanco) in otroški šahovski tabor, ki ju organizira Marjan Drobne. Mladinska ekipa se bo ponovno skušala boriti za vstop v super ligo, kar jim je po tesnem porazu z Velenjem decembra za las ušlo.

Člani bodo nastopali na rednih mesečnih hitropoteznih turnirjih, izvedli bodo tudi tradicionalni turnir za Pokal Šentjurja in Ipavčev memorial.

S svojo ekipo bodo še naprej nastopali v prvi ligi, nekateri igralci pa se bodo udeležili tudi nekaterih največjih turnirjev v Sloveniji.

Drugo leto bo minilo 50 let igranja šaha v Šentjurju, kar želijo v klubu, ki je bil sicer ustanovljen v začetku sedemdesetih let, ustrezno obeležiti. Do takrat naj bi zaradi zahtev zveze v redni ligi začela nastopati tudi ženska ekipa, želijo pa formirati še drugo člansko moštvo, ki bi igralo v tretji ligi. Omembe vredno je, da je Šahovska zveza Slovenije v svojem točkovanju (obsega vse konkurence) šentjurski klub že tretje leto zapovrstjo, v konkurenci 100 klubov, uvrstila na zavidljivo deveto mesto.

L. H.

Medobčinska košarkarska liga

Še mesec dni do končnice

Stampedo veteranov

Zadnji mesec v prvi MKL je minil v znamenju neprekinjene serije zmag KK Šentjur 2000, medtem ko so študentje vknjižili kar dva poraza. V ponovoletnem mestnem prestižnem derbiju so igralci Šentjurja '00 s 93 : 89 prvič doslej zmagali. Tekma je minila znamenju velikega nihanja rezultatov. Tako so naprimer »veterani« v drugi četrtini povedli že s 24 točkami in zdelo se je, da je vse odločeno. V tretji četrtini se je slika na igrišču spremenila, saj so po uspešni seriji študentje dohiteli in tudi prehiteli tekmece. Obetala se je tesna končnica, vendar so si študentje z nekaj neizsiljenimi napakami in tehnično napako na koncu zvezali roke. Najboljši strelec tekme je bil Gražl (30 točk, Šentjur '00). O pravem boju na parketu

Vodstvo lige je napovedalo, da se bodo v obeh ligah najboljšje štiri ekipe iz rednega dela pomerile za najboljša mesta.

priča podatek, da sta sodnika dosodila kar 83 osebnih napak, igralci obeh ekip pa so izvajali kar 111 prostih metov.

V ostalih tekmah se je ponovila stara slika,

Derbi v številkah

Šentjur 2000: Gražl 30 točk, Bokšan 17, Košak 16, Prezelj 12, Škorjanc 8, Jug 6, Knez 3 in Kalajdziski 1; **ŠKK Šentjur:** Martinovič 19, Vukmantič 15, Antolovič 13, Kovač 12, Jančič 12, Gombač 6, Rijavec 4, Potočnik 4, Gazvoda 3, Fendre 1

saj sta obe šentjurski ekipi premagovali ostale z veliko razliko. To se ni zgodilo le na zadnji sobotni tekmi, ko so oslavljeni študentje klonili proti veteranom iz Rogaške Slatine.

Kdo v četverico?

V drugoligaški konkurenci še vedno najboljšje kaže Ponikvi, ki je tudi po montaži dragocenega električnega semaforja še vedno brez poraza. Planina 2001 premaguje neposredne tekmece za uvrstitev med štiri, med drugim so se oddolžili za poraz tudi Pristavi. Glede na videno, se bodo v boj za končno drugo mesto, ki pomeni napredovanje v višji

Lestvici

I. MKL: Šentjur '00 16 točk/9tekem
Rogaška 15/9, ŠKK Šentjur 14/8, Kozje 13/9
ŠŠK Šmarje 12/8,...

II. MKL: Ponikva 18/9, Planina 13/8
Pristava 13/8, Gorica 12/9, Dramlje 11/9,...

Spored:

Ponikva vs. Planina, pet. 1.2. ob 19:00

Šentjur '00 vs. Rogaška, sob. 2.2. ob 16:30

Planina vs. Dren mladi, pet. 8.2. ob 20:00

Dramlje vs. Gorica, sob. 9.2. ob 15:00

ŠKK Šentjur vs. ŠŠK Šmarje, sob. 9.2. ob 18:00

rang tekmovanja, vključili morda celo z domačega terena. Zadnji priključek za četrto mesto lovita ekipi Gorice in Dramelj. Trenutno bolje kaže fantom s slivniškega konca.

br

Zgodovinski uspeh košarkaric

Pionirke ŽKK Šentjur-ŠD Šmarje tretje v Sloveniji

Košarkarice združenih ekip Šentjurja in Šmarja so na finalnem turnirju pionirskega državnega prvenstva v Murski Soboti osvojile tretje mesto. To je eden največjih uspehov šentjurskih (resda skupaj s Šmarjem) mlajših kategorij v ekipnih športih. Pred puncami je očitno zlata košarkarska prihodnost.

Varovanke trenerja Janija Čedeta in njegove pomočnice Tatjane Kampuš so blestele celo sezono in se zlahka uvrstile na finalni turnir četverice, ki je sredi januarja tri dni potekal v Murski Soboti. Dekleta so v prvi tekmi za 26 točk ugnale ekipo Sežane, naslednji dan pa le za točko nesrečno izgubile z gostiteljicami. V odločilni tekmi s Šentvidom-Ilirijo pa so bile favorizirane Ljubljankanke le premočne. Tretje mesto je kljub vsemu vrhunski dosežek, navkljub temu, da so igralkle potihem morda pričakovale še kaj več.

Nekoliko jih je spremljala tudi smola. Okrepitev s Polzele se je poškodovala v prometni nesreči, zaradi vnetja slepiča je manjkala tudi ena boljših igralk Mateja Baloh. Kljub vsemu pa je bil trener Čede zadovoljen: »Za ta izjemen rezultat so zaslužne vse igralkle. Na finalnem turnirju je odigrala svoje najboljše tekme Maša Šket. Sicer pa je dokaz dobrega dela tudi, da je Tjaša Vraničar bila članica slovenske reprezentance, ki je na pokalu BAM (neuradnem evropskem prvenstvu za pionirke) dosegla 6. mesto. Tjaša Vraničar, Tjaša Bosio, Lili Leljak in Nuša Skutnik pa so izbrane med 24 kandidatke za kadetsko reprezentanco (letnik 1987) in bodo igrale v ekipi »zelenih« na dnevu ženske košarke, 10. februarja, v Mariboru. Ti rezultati in podatek, da

se s prvimi košarkarskimi koraki spoznava več kot 70 deklet tretjih, četrtih in petih razredov kažejo, da smo na pravi poti. Potrebujemo še več sodelovanja uprave in sponzorjev (finančna sredstva, ustrezni termini in telovadnice za trening), ter staršev (prevozi igralk na trening), da bi zastavljene cilje lažje dosegli«.

stojijo: Nuša Skutnik, Lili Leljak, Karmen Voga, Maša Šket, Mateja Baloh, Katja Strašek, Tjaša Bosio in Tjaša Kampuš;

sedijo: Brigita Gračner, Urška Funkel, Tjaša Mlakar, Tjaša Vraničar, Iva Kovačič in Tanja Benkoč

Letošnja kombinirana ekipa se je izkazala kot zadetek v polno. Trenerja sta imela na voljo veliko igralk, polovico iz Šentjurja, drugi del pa iz Šmarja. Tako so se tudi domače tekme izmenjuje igralk v prej omenjenih krajih.

Pionirska ekipa je ob sobotah nastopala tudi v kadetski ligi, kjer razumljivo ni bila tako uspešna kot v svoji konkurenci, so pa dekleta tekme s starejšimi izkoristile za odličen trening.

Največ sredstev sta prispevali šentjurska in šmarska športna zveza in pa podjetje Hrib iz Dobja. Zelo so jim šli na roko tudi v šmarski šoli, kjer jim je ravnatelj zastoj odstopil dvorano. Sicer pa organizacijsko stanje v ŽKK Šentjur ni nič kaj blesteče. Celotno prvenstvo sta praktično sama vodila podpredsednik Zvone Leskovšek in trener Jani Čede. Upravni odbor se sploh več ne sestaja, lani pa niso izvedli niti rednega občnega zbora. To naj bi menda končno storili, ko bodo spomladi pognale prve rožice.

Zvone Leskovšek je o načrtih kluba povedal: »Ekipa mora ostati skupaj, absolutno v navezi s Šmarjem, s katerim zares odlično sodelujemo. Nastopati imamo namen še naprej s pionirskim in kadetskim moštvom. Pod vodstvom Tanje Mihevc pa tudi že redno delamo s podmladkom, tako da se nam za prihodnost ni potrebno bati. Seveda pa moramo urediti razmere v klubu«.

L. H.

Finančne težave košarkarjev le prehodne?

Klošarji prve lige blestijo

Najbrž ni tako hudo, kot zveni iz naslova, nekaj resnice pa vendarle je v besedah trenerja Loke Kave Gašperja Okorna, ki je dejal, da je Alpos Kemoplast skupaj z njegovo ekipo klošar v slovenski elitni košarki. Znano je, da ima šentjurski klub najnižji proračun v Hypoligi, zadnje novice o zamudi plačila igralcem pa so tezo o klošarjih še podkrepile. Toda, omenjene težave očitno niso pretirano vplivale na ekipo, ki je v zadnjih tekmah blestela in si skoraj že zagotovila uvrstitev v nadaljnje tekmovanje. Konec minulega tedna pa naj bi bile izplačane tudi zaostale obveznosti...

KK ŠENTJUR

Klub je košarkarjem dolgoval izplačili za november in december ter nagrade za lansko uvrstitev. Z igralci je sicer dogovorjeno, da dobivajo plačila za mesec dni nazaj, torej je dolg v praksi znašal le za en mesec. Zavrelo naj bi na zadnjem treningu pred odhodom na zaostalo tekmo v Koper. Nekateri košarkarji so imeli pomisleke, če bi odpotovali na Primorsko. »Fante sem zbral na sredini igrišča in jim odkrito dejal, da kdor je nezadovoljen in nima namena dati vsega od sebe, lahko mirne duše gre. Vsi so ostali. Imamo srečo, da smo nekateri že pet let skupaj in smo prava ekipa. Od tod tudi motivacija in odlični rezultati, kljub nekaterim zamudam v izplačilih. Potrebno je vedeti, da se vendarle vsakodnevno trudimo, konec koncev dosegamo tudi nadpovprečne rezultate. Mislim, da imamo pravico zahtevati zasluženo. Res je, da še ne gre za neko katastrofalno zamudo, toda nekateri igralci imajo podobne slabe izkušnje iz drugih klubov, zato je njihov strah opravičen,« je o kočljivi situaciji spregovoril trener Alpos Kemoplasta Igor Pučko.

V košarkarskih krogih nekako velja, da v večini slovenskih moštev skoraj po pravilu zamujajo z izplačili. Šentjurski klub je v zadnjih letih veljal za enega najbolj rednih plačnikov, tako da omenjeni »zastoj« verjetno ni tragičen, še posebej, ker naj bi bila sezona finančno več ali manj pokrita. In kje je potem nastala težava? »Nekateri sponzorji so denar nakazali kasneje, kot je bilo dogovorjeno. Zdaj je stvar urejena in ekipa bo v kratkem prejela plače. Mislim in upam, da se kaj takšnega ne bo več ponovilo, čeprav tudi tokrat ni šlo za kakšno večjo zamudo,« je sredi prejšnjega tedna zatrdil predsednik Peter Lapornik.

Padla Zagorje in Rogla

Na srečo pa se »likvidnostne« težave nikakor niso poznale na igrišču. Šentjurčani so sicer izgubili na zaostali tekmi v Kopru, že čez tri dni pa doma zanesljivo ugnali Loko Kavo. Kot zanimivost omenimo, da so gledalci prvič lahko bili zadovoljni tudi s predstavo tujca Nedžada Spahića, ki je med drugim navdušil z dvema zabijanema.

Naslednji teden so kar nekoliko presenetljivo zmagali v Zagorju. Zasavci imajo verjetno najdražjo ekipo v ligi (nič čudnega, njihov glavni sponzor je banka, ki ji je nekoč direktoroval sam slovenski premier), a to šentjurskih »klošarjev« ni niti najmanj zanimalo. Praktično celo tekmo so vodili in v končnici uspeli zadržati prednost. Najboljša sta bila Damjan Novakovič in Husein Kahvedžić, Pučko pa je uspeh ocenil: »Poleg zmage v Domžalah je to bila najboljša predstava v sezoni.«

Lokalni derbi z zreško Roglo je prejšnjo soboto v Hruševcu spremljalo 600 gledalcev, kar je največ v

letošnji sezoni. Šentjurčani so kmalu povedli in nato vseskozi nadzorovali igro. V prvem delu je po dolgem času ponovno navdušil Boštjan Kočar (18 točk), vseskozi pa je blestel izvrstni Ilija Petrovič, zagotovo eden najboljših branilcev Hypo lige. Dosegel je 21 točk, zabeležil 5 skokov in zbral 4 asistenc. Ob pomoči konstantnih Novakoviča (25), Kahvedžića (16) in Novaka (14) ni bila zmaga v nobenem trenutku ogrožena. S prvo letošnjo stotico (tradicionalni zaboj piva je moral častiti »krivec« Petrovič) je na koncu slavil Alpos Kemoplast z 107 : 92.

Petranović »teoretična« okrepitev

Lokalni derbi sta si ogledala tudi dva nekdanja jugoslovanska reprezentanta na poziciji centra, Mario Primorac in Veljko Petranović. Primorac je

Prebujeni Boštjan Kočar

lani zaključil kariero in je verjetno bil v Šentjurju izključno kot gledalec. Kot smo že poročali, pa je košarkarsko ostareli Petranović (43 let) že nekaj časa »teoretična« šentjurska okrepitev, do sedaj pa si je tudi ogledal praktično vse tekme v Hruševcu.

Toda, kot kaže, bo vse skupaj ostalo pri teoriji. Ekipa trenutno funkcionira odlično in je blizu uresničitve zastavljenih ciljev, tako da skorajda ne potrebuje sicer še vedno odličnega in predvsem izkušenega igralca. Petranović pa velja na košarkarski »borzi« tudi za relativno dragega košarkarja, kar je glede na začetku opisano situacijo še ena oteževalna okoliščina.

Najverjetneje pa v ekipi do konca ostaja Nedžad Spahić, ki je na nekaj tekmah nakazal, da

vendarle ni »čisto pravi kekec«, je pa res, da je za tujca vse prej kot zadovoljil. Mogoče pa se mu vendarle še prikaže Marija oziroma...

Niti pod razno pa ne bo v Šentjurju več igral Jadranko Čović, ki v tej sezoni ne sme nastopati za noben drug slovenski klub. Nekaj časa je treniral v Mariboru, pred kratkim pa zaigral za hrvaškega prvoligaša Osijek.

Prihaja Olimpija

Alpos Kemoplast je pet krogov pred koncem prvega dela Hypo lige tretji, v nadaljevanje prvenstva s slovenskimi ekipami iz jadranske lige pa vodijo prva štiri mesta. Šentjurčani bodo doma

Nekaj statistike

Najboljši strelec Alpos Kemoplasta in Hypo lige je s 325 doseženimi točkami (25,0) Damjan Novakovič, na 14. mestu med strelci najdemo Ilijo Petroviča s 188 točkami (15,7), ki je tudi na četrtem mestu Hypo lige po asistencah (39-3,25)) in na petem po dobljenih žogah (32-2,7). Med najboljšimi v statistikah najdemo tudi Huseina Kahvedžića, ki je s povprečjem 5, 15 enajsti skakalec lige in pa Boštjana Kočarja, ki je prav tako enajsti, ampak po odstotku zadetih metov za tri točke (37%).

igrali z Elektro in v zadnjem krogu s Heliosom, gostovali pa bodo na Polzeli, v Kranju in Sežani. Igor Pučko napoveduje: »Pred prvenstvom smo načrtovali, da bo za nadaljevanje potrebno doseči 10 zmag, lahko pa se zgodi, da še kakšno več. Nedvomno se bomo skušali uvrstiti naprej. Poleg domačih zmag bi uspeh v gosteh razrešil vse dvome.«

Četudi se Alpos Kemoplast ne bi uspel uvrstiti v ligo za prvaka, pa šentjurski ljubitelji košarke ne bodo ostali brez pravega spektakla. V soboto, 16. marca, bo v pokalnem tekmovanju v Hruševcu namreč gostovala evroligaška Olimpija.

L. H.

Lestvica Hypo lige po 13. krogih

Helios	13	9	4	1014:970	+44	22
Savinjski Hopsi	13	8	5	1112:1037	+75	21
Alpos Kemoplast	13	8	5	1155:1099	+56	21
Triglav	13	8	5	1079:1042	+37	21
Zagorje BZ	13	7	6	1126:1118	+8	20
Kraški zidar	13	7	6	1035:1051	-16	20
Koper	13	5	8	1042:1060	-18	18
Rogla	13	5	8	1058:1133	-75	18
Loka Kava	13	5	8	1007:1101	-94	18
Elektra	13	3	10	1036:1053	-17	16

Damjan Novakovič, pri strelec slovenske lige

Zakon verjetnosti kot zgodba o uspehu

Damjan Novakovič je trenutno eno najbolj vročih imen v slovenski Hypo ligi. Košarkar iz Rogaške Slatine je s povprečjem nekaj nad 25 točk njen prvi strelec in jasno, glavno ime Alpos Kemoplasta, ki v letošnji sezoni prikazuje odlično košarko. Veliko tudi po zaslugi 36-letnika, rojenega v Mostarju, ki v dvorani Hruševac navdušuje s svojimi nepredvidljivimi potezami. Gledalci se čudijo njegovim (uspešnim) metom iz neverjetnih razdalj in iznajdljivosti pod košem. Novakovič pravi, da je skrivnost v rutini. In v verjetnostnem računu...

Košarko je pričel v rodnem Mostarju igrati relativno pozno, saj mu je bilo že 15 let. Prej je treniral namizni tenis in se celo uvrstil v finale pionirskega prvenstva BIH. V domači Lokomotivi se je hitro prebil v člansko moštvo, vmes odšel v Borac iz Čapljine in Široki Brijeg ter se spet v vrnil v matični klub. Leta 1992 se je pričela vojna in zato je prišel v Rogaško Slatino. Pravzaprav je pripeljal prijateljico, kaj hitro pa se je nato dogovoril z upravo Donata. Najprej je mislil, da le začasno saj je imel ponudbo iz Nemčije, pa je v Rogaški ostal verjetno za zmeraj. Spoznal je ljubezen svojega življenja, se poročil in si ustvaril družino.

Pred prihodom v Šentjurju več kot leto dni nisi igral nikjer. Kako si prestopil v Alpos Kemoplast?

Ko je leta 1997 v Rogaški Slatini košarka propadla, sem odšel v Postojno, kjer pa sem nastopal le pol sezone. Nato sem se začasno upokojil. Jeseni 1999 sem se sestal z g. Lapornikom, vendar zaradi neke čisto druge zadeve. Pa je beseda padla tudi o košarki in

se nam to sploh ne pozna. Pod košem tako igramo čisto improvizacijo. Nasprotniki nas ne morejo naštudirati in to je naša velika prednost. Največja pa sta zagotovo velika volja in motivacija. Vse je skrito v psihi. Najlepše je zmagovati, ko veš, da si na papirju slabši, pa tekmeča kljub vsemu brez težav premagaš.

Ali na motivacijo nič ne vplivajo domnevne finančne težave kluba?

Zaenkrat na srečo ne. Verjamemo vodstvu kluba, da bo vse v redu. Seveda pa v nedogled na takšen način težko gre.

Tvoje igre v letošnji sezoni so vrhunske, še posebej pa izstopajo tvoji strelski dosežki. Kako komentiraš to?

Po odhodu Misirače se je moja vloga v ekipi spremenila, saj imam za mete na koš na voljo več žog. Pravzaprav se mi moj strelski

kot se reče, smetana košarke.

Glede nato, da si prvi strelec Hypo lige, si verjetno že dobil tudi kakšno ugodno ponudbo. Boš po tej sezoni ostal v Šentjurju? Kako dolgo še imaš namen aktivno igrati.

O tem ne bi preveč govoril. Res je, da sem imel med sezono ponudbo in Nemčije, za katero pa se nisem odločil, oziroma zaradi časovne stiske o njej nisem mogel niti razmisliti. Kaj bo naprej je sila težko reči, še posebej pa bilo preuranjeno govoriti o prihodnji sezoni. Bomo videli. Glede moje kariere bom enostavno odgovoril, da bom igral dokler bom dober.

Kako ocenjuješ šentjursko publiko?

Zelo je podobna tisti iz Rogaške Slatine, torej pozitivna. Kadar zmagujemo so navdušeni, ko izgubimo nas, normalno, kritizirajo. Seveda se tako kot povsod najdejo tudi nergači, ki bi lahko bili tako igralci, trenerji in predsedniki kluba na enkrat. Ampak to ni nobena posebnost Šentjurja. Sicer pa med igro vzklikov s tribun tako skoraj ne slišim. V teh koncih so tudi sicer zelo odprti ljudje, s katerimi sem se hitro spoprijateljil.

Kaj napoveduješ svoji ekipi do konca sezone?

V napovedovanju sem slab. Ekipa so si enakovredne, za napredovanje pa bomo

Novakovič v številkah

Damjan Novakovič je v letošnji sezoni odigral vseh 13 dotedanjih tekem Alpos Kemoplasta. Na parketu je v povprečju prebil 33 minut in dosegel okroglih 25 točk na srečanje s 52 % uspešnostjo meta, od tega ima kar 67 % uspešnost pri metu za dve točki. Na tekmo zabeleži 4,85 skoka, 1,23 asistenc, 0,85 blokade in osvoji 1,85 žoge. Nad njim tekmeči v enem večeru naredijo 7,8 osebnih napak, sam pa jih stori 3,92. Izgubi 2, 54 žoge.

dosežek niti ne zdi potrebno pretirano izpostavljati. En košarkar ne more sam storiti ničesar, potrebna je ekipa. In ko ta da vse od sebe, so zmage logična posledica.

Gledalci se na tribunah ne morejo načuditi tvojim vragolijam. Navdušujejo jih trojke iz nemogočih položajev in neverjetna spretnost pod košem, kjer se uspešno »ruvaš« z mnogo višjimi košarkarji. Kakšna skrivnost uspeha vendarle mora obstajati, mar ne?

O trojkah raje ne bi govoril, ker z letošnjim odstotkom zadetih nikakor nisem zadovoljen. Pod košem sem na nek način »doktoriral«. Sicer pa je skrivnost moje igre v rutini, ki se jo da pridobiti edino z velikim številom tekem. In to uradnih in odločilnih, ko je stres na najvišji meji. Ni problem dati 30 točk na prijateljski tekmi, umetnost je zadevati, ko to od tebe vsi najbolj pričakujejo in zahtevajo. Osebnost pri košarki upoštevam tudi zakon verjetnosti.

Če sem šestkrat zapovrstjo zgrešil, je zelo verjetno, da bom sedmič zadel. Psiha je,

morali zmagati najmanj dvakrat. Odločilni bosta dnevna forma in psihološka pripravljenost. Slednja gre zaenkrat v našo prid, še vedno pa po Sloveniji ne verjamejo, da smo lahko s takšno ekipo v vrhu lige. Sem optimist.

L. H.

Osebnostna izkaznica

Datum in kraj rojstva: 30. 9. 1966 v Mostarju

Višina: 198 cm

Teža: 100 kg

Izobrazba: absolvent gradbeništva

Stan: poročen, hčerka

Dosedanji klubi: Lokomotiva Mostar, Borac Čapljina, Široki Brijeg, Rogaška Slatina, Postojna, Alpos Kemoplast;

Najboljši košarkar: Michael Jordan absolutno, Dražen Petrovič v Evropi

Hobiji: matematika, statika, treniranje mlajših kategorij;

Naj hrana: vse iz morja

Naj pijača: pivo

kaj hitro sva se domenila za sodelovanje. Žal sem nekoliko prepozno dobil slovensko državljanstvo in zato izpustil nekaj tekem. Kljub vsemu pa sem se na koncu skupaj z ekipo veselil uvrstitve v prvo ligo.

In tam ste se brez težav obdržali, odlično pa vam kaže tudi letos, kljub temu, da so vas mnogi imeli kot prve kandidate za izpad.

Naša prednost je, da igramo atipično košarko. Letos praktično nimamo centra pa

Šentjurske

NOVICE

www.sentjurskenovice.si

NAGRADNA KRIŽANKA

NOVICE	ZAŠČITA PRED STRELO (MN.)	LOJTRA	BABICA	OSEBI ZAIMEK	VOJAŠKI IZDELEK	NADA VIDMAR	SREDIŠČE MOLDAVIJE	JANKO RAVNIK	AMPER
NAŠA DOMOVINA						6			2
MESTO V ROMUNIJI		18			13				KROJAČ DOMAČE
JUŽNO AFRIŠKA REPUBLIKA (ORIG.)	4			AVSTRIJA ANTON NANUT		ŽVEPLO NOR. PISAT. (1832-1910)	21	ZADNJA ČRKA REKA, KI IZVIRA V ANGOLI	
LATINSKI VEZNIK			IRONIČNO IME VELIKE BRITANIJE NEMŠKA TV			9			
MESTO NA FINSKEM PLODOVI, SEMEŃČEČA	11					12	KATERI KREPAK ČVRST		
				ČLAN PASTIRSKEGA PLEMENA NADLEŽNA ŽUŽELKA				23	
20			KAZALNI ZAIMEK MESTO V FRANCIJI		HODNIKA V RUDNIKU ŠPANJIA				
			OČE ZLATE LISICE REFORMATOR HUS		14				
			8		PRITOK VISLE VEZNIK		7		REKA V SIBIRIJI
		17		AFRIŠKI VELETOK 1000 KG		10			
	MOŠKO IME	5					PREDLOG		

SLOVARČEK: JUŽNO AFRIŠKA REPUBLIKA - RSA; NORVEŠKI PISATELJ - BJORNSON

Izpišite geslo po zaporednih številkah in nam ga skupaj s kuponom pošljite na naš naslov!

Izzrebani reševalci decembrske križanke so Janica Doberšek in Fanika Kidrič iz Planine, Franc Filej iz Jarmovca ter Vida Gabršček, Štefka Gačnik in Matej Jenič, vsi iz Šentjurja. Nagrade podelujeta Hotel Žonta in Jurmes.

Lahko bi bilo res

Dori spet presenetil

Nekoč z golotno modno revijo v šentrupertske cerkvi, za letošnji božič pa s slovensko mašo v nemščini.

Marjani Novak gredo lasje pokonci,

ko posluša občinske svetnike, kako se prepirajo. Lepo vas prosim, zato pa tudi nikamor ne pridemo! Tiho bi poslušali in ubogali župana in modrece a la Marjana Novak, pa bi nam tudi pozimi rodile jable in hruške.

Sežiganje barv v »krematoriju« po bontonu

Direktorica »krematorija« Marinka Vovk pozna pravila lepega vedenja. »Določene procese izvaja s strokovnim obvladovanjem pod nadzorovanimi pogoji.« Vsi, ki dvomimo, da nam ti »določeni procesi« morda niso stoodstotno prijazni - smo brutalno nevljudni.

Šentjurske novice pred prenovno

Direktorica alposkega »krematorija« bo iz Šentjurskih novic izkoreninila »napihovanje laži brez konkretnih strokovnih podatkov«. Odslej bomo objavljali le napihnjene laži s konkretnimi strokovnimi podatki. Njenimi.

Od kod klor?

V nobenem primeru ne prihaja iz »krematorija«, saj tako neizpodbitno dokazuje monitoring Marinke Vovk. Ljubljanski in mariborski mestni inženirji, ki pravijo drugače, so nevljudne kvaziznanstvene kreature, ki ne vedo, da gre za posebno vrsto varovanja šentjurskega okolja.

Izvoz na Kitajsko se krepí

Najprej smo jim uspeli »izvoziti« Otija, zdaj pa se nam, sodeč po intervjuju v Šentjurčanu, odpira še tamkajšnji trg zelja in klobas. Enega kupca že imamo zagotovljenega.

Nasvet

Kako naj Čokl in Malovrh rešujeta glasbeno šolo in E-šport hkrati in da bo tudi mir v SLS hiši? Enostavno: v glasbeno šolo Simono, Andrejo pa med konfekarje. Če ne bo šlo, pa nič hudega. Se bodo pač prestrukturirali, eni in drugi.

Potemkin št.2 v E-športu

Župan Malovrh je tako navdušujoče prepričal predstavnike Bognerja, da zdaj še sam verjame v rožnate perspektive E-športa. Le Dimovskega mora še nategniti.

ŠKMŠ - občanarji majo jih radi

In to brez senčice pomislekov, saj so jim še pred koncem zime montirali radiator v znamenitem »Prostoru«. Le da pet let prepozno.

FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur
Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

**VELIKA IZBIRA
FOTOGRAFSKEGA
MATERIALA IN STORITEV**

Del. čas
delavnik
od 8 - 12 in
od 13 - 18
sobota
od 8 - 12

**RAZVIJANJE
FOTOGRAFIJ
TUDI IZ
DIGITALNIH
MEDIJEV**

**Pri nas
kupljen film
vam razvijemo
BREZPLAČNO!**

NOVO V ŠENTJURJU

Cesta
Kozjanskega
odreda 13,
3230
Šentjur

tel.: 03 749 27 60

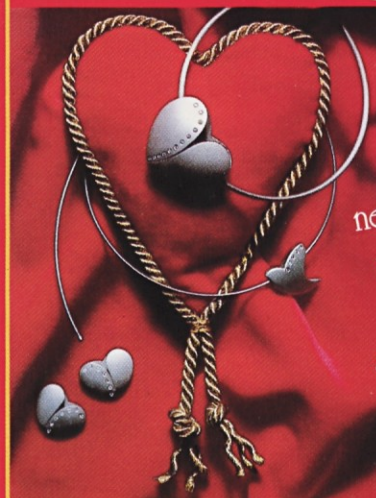
*Petek
Aleš*

DEL.ČAS

PON-PET
8 - 12
14 - 20
SOB
8 - 13

Zlatarstvo - galerija

v prodajnem centru
AKVONIJ

"Ljubezen
ne poganja sveta,
vendar je tisto,
zaradi česar
se vožnja izplača."

/ Franklin P. Jones /

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

**Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)**

Delovni čas:
PON-ČET 9.00 - 22.00
PET-SOB 9.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA:

MALICE

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

PON-ČET
10.00 - 22.00
PET-SOB
10.00 - 23.00
NED in PRAZ.
12.00 - 22.00

*Veselo
Valentinovo!*

Celje - skladišče

D-Per

18/2002

5000010979,1

COBISS o

TRGOVINA
pri Wihanga

SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p.,
Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

**ZA NAKUPE,
KI SE SPLAČAJO!**